

6
70

LACĂRA

UL XIX
766
EBRUARIE 1970

reportaj de șapte zile

masele plastice înlocuiesc metalele

Vă amintiți? Sînt vreo 15 ani de cînd au apărut în vitrine primele produse de larg consum (ceșcuțe, farfurioare, pahare, tăvițe, poșete etc) fabricate la noi, din mase plastice. Între timp, faimosul produs chimic a devenit nu numai un înlocuitor prețios al porțelanului, sticlei, pielii, ci și al metalului — adică al materiei prime deosebit de solicitată în domeniul industriei constructoare de mașini. De aceea, problema înlocuirii a cît mai multe repere din mase plastice constituie — mai ales în momentul de față — obiectul unor vii și importante acțiuni.

Ce perspective sînt în această direcție? Mai ales că există încă o oarecare inerție în ritmul extinderii în industrie a pieselor din material plastic.

Mă aflu — pentru a răspunde la întrebarea de mai sus — la una din importante unități ale Ministerului Industriei Chimice: Uzina de prelucrare a maselor plastice-București.

Sarcinile ce revin acestei întreprinderi pentru 1970 sînt sporite — după cum ne informează tov. ing. Victor Mitrofanovici, inginer-șef al uzinei — cu aproximativ 100 milioane lei față de planul de anul trecut. În consecință, prin însăși structura de

plan de care o are, uzina va realiza în '70 mai multe produse din mase plastice decît în trecut, în special produse noi, eliberînd astfel, în folosul altor sectoare ale economiei naționale, cantități importante de metal feros și neferos. Numai două exemple. Primul: fabricarea de către Uzina de prelucrare a maselor plastice din București în 1970 a tuburilor izo-lante «Bergmann» și «Pantzer» în cantități mai mari decît în trecut va reprezenta o economie de 10 000 tone metal. Al doilea exemplu: piesele tehnice destinate industriei (roți dințate, bușe, anvelope repere pentru autoturisme, camioane, tractoare) sau o serie de bunuri de larg consum, fabricate acum din înlocuitori din mase plastice, vor reprezenta de asemenea o economie de 6 000 sau 7 000 tone metal.

Uzina de prelucrare a maselor plastice-București — ne spune în continuare inginerul șef Victor Mitrofanovici — ar putea, desigur, produce și mai multe repere destinate industriei constructoare de mașini, industriei construcțiilor și agriculturii (în ce privește agricultura fiind vorba de piese pentru mașini agricole, containere pentru transporturi de produse etc.). Dar — susține interlocutorul nostru — lucrul acesta

este posibil prin reprofilarea sectorului care produce articole de larg consum, a căror fabricație să fie preluată de către industria ușoară, cooperația meșteșugărească sau industria locală, uzina urmînd a folosi spațiul eliberat la realizarea de repere destinate industriei.

Ar mai fi ceva care trebuie remediat: unele mașini din uzină, care deși n-au o vîrstă mai mare decît opt sau zece ani, au «îmbătrînit» în raport cu progresul tehnicii contemporane. Comitetul de direcție al uzinei examinînd situația a întocmit recent un proiect privind înlocuirea unor dintre aceste utilaje cu mașini moderne. S-au mai luat măsuri organizatorice menite să evite în viitor stagnările în producție (asemenea stagnări s-au înregistrat în 1969; ele se datorau fie unor turnizori care nu confecționau la timp matricele pentru prese, fie unor cauze care-și aveau rădăcina chiar în uzină). O nouă organizare a fluxului tehnologic, mecanizarea unor operațiuni — alături de elanul de muncă de care va da dovadă întregul colectiv — vor avea darul să conducă la îndeplinirea și depășirea tuturor indicatorilor de plan pe anul 1970. Ceea ce se va reflecta în economisirea unor cantități cît mai substanțiale de metal.

F. URSEANU

LA ORDINEA ZILEI:

campania agricolă de primăvară

Interviu cu dr. ing. NICOLAE ȘTEFAN, adjunct al ministrului agriculturii și silviculturii

Recentele măsuri de îmbunătățire a organizării muncii și retribuirii cooperativelor se materializează acum în ample și temeinice pregătiri pentru campania agricolă de primăvară. Revizuirea și repararea mijloacelor mecanice, fertilizarea solurilor, asigurarea semințelor și organizarea în amănunt a lucrărilor sînt probleme de actualitate aflate pe agenda specialiștilor și lucrătorilor în vederea bunei desfășurări a campaniei agricole de primăvară. Ne-am adresat tov. dr. ing. Nicolae Ștefan, adjunct al ministrului agriculturii și silviculturii, care ne-a relatat:

— În primul rînd, trebuie reținut faptul că pentru dezvoltarea bazei tehnice a agriculturii anul trecut s-a asigurat un important fond de investiții. Valoarea lucrărilor executate în 1969 din

acest fond depășește cu realizările anului anterior cu toate acestea, nu s-a la nivelul prevederilor pl din cauza unor neajunsuri momentului de față sînt toate condițiile ca această nere în urmă să fie recu încă din primele luni acestui an.

În al doilea rînd, particulele noului an agricol, cînd vede o desprimăvărare timpurie, impun o atenție și în vederea efectuării la și de calitate a lucrărilor în. Acest lucru presupune un util optimă a tractoarelor și mașinilor agricole din dotare, perfectia organizării muncii în și C.A.P., astfel ca nivelul producției realizate să depășească 18% nivelul înregistrat anul trecut. Condițiile meteorologice primăverii anului 1970 îi efectuarea într-un timp mai a lucrărilor. În această primăvară se va începe semănatul celor 116 200 ha mazăre, după ce de zahăr, 637 000 floarea-soarelui, 1 316 000 ha plante de trestie etc. Fără nici un răgaz trece la însăși planul din epoca a doua: 3 493 000 porumb, 94 000 ha soia, 50 fasole în ogor propriu.

— Față de anul trecut dispune de o bază tehnică superioară?

— După cum se știe, aceasta agricultura dispune de investiții de 8,2 miliarde lei, la se adaugă 1,6 miliarde lei date pe termen lung acordate cooperativelor agricole de producție. Ca atare, suprafața irigată pentru irigații va crește din care 185 000 ha se vor realiza din fondurile statului. Pe creșterea gradului de mecanizare a lucrărilor, agricultura va înzestrată în acest an cu 11 000 tractoare. Întreprinderile de mecanizare a agriculturii au în posesie 6 936 tractoare, din care 760 tractoare sînt pentru terenuri în pantă. Cu toate acestea, sîntem la începutul anului și parte din ele au și intrat în dotarea unităților agricole de producție.

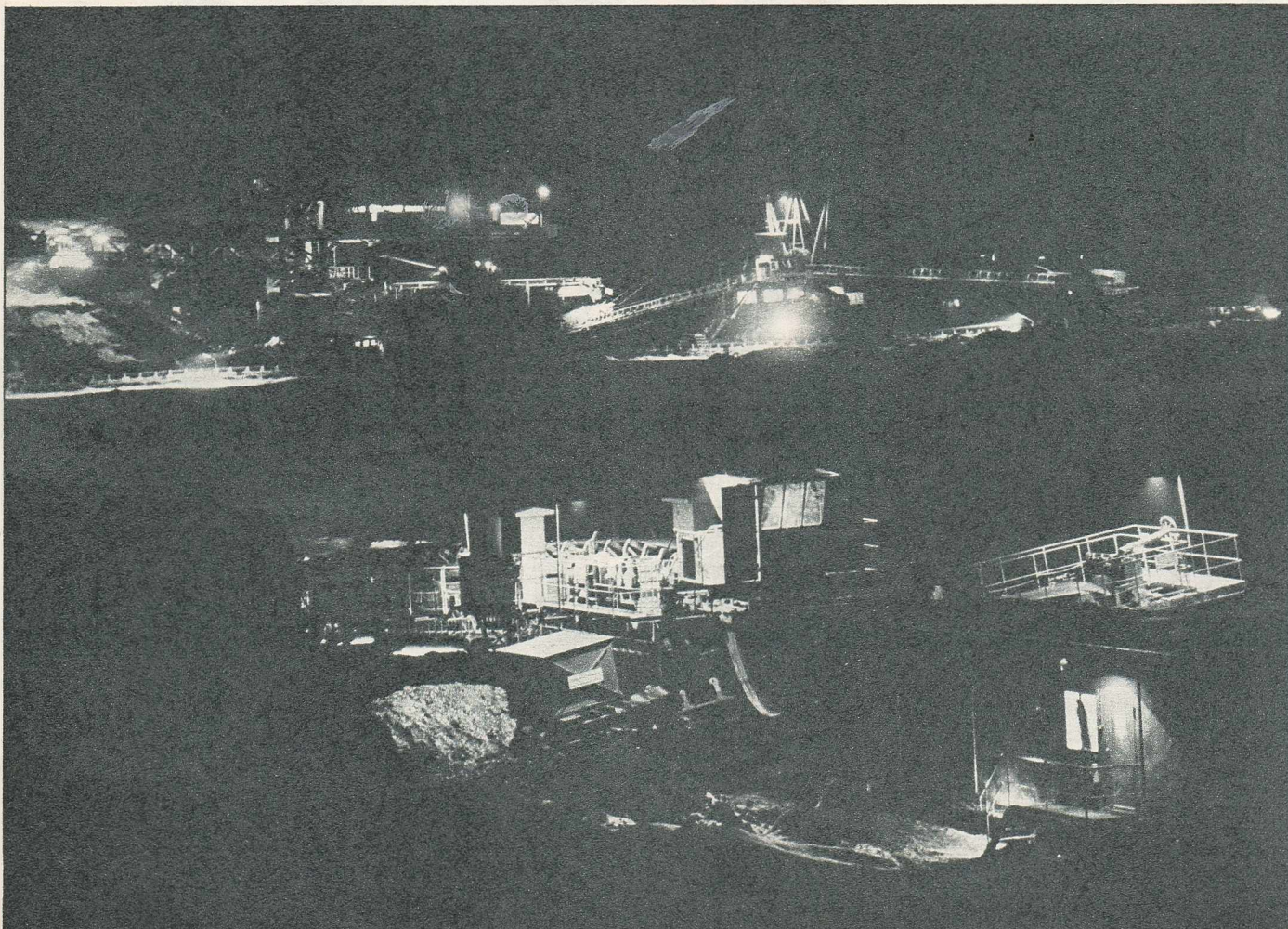
— Care este stadiul reparațiilor? — Tractoarele sînt reparate în proporție de peste 85%, iar mănătorile și prășitoarele în proporție de 86%. Sînt, de asemenea, avansate lucrările de reparații la pluguri (85%), grape cu discuri (92%), mașini de plantat rădăcini (97%), mașini de plantat cartofi (89%).

Față de anul trecut, la această dată, în acest an stadiul reparațiilor este mai avansat.

— Ce condiții trebuie îndeplinite în această campanie agricolă?

— Se preconizează o îmbunătățire calitativă a lucrărilor executate, astfel ca să se obțină pături uniforme și bogate în umiditate în sol și asigurarea densității optime. Pregătirea terenului germinativ trebuie să se facă cu cel mult o zi înaintea mînatului, pentru a se obține uniformitatea răsării plante

Exploatarea minieră Rovinari. Această «mină de suprafață» va alimenta în anii viitori cea mai mare termocentrală a țării — Rogojelu — despre care vom publica un amplu reportaj în unul din numerele viitoare ale revistei.

una dezvoltare a acestora.
— Cum apreciați starea semărilor de toamnă?

— De două ori pe lună se analizează starea de vegetație a culturilor, măsură ce înlesnește luarea măsurilor operative pentru urarea condițiilor optime de dezvoltare a plantelor. Permanent trebuie vegheat la înlăturarea pericolului de sufocare a plantelor. În multe zone ale țării s-a alternat în perioade de gheață, când apa din topirea zăpezii bălțește pe semănături. S-a știut că pagube a produs și trecutul stagnarea apei pe semănături. Organele și lucrătorii agriculturii trebuie să vegheze și să intervină imediat în marea situații săpând șanțuri scurgere. În unele locuri, grâul a răsărit în totalitate, dar stă premise pentru o densitate suficientă cu condiția ca înșămintele să fie administrate aceste suprafețe cu prioritate. Să cum se știe, agricultura mește circa 2 000 000 tone înșăminte chimice, adică 720 000 tone substanță activă.

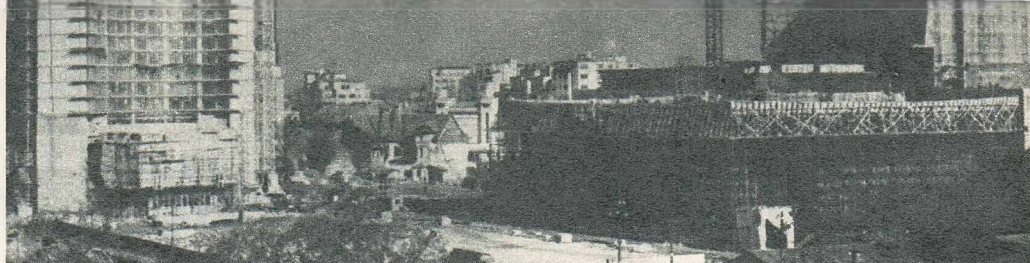
— Sînt create condiții care să asigure o mai mare siguranță asigurării viitoarei producții de legume?
— Aceste zile sînt hotărîtoare pentru legumicultură. Acum se gîră răsădirile necesare suficientelor sporite, planificate producții de legume. Îmbucurător e faptul că industria a livrat mare cantitate de materiale pentru construcția de sere, soii și răsadnițe, dar se înrețrează restanțe la livrările de cărămizi și foliile de polietilenă.

Sînt luate măsuri pentru grăbirea amenajării de răsadnițe, iar o dată cu acestea efectuarea semănăturii, în mod eșalonat, pentru a se dispune în primăvară de răsăduri din mai multe vîrste.
O situație mai bună este întîlnită în județele Dolj și Buzău. Unele defecțiuni constatate în județe ca Ilfov și Olt sînt pe cale de a fi remediate. Dispunem și de o bază tehnică îmbunătățită. Numărul tractoarelor destinate legumiculturii, în dotarea întreprinderilor de mecanizare a agriculturii, crește de la 385 cîte erau în 1969 la 2 093 în acest an. Dispunem, de asemenea, de peste 600 mașini de plantat răsăduri, pe care le dirijăm mai ales în unitățile cooperatiste cu o mare concentrare a producției de legume. Lucrările care se vor executa pe cele 233 000 ha planificate vor fi în bună parte mecanizate.

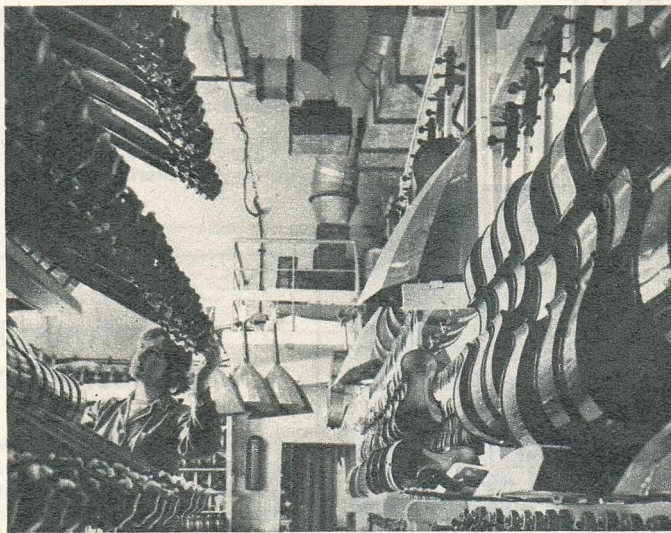
Se preconizează că în acest an să se ajungă la un nivel de dotare corespunzător, adică un tractor legumicol la 50 ha de grădină în sectorul cooperatist.

Măsurile luate la indicația conducerii de partid pentru îmbunătățirea organizării și retribuirii muncii cooperatistilor se vor solda, încă din acest an, ultimul an al cincinalului, cu rezultate superioare în agricultura cooperatistă. Sînt create toate condițiile ca angajamentele luate, ca răspuns la chemarea comitetului județean de partid Timiș, să fie îndeplinite și depășite.

Gh. STOICOVICI

Imaginea noului Teatru Național și a hotelului «Intercontinental», acesta din urmă fiind o clădire cu 26 de niveluri, pe care constructorii o vor termina pînă la sfîrșitul anului. Pe lîngă metodele clasice folosite în construcții, aici s-a aplicat, printre altele, o metodă care să permită montarea operativă a fermelor metalice pe turnul scenei teatrului la o înălțime de 46 de metri.

două premiere industriale la reghin

În două decenii Reghinul a realizat 150 000 instrumente muzicale. De acum înainte același număr de instrumente va fi produs în aproximativ 3 ani prin intrarea în producție a unei noi fabrici de instrumente.

Complexul de prelucrare a lemnului își va mări de asemenea considerabil volumul producției sale și prin darea în exploatare a unei noi unități de P.A.L. Vom asista, cu alte cuvinte, la o dublă premieră industrială la Reghin. Se vor produce anual 35 000 tone

P.A.L. calibrat — o noutate în acest domeniu, datorată presei monoetajate instalate aici.

Pentru informații suplimentare m-am adresat directorului general al întreprinderii, tovarășul ing. Emil Moldovan.

— Producem în Complexul nostru circa 500 de produse din lemn, dar nu ne oprim aici. Noutățile anului acesta își au rădăcina în prototipurile create și aprobate anul trecut. Amintesc cîteva: bărcile de agrement și canoe concepute pe bază de fibre de sti-

porto-franco mîrțișușe

Eu am găsit soluția! Cea mai simplă soluție pentru a mai dificilă problemă. Transport mîrțișușe. Dar nu... așa... la-două, ci en gros. Cinci sute de vagoane, adică vreo zece garnituri de tren, de la Bicz pînă la Galați.
Ce sînt alea mîrțișușe?
Un produs inventat de mine, color, inodor, imaterial, imponderabil și absolut original. Nimeni nu cîștigă, dar nici nu pierde nimic. În schimb se face profit. De ce să încaseze Fabrica de ciment-Bicz 700 000 de lei de pomană și să nu-mi transport eu mîrțișușele?

De unde mi-a venit ideea? Să implu! Combinatul siderurgic Galați a contractat cu sus-menționata furnizoare 5 000 t de var estins. Varul trebuia folosit în cel mult 24 de ore de la ieșirea în cuptor. Rapid, va să zică, pentru aceasta, trebuia transportat imediat. Folosirea căii ferate devenea din capul locului exclusivă. Diligent, beneficiarul a prezăcut în contract clauza transportării varului cu autocamioane RTA, pe care le-a plătit și folosit. D.K.! Numai că, la sfîrșit, fabrica din Bicz a încasat din contul siderurgicilor 100 000 de lei în plus, reprezentînd și contractarea transportului pe calea ferată, transport despre care ceferiștii nu-au auzit nici în cele mai frumoase vise ale lor.

Foarte simplu, veți zice, combinatul n-are decît să-și ia banii napoi. Da, dar așa ceva nu se poate. H.C.M. 527/1951 interzice organizațiilor socialiste să stipuleze în contractele lor alte prevederi decît cele prevăzute în actele normative. Or, singurul text legal pentru varul nestins include și contravaloarea transportului, care nu poate fi astfel separată de valoarea produsului. Iată cum am ajuns eu să obțin

de la combinatul din Galați dreptul de a dispune de cele 500 de vagoane plătite, dar pe care nu le-a folosit — și fără mine nici nu le-ar folosi — nimeni.

M-am dus apoi la stația C.F.R. Bicz și am cerut vagoanele ca să-mi plimb cu ele colegii de liceu. Mi s-a răspuns că nu se poate: excursiile nu se organizează cu vagoane, pardon, bou. Am cerut atunci să le aduc în gara Bicz doar așa, pardon, ca să mă fotografiez cu ele. Iarși nu s-a putut deoarece nu aveau spațiu de garare cît cuprinde obiectivul meu. Pe lîngă toate cele, mai era nevoie ca fabrica de ciment să vireze banii. Dar ca să-i vireze trebuia să întocmească avize de expediție.

— Ce să expediem?, m-au întrebă cei de la fabrică. Poate vreți var?

— Doamne ferește, ce să fac eu cu varul, pînă la Galați ajunge alvișă. Expediați-mi doar... expedierea...

— Nu putem, nu producem așa ceva, nu e în nomenclator.

— Bine, bine, dar ați încasat banii?!

— Da-asa prevede hașcemeul!

— Hașcemeul-hașcemeul, dar ați umflat paralele de pomană.

— Dați-ne dumneavoastră o idee!

Atunci am inventat mîrțișușele. Nici eu nu pot spune exact ce sînt, dar dau în scris că le brevetez ca invenție, că le fabric la Bicz și le expediez la Galați. Să-mi dea numai aviz de expediție, că plătesc eu oameni imaginari, cu lopeți imaginare, să încarce imaginare trenuri reale cu mîrțișușe. Și dacă vagoanele nu se vor umple niciodată, oricît își vor încorda oamenii mei mușchii lor imaginari, poate apare între timp vreun act normativ în completarea legislației.

Sergiu PONCU

clă, poliester și polistiren; schiurile pentru concurs cu laminate din fire de sticlă și duraluminiu din care 50 de perechi au și fost livrate federației de specialitate, havaiane electrice și chitare electrice.

— Știm că anul trecut au fost luni cînd anumiți indicatori economici nu au fost realizați integral. Ce ați făcut pentru a asigura succesul anului 1970?

— Pentru pregătirea anului 1970 două probleme au fost urmărite în mod special: nominalizarea din timp a planului pe tot anul și asigurarea bazei tehnico-materiale.

Măsuri foarte exacte care vizează utilizarea superioară a capacității de producție și a forței de muncă au fost luate în ultima parte a anului care s-a încheiat. E adevărat că anul trecut s-a realizat un randament mai scăzut în unele perioade. Am recuperat întîrzierea în ultima parte a anului, ceea ce, evident, nu constituie un lucru deosebit de laudabil.

Cunoaștem bine acum structura produselor noastre. Contăm pe creșterea capacităților de producție și pe efectul introducerii tehnicii noi. Prima lună — ianuarie — ne arată că am luat un demaraj bun. Ne-am luat angajamentul totodată să menținem acest ritm constant pe întreg parcursul celor 12 luni.

Traian PROSAN

între „arabica” și „robusta”

Ne-au reclamat mai mulți cititori — și am constatat chiar noi înșine — că în ultima vreme gingiria noastră cea de toate zilele nu mai are gust. Adică are ea un gust, dar nu cel pe care-l savurăm pînă acum. Îndemnați de cititori și de propria noastră pasiune, am întreprins o mică anchetă cu tema: «Ce e cu cafeaua noastră?»

Băutorii de cafea cu care am stat de vorbă au fost unanimi: gustul actualei cafele le e străin și neplăcut. Unii presupun că boabele de cafea ar fi degradate din cauza unei proaste depozitări; alții că ar fi fost decofeinizate; în sfîrșit, alții cred că e vorba de o prăjire necorespunzătoare sau de alterarea cafelei prin amestec cu unele ingrediente. Stînd de vorbă cu cei ce ne aprovizionează am aflat însă că realitatea este cu totul alta.

Îi vom cita pe acei cu care, stînd de vorbă, am aflat într-adevăr de ce nemulțumește cafeaua actualmente aflată în comerț. Ei sînt: Horen Hazarian — unul din cei mai vîrstnici și cei mai pricepuți vinzători de cafea din București, gestionar al unității specializate din str. Batiște; Ionel Simionescu, director la I.C.R.A., întreprinderea ce depozitează și livrează unităților comerciale din Capitală cafeaua noastră cotidiană; Angela Lucas, Dikranosi Ohanesian și Vasile Popescu, toți de la I.S.C.E. «Conservexport», res-

pectiv economistul, șeful de serviciu și consilierul ce se ocupă de această problemă. Concluziile micii noastre anchete: nu e vorba de o cafea degradată nici prin condiții de transport sau depozitare (care sînt aceleași ca și mai înainte), nici prin amestecuri cu alte ingrediente (total interzise prin dispozițiile M.C.I.), nici prin decofeinizare (care, de altfel, nu se poate face decît după prăjirea boabelor; or, în unitățile noastre cafeaua se aduce neprăjită). E vorba de soiul de cafea existent actualmente în depozite.

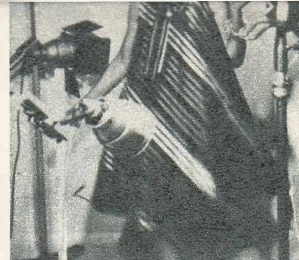
Într-adevăr, așa cum, în mare, există două feluri de vinuri: seci sau dulci (cu infinitatea lor de subdiviziuni în funcție de: soi, regiune cultivatoare, anul recoltării etc.) — la fel și în ce privește cafeaua există două mari subdiviziuni: «arabica» și «robusta». «Arabica» se caracterizează printr-un bob mai mare, uniform ca mărime și culoare, care dă o cafea puternic aromată; «robusta» are bobul mic, neuniform nici din punct de vedere al dimensiunilor, nici din cel al culorii, lipsit de aromă, uneori chiar cu un gust «de pămînt», însă mult mai bogat în cofeină (uneori chiar pînă la dublu). În majoritatea țărilor din lume se importă ambele soiuri, consumîndu-se sub formă de melanjuri. Sînt însă țări care consumă cu predilecție un soi sau altul. Franța, de pildă, consumă

în proporție de 90% «robusta». La noi s-a încetățenit preferința pentru aroma puternică a cafelelor din grupa «arabica». Sînt mulți ani de cînd nu s-a mai importat «robusta». În toamna lui 1969 însă ne-a sosit cafeaua pe care o bem — cu neplăcere — actualmente. Deși ea conține 1,28% cofeină — în timp ce cafeaua braziliană tip Santos cu care ne-am obișnuit conținea doar 1,06% — totuși consumatorii nu o agreează. Tovarășii de la «Conservexport» ne-au informat că în martie vor sosi noi transporturi de cafea din soiul «arabica» — din Brazilia, Columbia și India. Ideal ar fi ca în comerț specialiști pricepuți să realizeze melanjuri corespunzătoare din ambele soiuri. Interdicțiile existente în acest domeniu — menite să împiedice deschiderea de porțițe fraudate — ni se par insuficient fondate. Și bineînțeles că, atîta timp cît comerțul interior le va menține, nici «Conservexportul» nu ne va livra decît cîte un singur soi.

Pentru a avea o cafea pe placul majorității consumatorilor — și puternic aromată, și bogată în cofeină — este necesar ca întreprinderea specializată de comerț exterior să ne aducă — concomitent, nu intermitent — și «arabica» și «robusta», iar cele din comerțul interior să realizeze amestecurile corespunzătoare sau să ofere consumatorilor posibilitatea de alegere.

V. SAVIN

reportaj de sapte zile

COPERTA NOASTRĂ
Carmen Stănescu, actriță a Naționalului, cu un «box-office» mereu în creștere.

Fotografie de A. MIHAILOPOL

Prezentarea artistică:

V. OLAC

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1. Sectorul 1. Căsuța poștală 4112. C. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei»

Elie Carafoli distins cu medalia de aur „K.F. Gauss” 1970

De curînd agențiile de presă au anunțat cucerirea de către acad. Elie Carafoli a medalia de

literatura de specialitate («La cuve Toussaint-Carafoli»). La Politehnica din București, Elie Carafoli

aur «Karl Friederich Gauss» 1970 «ca o recunoaștere a lucrărilor (dv.) proeminente și deschizătoare de drumuri din domeniul fizicii fluidelor» (prof. H. Blenk). Numele lui Elie Carafoli este legat de mecanica fluidelor și, în special, de aerodinamică, domeniul de cercetare a căror istorie se confundă, la noi, cu activitatea inițiată de către acesta încă în 1928. fiind primul profesor care a inaugurat cursul de aerodinamică la Politehnica din București — viitoare școală a aerodinamicii românești, recunoscută ca atare și în străinătate. Contactul fructuos cu cultura științifică de peste hotare — licențiat și doctor în științe fizico-matematice la Sorbona, colaborator al prof. A. Toussaint la Institutul aerotehnic din Saint-Cyr, asistent la catedra de mecanica fluidelor a profesorului Paul Painlevé — face, curînd, din tînărul savant român un nume cunoscut: este consemnat în

susține o intensă activitate didactică și de cercetare în aerodinamică, subsonică și supersonică. Meritele științifice remarcabile ale academicianului Elie Carafoli au atras după sine acordarea a numeroase distincții. Laureat al F.I.A. (diploma «Paul Tissandier»), membru a numeroase academii străine, om de știință emerit, decorat cu Ordinul Muncii cl. I, academicianul Elie Carafoli a devenit o autoritate științifică mondială. De aceea, hotărîrea Societății științifice din Braunschweig (Brunswick — R.F. a Germaniei) de a i se înmîna, la 30 aprilie a.c., prestigioasa medalie de aur «Gauss '70» — cu prilejul aniversării a 193 de ani de la nașterea celebrului astronom, matematician și fizician cu același nume — confirmă înalta valoare științifică a activității acad. Elie Carafoli.

I. NAPI

biblioteca franceză la bucurești

Pe Bulevardul Dacia, la nr. 27, într-o clădire de o eleganță tihnită, ușor patriarhală, s-au deschis pentru public, săptămîna trecută, porțile Bibliotecii franceze, lăcaș înființat în urma unui acord bilateral (ce prevede, desigur, și inaugurarea la Paris a unei biblioteci românești).

Domnul Louis Truffaut, directorul bibliotecii, a avut amabilitatea de a invita presa și de a-i oferi — o dată cu mica dar prețioasă expoziție «Cele mai bune 50 de cărți franceze ale anului» — date concludente asupra viitoarei activități a lăcașului cultural pe

care domnia-sa îl conduce. Ni s-a comunicat că un fond de circa 20 000 de volume de literatură, artă și știință va sta — în mai toate dimineațile și după-amiezile din săptămîna — la dispoziția cititorilor, fie pentru a putea fi consultate pe loc, fie pentru a fi împrumutate acasă, biblioteca oferind totodată posibilitatea de a răsfoi, în sălile ei, publicații periodice, ziare și reviste franțuzești.

Fiind patronată de Ministerul francez al educației naționale, nou-inființata instituție de cultură din București și-a propus să-și depășească strictele atribuții de bibliotecă, să-și lărgască sfera de activitate, alcătuiindu-și un ispititor program ce include, printre altele, prezentarea unor filme de cinematecă și a unor

filme documentare, prezentarea unor diapozitive ce vor ajuta la cunoașterea mai aprofundată a artei, istoriei și geografiei Franței; discoteca ne va aduce noutăți muzicale, în timp ce conferințele și prezentări literare ne vor pune la curent cu preocupările noi din diferite domenii.

S. F.

„verfix” — profesorul cibernetic

La Școala generală nr. 97 din Capitală se experimentează un ansamblu cibernetic (autori: prof. Constantin Preda și ing. Liviu Selemerea) care verifică («ver...») și fixează («...fix») cunoștințele celor chestionați — deocamdată elevi ai clasei a V-a. Aparatul este prevăzut cu un tablou de comandă constituit din mai multe butoane numerotate de la 1 la 0 și respectiv de la A la Z (fotografia din dreapta). Un sistem de semnalizare înregistrează după un cod special răspunsurile date de școlari în fracțiuni de secundă. Memoria profesorului cibernetic identifică, printr-un pupitru de control așezat lângă catedra profesorului «clasic», răspunsurile eronate. În legătură cu acest experiment ne-am adresat tovarășei Olimpia Nicola — director-adjunct la Școala generală 97:

— De cînd s-a introdus în școala dv. profesorul cibernetic?
— De la sfîrșitul anului trecut

— Testele întreprinse în cadrul noului sistem de instrucție sînt interpretate numai la nivelul școlii dv.?

— Rezultatele «verfix»-ului constituie obiectul analizei unei brigăzi la Institutului de cercetări pedagogice.

— Veți extinde aplicarea noii metode?

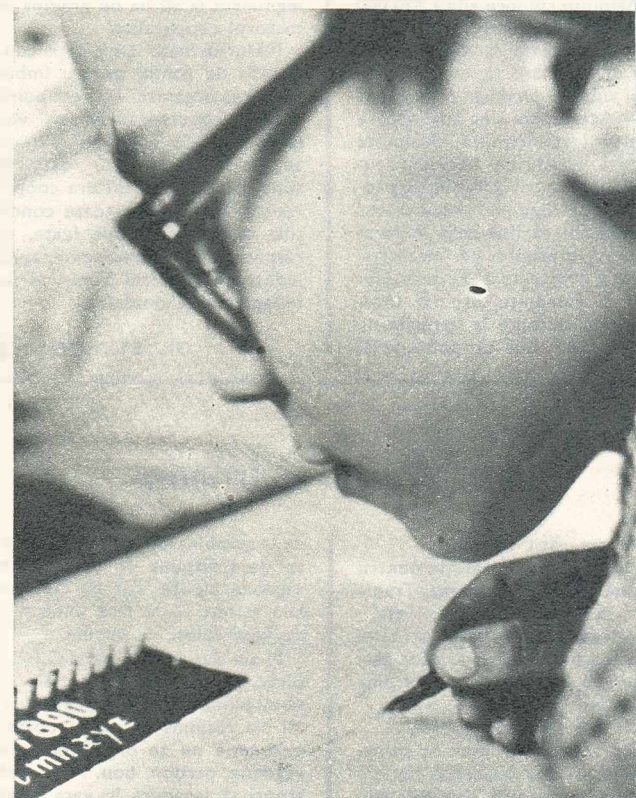
— Începînd cu trimestrul II a.c.

— Reacția micilor che nați...?

— O întrecere a acestor memoria intransigentă a profesorului cibernetic.

I. TO

P.S. De ce oare invenții poartă, prin abreviere, numele inventatorilor? S-ar respecta ordiie...

5 focuri mistreți

O performanță cinegetică de zile mari. Turma de mistreți a fost secerată, în numai cîteva minute, cu o singură armă și de către un singur pușcaș: inginerul Cristian Urseanu. Fericita întîmplare, unică în viața unui vîntor, a avut loc în pădurea Zagonului din județul Covasna.

...Sau cel puțin așa ni se prezintă faptele în povestea vîntorească trimisă pe adresa redacției noastre.

ostap bender redivivus

ste senzațională m-a făcut trenul de Cluj. Ostap Benelebrul și simpaticul escroc «Douăsprezece scaune», a rut subit în carne și oase.

Cînd? De unde? Greu de rat. Cert este că băiatul s-a stuit prin mijloace proce nu face știința de azi!) nd făgașul vieții contemporo- s-a imbarcat în acceleratul La fel cum îl știți. În plus: adio cu transistoare (ca să călători singur în compartim-) și o revistă umoristică ru ca, citind-o, să-și poată ine figura gravă).

De ce ați ales tocmai Clujul, ule Bender?

Din motive practice. Am că în luna decembrie, anul it, în urma unui control al iei, au fost descoperiți 25 de ici dormind la post, 14 ab- , 16 plecați aiurea, 7 în stare mbrietate și 15 împraștiați probleme personale.

Descoperirea v-a ajutat în că?

Evident. În noaptea de 2 arie am pătruns cu ușurință un magazin de confecții, de e mi-am ales un costum pe e. Nu mai țineau costumul e și pantofii de antilopă din na 41 a celor «Douăsprezeci e».

Al doilea popas?

Am intrat în vraja cu Faze- Cornelia din strada Gospol- nr. 13 sub numele de andru Stănescu. Am cerut-o nevestă, anunțind-o că am în București, ceea ce a deter- at-o să-mi dea în schimb 00 lei bani gheață pentru ină.

Începutul e promițător. Mai arte?

Am să te țin la curent. Este câteva zile, un telefon provincie:

— Eu sînt, puile! Îți vorbesc Constanța și mă numesc Con- țeanu. Ieri m-am prezentat acest nume la pensionarul Vasilescu din strada Războ- 107 și l-am anunțat că i s-a

majorat pensia în urma unui a- cord tacit al Primăriei. Pentru întocmirea actelor «legale» omul mi-a dat 500 de lei. Te sun în curînd!

Și am primit într-adevăr un nou telefon:

— Mă numesc Ion Bodircă și am devenit medic homeopat. Vin- dec orice: dorul de mamă, dorul de rachiul, corigențele la mate- matică, bucele dulci, dragostea oarbă, furtul în gestiune, loge- reea, diareea spontană, megaloma- mania, adulterul și menopauza.

— Cum procedezi?

— Cu tact. De curînd a sosit la mine pensionarul Alexandru M. Mi-a mărturisit că-l lasă azul. «Domnule doctor, crede-mă, sînt fumător, tușesc tare și nu mă aud cînd tușesc». L-am făcut bine.

— Și-a recăpătat azul?

— Ei, spanac! L-am dat niște prafuri ca să tușească mai tare. Toate astea s-au întîmplat la Ti- mișoara. Am plecat de acolo și m-am stabilit în județul Arad. Mă cheamă Avram Faur, zis Pe- trică, zis «Vrăjitorul» din Șicula. Și acum te las. Tocmai mi-a sosit în cabinet domnul M soț gelos, căruia i-am recomandat să aducă o găină neagră, o cămașă, apă din trei fîntîni, trei ouă fără bănuț, un pachet cu lame Wilkinson și 400 lei. Pa, băiețaș!

În sfîrșit, peste alte câteva zile l-am avut la mine acasă, la Bucu- rești.

— Treburile merg ca pe roate. Naivi, creduli, gură-cască și in- dolenți cu duimul. Într-un an de zile îmi iau casă și mașină. Pe urmă mă înșor cu o pipiță și, ca loc de refugiu, îmi iau o vădu- viovără, gestionară la TAPL, cu garsonieră și exces de folliculină. Mă așez la casa mea și mă fac administrator de bloc. Pa!

Liviu TIMBUS

P.S. Fericită împăcare cu sine a avut cu adevărat loc. Descoperit de organele de miliție, simpaticul nostru Oștap Bender «s-a așezat în fine la casa lui».

CRONICĂ JUDICIARĂ

s-a întîmplat după furtul de bijuterii de la magazinul „bucurești“

După cum au anunțat zierele, infractorul Marian Ochean, în vîrstă de 20 de ani, care a furat bijuterii în valoare de 1.864 de lei de la magazinul universal «București» din Capi- ță, a fost prins în ziua de 13 Ianuarie 1970 la Buzău. Ofițerii vicelui judiciar al I.M.M.-București, maiorul Virgil Petre apt. Nicolae Alexandru, au continuat cercetările cu multă igentă, extinzînd înculparea și asupra unui număr de o in- mediari, care au înlesnit hoțului să valorifice bijuteriile și acceptat cadouri de la acesta, știind că provin din furt. Aceia ce ne-a declarat autorul principal al spargerii despre nuitorii săi:

— Au cunoscut tînuitorii dumi- e că bijuteriile proveneau din t?

— Da, tuturor le-am mărturi- aceasta...

— ...Înainte sau după ce vedeau iectele?

— După ce le vedeau, după ce ntația aurului își făcea efectul — Nu te-ai temut că te vor nunța?

— Nu. Intermediarii mei, a ror fire o cunoșteam de altfel, au arătat prea ispitiiți de averea e care le-o puneam în mină, ca nu între în cîrdășie. De altfel, au pierdut prilejul să «mă fure», e lingă tot ce le dădeam eu.

— Ce înțelegi prin «ce le dă- dai» dumneata?

— În primul rînd, cadouri fe- ieilor. Meluței Ion — din Năvo- uri — i-am dăruit o broșă în aloare de 1 105 lei, dar ea mi-a

să-i vremeată la rîndul ei o tele- gramă prin care să o cheme la «un caz de moarte în familie». Stratagema a reușit. Meluța a plecat de acasă și ne-am întîlnit în Buzău, la o adresă dinainte fixată, pentru a vinde împreună obiectele.

— În Tecuci ai locuit la Vasa Halacu?

— Da. Ea stă împreună cu pă- rinții.

— Și aceștia au acceptat con- cubinajul vostru?

— Nu le-am spus că «ne iu- bim», știau doar că dorm cu ea în aceeași cameră. Dar, în zilele Anului nou, cînd stăteam cu Vasa, a venit și bărbatul ei, Ion Halacu, însă cînd a văzut atîta aur n-a mai spus nimic.

— Cumpărătorii cum au reac- ționat?

— Se bucurau de chilipir. Lui Petrache Sinică, spre exemplu, Vasa i-a vîndut cu numai 1 000 lei o brățară pe a cărei etichetă era prețul de 12 792 de lei, iar lui Vasile Chical i-am vîndut cu 800 de lei o brățară ce costa aproape 10 000.

— Nu te-ai temut că interme- diarii dumentale te pot jefui?

— Lucram cu oameni «sub- țiri», unul dintre ei, Gabriel-Paul Solomon, e chiar student la Facultatea de drept. Cunoaște legile. În plus, dacă ar fi devenit periculoși, le cedam toată «co- moara», doar nu dădusem nici un ban pe ea.

— Te-ai referit pe larg la cei- lați indivizi, dar despre tine ce pă- ree ai?

— Mă tot gîndesc ce bine fa- ceam dacă mă prezentam de la început la Miliție. De fapt, era și mai bine dacă îmi vedeam de treabă de meseria mea de dulgher.

Sergiu ANDON

sala pașilor pierduți

VEȘTEA EXPLOZIEI de gaze naturale, produsă în dimineața primei zile a acestui an la Pitești, a impresionat opinia publică. Iată că o altă faptă, aflată în cerceta- rea organelor de miliție, demonstrează că accidentul nu a fost chiar întîmplător. Cu pușin timp înainte, Ion Necula și Florea Branșițe, cărora I.G.O.-Pitești le încredințase verificarea instala- ții de distribuție a gazelor, au manevrat beți chiori robinetul conductei principale de alimen- tare a orașului. În aceste condiții au depășit presiunea normală de la maximum 1,5 la 5,8 atmosfere. S-au produs explozii în două imo- bile, situate pe străzi diferite.

Tare mult așa da să explodeze și scaunul celor care angajează. Îndrumă și controlează indivizii neverificați.

Constanța Petre are aerul că trebuie să vîndă catran sau cuipe pentru cruci și nu discuri muzicale.

un poet al revoluției

Cînd în anul 1942 poetul re- voluționar bulgar Nikola Vap- țarov cădea — în fața plutonului de execuție — ucis de gloanțele fasciste, autorul volumului de poeme «Cintecetele motorului» a- vea numai 33 de ani. Înceta astfel să bată inima tînăra a unui poet care vibrase intens la cele mai înalte idealuri umane și sociale ale timpului său.

Spunea poetul că important pentru poezie este să se însu- șească «măiestria de a mișca ini- mile oamenilor». Nu e vorba aici numai de o perfecționare a instrumentelor poetice, ci de un întreg crez al poetului.

Însușește luptător pentru li- bertatea poporului său, activ mi- litant al mișcării muncitorești și comuniste, Nikola Vapțarov e o înflăcărată chemare la luptă pen- tru ca «mîine viața» să fie cu «zile mai drepte, mai pline». Opti- mismul poetului nu are nimic convențional, și aceasta prin fa- ctul că el e izvorit dintr-o profundă și organică cerință a unei perso- nalități ce și-a înțeles timpul și sensul lui istoric.

VÎNĂTORUL Constantin Dica, din Tigveni-Argeș, călătorea cu autofurgoneta 21-Ag-967. A ochit din mersul mașinii un ciine și a tras două focuri de armă. 4 alice au nimerit în piciorul nevinovat al trecătorului Ion Bucățaru.

concurs de tineret fără zîmbete

Am intrat în cea de-a treia lună de cînd, în magazinele de tot felul, din toate orașele, prin- tre tinerii vînzători se remarcă (aparent...) cei care poartă prins pe halat un semn distinctiv. Probabil că cititorii nu au nevoie de explicații ample; vor fi observat ei înșiși ecusonul cu inscripția: «Participant la concursul tineretului pentru cea mai bună ser- vire». Dar dincolo de înscrisul de pe fișiuța de pinză?

În calitate de cumpărători vir- tuali am parcurs etajele magazi- nului «Victoria» din București, întîrziind anume la raioanele și standurile concurenților:

În decorul diafan al articolelor

Accentul convingător al acses- tei poezii fără îndoială că aici tre- buie căutat. Dar aceasta nu ar fi de ajuns dacă optimismul decla- rat al poetului nu s-ar transmite însoțit de emoția liricului auten- tic și prin mijloacele de expresie corespunzătoare.

Pentru mesajul de înalt uma- nism conținut de activitatea sa poetică și publicistică, Nikola Vapțarov, care astăzi de-abia ar fi împlinit vîrsta de 60 de ani, a fost distins post-mortem cu Pre- miul internațional de onoare al Consiliului mondial al păcii.

S. TRAIAN

de lenjerie pentru femei, Sanda Petre seamănă cu o floare care s-a ofilit — paradoxal — de prea multă lumină. La toate întrebă- rile, la toate cererile, răspunde cu ton. rînd pe rînd, plictisit, ostentiv, echivoc, nerăbdător. Ex- presia feței trădează o suferință de-a dreptul fizică ori de cite ori face o mișcare de la teighea la raft sau dă cite o explicație monosilabică. Și e încă dimineață, devreme. Și nu sînt multe cum- părătoare. Și Sanda Petre e foarte tînără. Și poartă un ecuson an- gajant!

La raionul de discuri (se poate închipui o atmosferă mai agree- bilă?), Constanța Petre are aerul că trebuie să vîndă catran sau cuipe pentru cruci. Se răstește — cei- drept, în surdina — la amatorii de muzică, îi abandonează și mai mușcă dintr-un sandviș, se re- fugiază pe-un scaun chemată de-o reverie necunoscută... Și ni se plînge că planul de vînzări pe luna ianuarie n-o să se prea îndepli- nească. Să te miri? N-ai de ce.

La raionul de hîrtie fotografică purtătoare ecusonului a întors spatele clienților și stă așa minute în șir prinsă într-o suetă pasio- nantă cu colega ei. Și, în sfîrșit, (slavă Domnului!) dăm și peste o concurență veritabilă — Lucia Nicolin. Vinde fermoare. Le în- cearcă pe fiecare, dacă unul nu e bun, îl pune deoparte, are mîinile iuți, îndemînțate și fața nu-i este crispată de... supliciiu meseriei.

L-am comunicat impresiile noas- tre Elenei Bucur — secretara organizației U.T.C., care le-a con- firmat, rugîndu-ne totodată să-i ajutăm pe cei 90 de concurenți ai magazinului scriind și de bine și de rău. «Poate citindu-și nu- mele în revistă, celor care n-au înțeles pînă acum rostul con- cursului, le va fi rușine...»

Un afiș suspendat la parterul amintitului magazin invită cum- părătorii să sprijine întrecerea tinerilor (care se încheie la sfîr- șitul lunii martie) prin observa- țile lor în condică. În ipostaza de cumpărător noi am dat curs invitației și rugămîntii tovarășei Bucur prin rîndurile de față.

V. COSTEA

Priveliștea de la Cheile Bicazului păleşte citeodată în fața copleșitoarei «trecători» mărginită de munții cutiilor cu tocană de legume.

Un anume cetățean din Hunedoara tinde că a căutat în toate orașele din un pliculeț cu ienibahar. Nu știi bine trebuie să-l compătimizești sau să rizi. Eu una mă zbat în această dilemă chiar scriu aceste rânduri. Îmi zic: bietul om osteneală, câte sute de lei cheltuiți pe o cîtă așteptare prin gări cu legăturile de care ba sînt, ba nu sînt bune. Pe urmă în a-l mai căina și mă gîndesc la el, pur și simplu cu dispreț: pentru o senzație olfactivă într-un ideal gastronomic meschin și în atîta caz! Și la urma urmelor de ce îi trebuie neapărat ienibahar? Fără mirosul ăsta poate să taie porcul, zice dînsul. Cică pentru rarea caltaboșilor, a cîrnașilor, a tobei etc. este de neconceput fără... Evident gherează. Nu are pic de fantezie. Cafea, cîvanilie — toate astea nu sînt arome? Dacă în mod curent nu se folosesc la preparatul salamurilor, eu cred că o minte novatoare de bucătar poate să mai schimbe rețeta. Și, să știți, omul nostru din Hunedoara măcar n-a fost prin toate orașele din țară în căutarea ienibaharului. Cunosc eu o singură (care nu e singura): magazinul alimentar cu autoservire din Țiglina III-Galați.

«CÎND ÎI CIZMĂ — NU-I COLOP...»

Din fericire, nu sînt prea mulți aceia care fac «fixație» pentru un singur fel de alimente. În schimb, la intervale inegale, zătorii (bieteii de ei!) au parte de clienți cu pretenții de-a dreptul... inexplicabile. Iată mai deunăzi mă aflam în supermarketul alimentar cu autoservire A2 din cartierul III-Novac. O gospodină se învîrtea printre rafturi și stive de mărfuri cu aerul celui care caută acul într-un car cu fin. Se încapățînea evident, să descopere un borcan ori o cutie de mazăre verde (boabe mari, mijlocii, sau extrafine că tot nu-i diferență din punct de etichetă). Stăteam și-o priveam cu înghițitură de umire, întrebîndu-mă de ce nu renunță la ideea ei fixă, cîtă vreme tocana de legume și ghiveciul i se prezentau dinaintea cutii peste cutii — în coloane înfinite. Aflat cu cîteva minute mai tîrziu că, la numai vreo două sute de metri, în «Alimentar cu autoservire A6» biata femeie ar fi putut pune capăt chinuitoarei căutări văzînd vizul cu ochii în chipul «miraculoasei» cutii de conserve cu boabe sau bobîțe verzi. Dar lîngă că era îndărătnică îi mai lipsea și în rația: își închipuia că dacă nu se află mîncare în cauză la un «SUPER» — lipsește din cartierul, din București și de pe întregul mapamond. Eroare! Și nu singura. Dacă, pildă, la cele două magazine mai sus-citate nu-i urmă de bulion, suc de roșii, pastă de tomate sau alte denumiri din aceeași familie, nu-i nici un motiv să cazi în desperare: magazinul de la Obor găsești acest produs bogat în vitamine, la discreție (chiar dacă nu în toate sortimentele prescrise). Și, ca mea, provine de la același depozit, din Rava, unde au trimis comenzi și comercianții din sectorului alimentar cu sediul în Balta Albă. Dar să admitem că magazinul de la Obor are un regim preferențial. Nu-i frumos, dar moral, dar să fim indulgenți sau să ne pînăm... Mă întreb însă ce fel de virtuți comerciale dovedește Eugen Cojocaru — responsabilul «Super»-ului din Baba Novac atunci cînd, putînd să aibă în vînzare pastă de tomate, nu are, totuși. Există în magazinul său (și în altele, de altfel) acele cutii metalice de culoarea argintului care valorează 48 lei și conțin 5 kg pastă de tomate. În ultimii doi-trei ani s-a dovedit că nu sînt aproape de loc solicitate de gospodine, care acum mai multă importanță dă cutiulelor de 100 g. Din rațiuni practice. Dar oare pasta roșie de cafea cîntărind 5 kilograme nu poate desfăcută din ambalaj și vîndută la cîntar duce nevoie? Eugen Cojocaru îmi mărturisea, candoare, că se întîmplă să se însoțească două-trei gospodine, care cumpără împreună o cutie o astfel de cutie. Dacă e vorba de un caz de hazard, eu le-aș propune femeilor din Balta Albă sau din alte cartiere unde nu găsește, la un moment dat, nici un fel de produs din pătlăgele roșii să apeleze la «Mi publicitate» cu un text care ar suna aproximativ așa: «Caut colaboratoare serioase pentru cumpărarea în comun a unei cutii de bidon cu pastă de tomate — tip 5 kg». E o idee, nu-i așa, tovarășe Cojocaru?! Da, așa e: pretindem totul de la comerț.

indiferență - în...cutii ermetice

Reportaj-anchetă
de Viorica CIORBAGIU
Fotografii
de Eugen IAROVICI

de-o intoleranță neînduplecată față de absența din rafturile unui magazin. raion de coloniale al unui magazin lași am cunoscut o tină care nu voia un chip decât compot de vișine. Eram indignată în fața unui asemenea. Apoi m-am îmbunătățit și chiar m-a cunoscut un fel de duioșie. Elisabeta Covaci și ei sint, de fel, din Transilvania. Au în Galați de cînd cu combinatul... Și ei îi place tare mult supa de vișine tină, servită rece. Elisabeta Covaci îi sese, în ajun, că la prînz preferința lui era în meniul zilei. Și-acum... Poate e cunoscuta care căutase mază verde nis cuiva din familie că va avea la masă un boeuf. Or, cu tocana de legume nu a nimic. Și eu care o taxasem drept că!

ir că judecate în raport cu importanța lui cosmic, o cutie de fasole verde sau bitorii sint niște bagatele. Și chiar supă de vișine a siderurgistului gălățean. e să facem dacă viața este compusă și tisfăcții mărunte, dacă ne enervăm ca catastrofa cînd găsim numai unele și nu într-un magazin? Fiindcă tot vorde un transilvănean e o zicală sintetică părțile lui de baștină, apropo de tema ei de față: «Cînd îi cizmă — nu-i» (citiți: pălărie).

ă ne lăsăm pradă enervării numai pentru la magazinul din cartier lipsesc «mo- ul» foile de tort, vinovată să fie numai noastră impulsivă? Și alt remediu să

nu existe decât pastila de «carbaxin» aflată la îndemînă în buzunarul vestei?!

DULCE «MIRELA» — SLAGĂR DEMODAT

În rîndurile de mai sus, puneam oarecum la îndoială — jur, pe nedrept — calitățile de comerciant ale responsabilului de la supermarketul din cartierul Baba Novac. Și iată de ce acum spun cu umilință «mea culpa». La raionul de dulciuri am întrebato-o (în calitate de cumpărătoare, nu de reporter!) pe vînzătoarea Maria Ioniță dacă are biscuiți neambalați de 9 lei kilogramul. Mi-a răspuns că nu are, și de fapt a avut abia după ce inspectorul comercial i-a descoperit lada sub tejghea. Pentru clienții «de rînd» nu se găsesc decât biscuiți «Mirela» care au căpătat un îndubitabil miros de rînced și care, depășind cu mult perioada de garanție prescrisă de fabrica ieseană, s-au ieftinit de la 13 lei tot la 9 lei. «Mirela» a fost o marcă de biscuiți apreciată, dar, din păcate, aproape în tot Bucureștiul și-a pierdut bunul renume, devenind o marfă greu vandabilă. Din care cauză merceologiei voiajori pun condiții: «lei trei lăzi de biscuiți fără miros, dar și două cu...». Și cercul vicios continuă la magazin. Că doar n-o fi vînzînd Maria Ioniță, de capul

ei, biscuiți «cu miros», fără știrea responsabilului. Iată deci că Eugen Cojocaru are «spirit comercial».

Nu vreau cituși de puțin să fac un caz din «Mirela». Dar întrebîndu-l pe șeful depozitului Colentina — Gh. Popescu — de ce îndăduie cultivarea sistemului reprobabil al tocmeții într-un schimb atît de dezavantajos pentru cumpărători, am căpătat o deslușire abilă: «Noi nu băgăm pe gît nimănui nimic. Depozitul eliberează mărfuri conform comenzilor scrise și semnate de gestionari». Evident, cu acest argument îți închide orice gura: oamenii au acoperire «legală». Și așa se face că dintr-un exces mai vechi de comenzi a unor biscuiți, inițial, de calitate, stocurile au devenit o povară, de care depozitul se leapădă cu... tact, magazinele îl vînd păcătînd pe cine pot și toată lumea e împăcată afară de «mofturosul» cumpărător. La Galați, în schimb, dulcea «Mirela» s-a păsărit la mare preț, în sens propriu și figurat. Costă tot 13 lei ca la început, și face toate paralele ca la început, pentru că numiții biscuiți se topesc în gură cu aromă de vanilie și nu de unt ținut la soare torid timp de săptămîni și luni.

Responsabilii de magazine, gestionarii, își scuză anumite păcate prin aceea că au de îndeplinit un anumit plan de vînzări și, cu alte cuvinte, scopul scuză mijloacele. Inspectorul șef de la Inspecția comercială de stat din București îmi explica mecanismul rentabilității în viziunea unor vînzători: «E preferabil să vinzi cîteva lădițe cu cacao decât

un camion de sare». De aceea probabil că la «Alimentara» din Calea Dorobanți, 174 sarea de bucătărie stătea în depozitul magazinului la... adăpost. Și probabil din aceleași rațiuni de cîștig sarea de lămîie, deficitară în magazine (că-i tare ieftin un plic), se află din belșug la depozitul Militar, iar în comuna Ceausul de Cîmpie — ne informează un cititor din Tîrgu Mureș — citricul sintetic se vinde la kilogram. Mărfurile cu preț mai mare sint rentabile pentru planul valoric al magazinelor. De acord. Și totuși sîntem decizi să nu adoptăm în unanimitate regim alimentar fără sare! Mai cu seamă cînd există probe elocvente că dacă în magazin se găsesc de toate, inclusiv mărfurile de 2 lei, cîștigurile depășesc orice așteptare. Nu ne îndoim că ministerul de resort are în evidența sa destule adrese, care constituie modele de comerț civilizate, onest și rentabil. Oricum, eu citez să propun ca la un viitor schimb de experiență să fie arătat lucrătorilor din comerț, neapărat, magazinul 18 cu autoservire din Tîglina III-Galați, care a devenit celebru în tot orașul, «unde găsești oricînd orice», cum mi-au confirmat mai mulți clienți. Cele două gestionare, Jana Stamatilache și Claudia Hudici (care lucrează de mulți ani împreună), au devenit pur și simplu vedete în comerțul alimentar gălățean, atît de temeinic, de serios își tratează îndatoririle. Nu pot înșira toate listele de mărfuri permanente

(Continuare în pag. 22)

tită transportat și transferat bielele cu pastă de tomate — «tip 5 kg» — ajuns într-o stare lamentabilă: parcă călcat trenul. Totuși conținutul ră- prețios. Numai că Eugen Cojocaru tie cum să-l pună în valoare. Oare putea fi ajutat prin Mica publicitate?!

rație de preșcolar în ipostază de cîrător: cînd îți place cacao (cu e) tare ai mai vrea să și-o poți mpăra» singur. Peste încă un centi- u în lungimea brațului o să fie ușor.

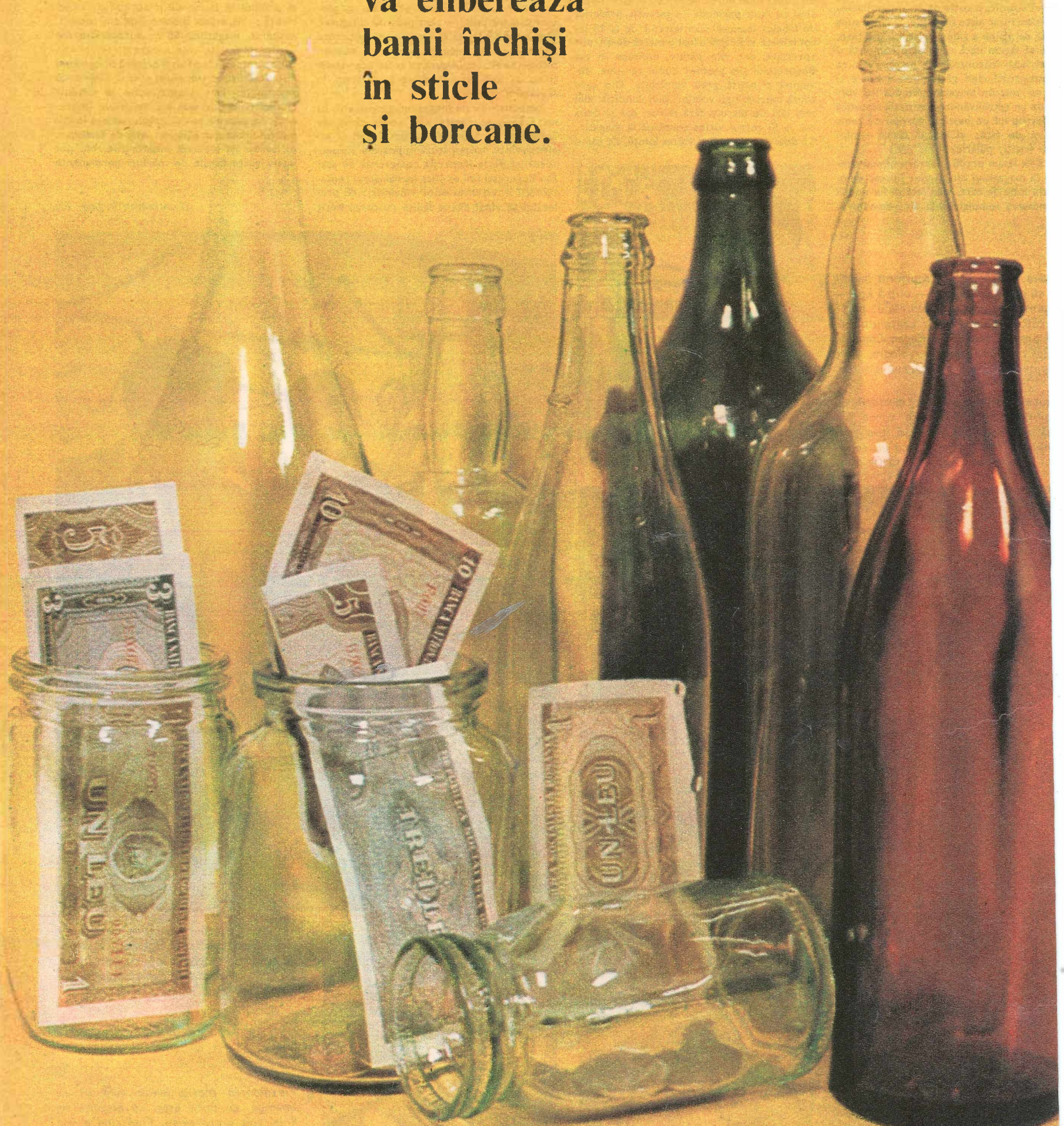

Alături de gondola (denumire cu accepție comercială) încărcată, asortat, cu plicuri de condimente, poți zîmbi cu convingere. De unde concluzia că pentru bună dispoziție stimulentele ingredientelor...

Vînzătoarea Maria Ioniță voia să ne convingă, cu orice preț, că biscuiții de 9 lei sint «rara avis». Pînă cînd a fost prinsă cu... lada sub tejghea.

NU ȚINEȚI BANII ÎNCHIȘI !

Centrele
de achiziții
I.C.V.A.
vă eliberează
banii închiși
în sticle
și borcane.

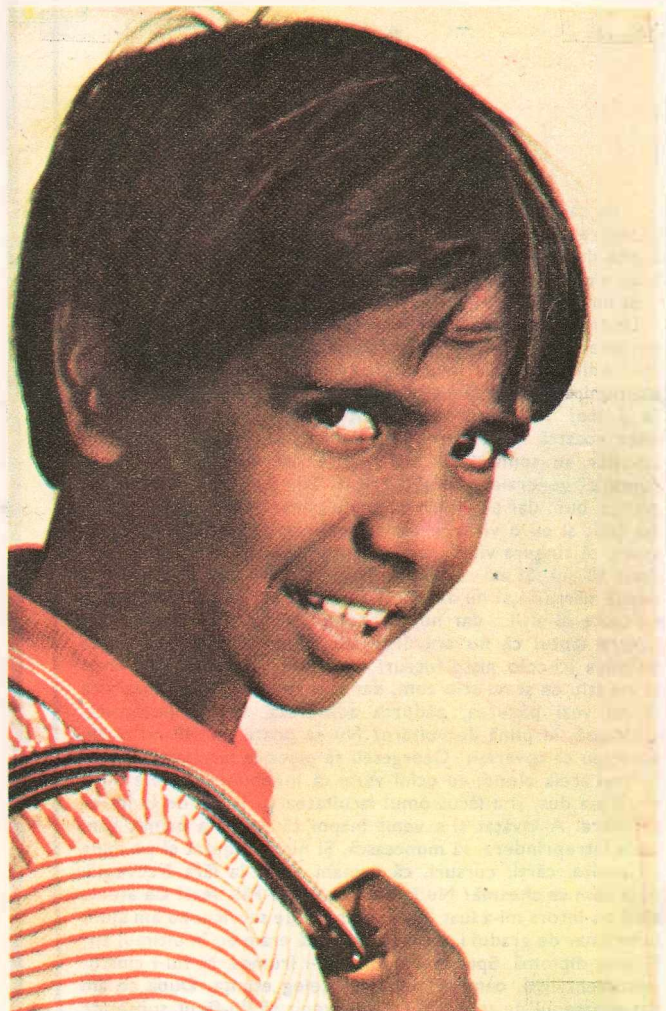

contraste

ă câteva noutăți ale tehnicii și
inței japoneze care uimesc prin
uă trăsături contrastante: gigan-
mul și microminiaturizarea. Unul
1 cele mai mari petroliere din
me, actualmente încă în con-
strucție, fotografiat alături de ceea
este probabil cel mai mic tele-
zor din lume, de mărimea a 4-5
mbre poștale... Sus: o microma-
nă electronică de calcul Sanyo.
1 soluționează orice problemă pe
ășura puterilor ei, în mai puțin
: două secunde.

irerile sint împărțite între spe-
aliști. Ce este mai complicat: să
onstruiești un petrolier de 150 000t
zu un dispozitiv electronic ul-
acomplex de dimensiunea unei
ești de ceai? Poate răspunsul cel
mai echitabil ar fi: ambele sint
fel de complicate.

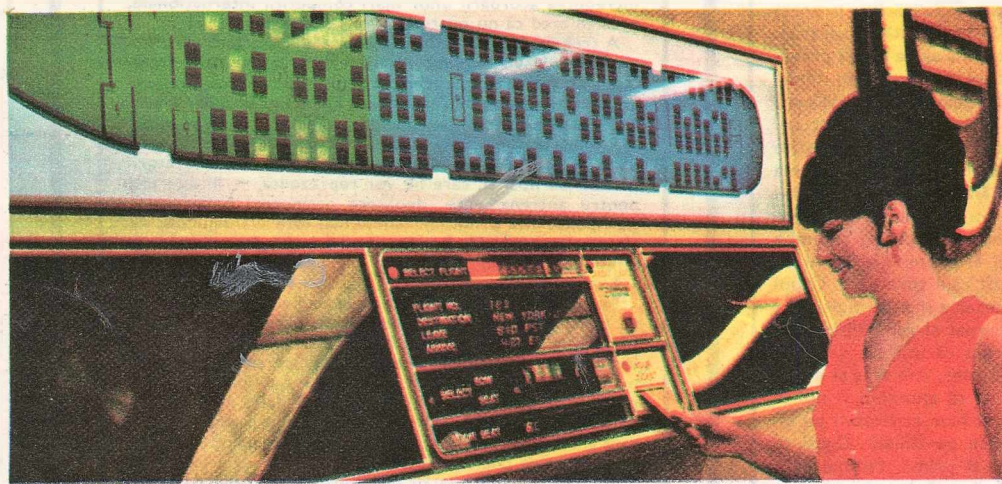

din epoca de piatră în era cosmică

S-ar părea un băiețel de școală
obișnuit, într-o zi obișnuită... Și
totuși fotografia este bogată în
semnificații. În era cosmică mai
există unii pămînteni «contempo-
rani» cu epoca de piatră, ca de pîl-
dă părinții acestui copil, băștinași
din provincia Queensland, Austra-
lia, care au fost descoperiți în jun-
glă și trimiși apoi în rezervația
Yarrabah. În ziua cînd băiatul s-a
dus pentru prima dată la școală, el
a străbătut dintr-o dată mai multe
epoci istorice...

mai iute ca gîndul

Apăsăți butonul cu indicativul tra-
eului aerian care vă interesează.
Practic instantaneu pe tabloul lu-
minat din fața dv. se proiectează
diagrama avionului, cu situația
ocurilor ocupate pentru zborul res-
pectiv (locurile deja reținute apar
n pătrat negru). Apăsînd un alt bu-
on, puteți alege locul dorit din ce-
e rămase libere. Apoi urmează
operația cea mai importantă: in-
roduceți un «carton de credit», eli-
perat anterior de compania avia-
tică și care certifică aparatului că...
aveți cu ce plăti biletul. Dacă ma-
sina electronică se dovedește sa-
isfăcută de autenticitatea carto-
nului, deci de starea finanțelor dv.,
vă eliberează de îndată biletul și

inscrie automat în evidența sa locul
ocupat. Reținerea biletelor de avion
pe cale electronică, încă în curs de

experimentare, urmează să intre în
funcțiune în 1972 la unul din aero-
porturile orașului San Francisco.

Date fiind avantajele evidente ale
noului sistem, se prevede ca el să
fie încetul cu încetul generalizat.

săriți! hoții!

O fotografie rară, care ar face
deliciul oricărui naturalist: o pa-
săre skua surprinsă în momentul
cînd înhață un ou de pinguin. Ma-
ma asistă neputincioasă la acest...
act de piraterie. Fotografia a fost
făcută la Cape Hallett, în Antarci-
ca, de un membru al unei expediții
științifice.

în ecuația aterosclerozei

În momentul de față, pe plan mon-
dial, afecțiunile inimii și ale vase-
lor se situează, prin nocivitate, pe
primul loc, principalul vinovat fiind
ateroscleroza. În «ecuația atero-
sclerozei» există încă numeroase
necunoscute, dar este un fapt cert
că alimentația deține un rol deo-
sebit în producerea bolii, respec-

tiv în creșterea procentului de co-
lesterol din sînge. Această substan-
ță chimică este inamicul nr. 1 al
vaselor sanguine, deși nu este încă
precizat cum se produce «agre-
siunea».

Un grup de cercetători români, for-
mat din N. Ignătescu, B. Stăncescu,
I. Rugină, C. Laureescu, Gh. Bucur
și Marcela Mirza, a întreprins o
investigație minuțioasă pentru des-
cifrarea cauzelor aterosclerozei.
Din datele obținute a reieșit exis-
tența unei proporționalități direc-
te dintre nivelul mediu al coleste-
rolului din sînge (colesterolemia)
și greutatea corporală. Studiind
muncitorii care lucrează în industrii
diferite s-au stabilit corelații inter-
esante. Astfel la muncitorii care
consumă cu precădere produse lac-
tate, sărace în colesterol, coleste-
rolemia medie a fost mai coborîtă
(1,95 g %) decît la consumatorii
de multă carne, la care coleste-
rolemia medie era de 2,30 g %.

de Petru ISPAS

NU !

...Te caut de mai multe zile să-mi exprim deplinul meu dezacord cu o formulă sau, mai corect spus, cu o apreciere auzită de mine la o emisiune a Televiziunii. Cică în viață la bine niciodată nu se răspunde cu bine.

Și nu este așa.

Unde am ajunge dacă ar fi așa? Cum adică, dacă eu fac cuiiva un bine el în mod necesar trebuie să mă răsplătească cu un rău? Adică, dacă ofer scaunul în tramvai unei persoane, drept mulțumire trebuie să mă calce pe degetul degerat de la picior? Se poate? Tovarășul nu cunoaște viața. Tovarășul aplică la viața noastră nouă niște norme care nu-i aparțin sau, cum științific se spune, din niște fapte particulare trage niște concluzii generale. Profund greșit. Eu, nu că așa fi exemplul cel mai bun, dar pot fi un exemplu pentru că, la urma urmei, am trăit și eu o viață în societatea noastră nouă, și așa putea spune că singura viață, dacă ținem seama că în '45 nu aveam decât 18 ani. Și am muncit cinstit, și pentru asta poți și tu să depui mărturie, și nu am încercat niciodată să iau locul altuia, cu toate că alții... dar nu despre asta vreau să-ți vorbesc. Ci despre faptul că nu are dreptate. Sigur că s-ar mai putea întâmpla aici-colo niște lucruri care te-ar putea face să crezi că nu știi ce și nu știi cum, dar, măi tovarășe, din cauza asta să nu vezi pădurea, pădurea adevărată, verde, puternică, sănătoasă, în plină dezvoltare? Nu se poate. În '49 nu m-am bătut eu ca tovarășul Georgescu să plece la facultate? Îl știi! Băiatul acela blond, cu ochii verzi că înnebuneau fetele după el. Și s-a dus, și a făcut omul facultatea cu bursă de la întreprindere. A învățat și a venit înapoi, că de aia a primit bani de la întreprindere, să muncească. Și nu m-a ajutat el pe mine cu notițe, cărți, cursuri, că urmam și eu la fără frecvență. Asta cum se cheamă? Nu la bine cu bine? Păi, vezi! Că atunci când s-a întors mi-a luat locul și din șef de serviciu eu am ajuns funcționar de gradul I, e firesc. Ce dacă eram eu în ultimul an? El avea diplomă. Spuneau unii că nu-i frumos, că nu-i cinstit. Sentimentaliști, oameni care nu înțeleg esența. După ce am dat examenul de stat nu el a intervenit să fiu făcut subșef de serviciu? El. Păi, vezi! Și atunci cum rămâne cu teoria? Cade? Cade.

De asta zic eu că nu are dreptate.

Tu mă știi. Eu spun omului verde în față când am ceva de spus, și mai ales atunci când este vorba de munca noastră nu țin seama. Așa a fost și cu fostul nostru director comercial: Că nu se pricepea omul pentru munca asta am mai întâlnit, dar ce era grav — nu-și dădea nici silința. Contractele economice nu erau încheiate la timp, livrările întârziate, plățile către furnizori, de asemenea; curgeau penalizările, procese la arbitraj... Păi se poate! Pină când? Și l-am criticat zdravăn. Georgescu m-a susținut. Îmi dădea date, mă ajuta să mă pregătesc. Și a fost scos. Nu că l-am criticat eu, sau poate nu numai pentru asta, ci mai degrabă că și-au dat seama și cei mai mari că nu se mai poate. Și Georgescu a fost numit director comercial. Și eu, la propunerea lui, șef de serviciu. Povestite așa, în fugă, par o goană după funcții. Dar eu, să știi... la urma urmei poți să crezi ce vrei. Pe omul ăla eu nu am vrut să-l lovesc, am vrut să-l ajut, să-l feresc tocmai de un astfel de deznodământ. Se pare că mă înțelesese, că voia să schimbe ceva, dar... prea târziu. Mă văd cu el și acum. Rîde. Nu-mi poartă pică. Zice că, la urma urmei, tot răul spre bine. Omul era inginer și nu economist. Își face meseria și este mulțumit. Dar să revenim la Georgescu. M-a chemat și mi-a spus: «Tu trebuie să mă ajuti. Trebuie să scoatem căruța din șanț. Să punem umărul amîndoi». Și eu l-am înțeles. Am tras și după-amiezele, și noaptea când a fost nevoie, să ajungem și noi la zi ca oamenii. Și atunci când a fost cazul l-am criticat și pe el. Și l-am criticat zdravăn că o cam lăsase pe tînjală. Crezi că s-a supărat? Da de unde! Am primit și primă. Numai că a venit reorganizarea. Și s-au luat măsuri mai drastice pentru eficacitate. Trebuia redus personalul auxiliar. M-a chemat la el. Era trist, îndurerat. S-a uitat la mine cu ochii lui verzi și m-a întrebat: «Ce facem?» «De, știi eu!» «Pe cine?» Și i-am trecut în revistă pe toți. Oameni cu familii, cu greutăți. După un timp mi-a spus cu sinceritatea lui cuceritoare: «Practic, noi nu ar trebui să scoatem pe nimeni. Ne extindem. O să avem chiar nevoie de oameni. Dar înțelegi și tu, într-un asemenea moment nu se poate să nu fie și la noi o mișcare, cât de mică, dar să fie, să se vadă că am făcut ceva». Îmi venea să plîng auzindu-l cum se sfătuiește el cu mine, cum îmi spune el tot zbcuciumul lui. «Așa că m-am gîndit la tine, a continuat el, pentru că tu mă înțelegi, ești prietenul meu, așa putea spune chiar că ești mentorul meu». Nu mai puteam rezista. Îmi venea să hohotesc. Ce suflet, ce inimă... Și m-a transferat. E drept că pe post de funcționar gradul I. Dar cită înțelegere, pentru că la urma urmei aveam și eu familie și greutăți, și el putea să-mi desfacă contractul pur și simplu dar nu, a dat telefon la un prieten și lucrurile s-au aranjat prin transfer.

Uite vezi, de aia zic că n-are dreptate în chestia cu binele și răul, și o spun, așa cum mă cunoști că sînt, deschis, fără menajamente.

de Emanuel VALERIU

LUME, LUME, SORO LUME !

Cîte nu vor să zică vorbele de trei ori repetate în cîntecul de pahar binecunoscut și pe care nu linia melodică sau plăcerea cheflilor l-au menținut în gustul public, atîția ani, cît mai cu seamă fiorul de simplă, robustă dar și de tristă filozofie populară? În spiritul acestui refren, încerc să scriu azi această cronică sportivă.

Lume, lume, soro lume! Mai avem puțin și încep Campionatele mondiale de hochei de la București (seria B) și Galați (seria C). Pe malul Dunării îndeplinim rolul de gazdă, alt fel de obligații nu avem și, dacă s-o putea ca vrednicia de azi a gălățenilor să rodească ceva și pentru sportul cu patine local, într-un viitor oarecare, va fi un câștig în plus pe care nimeni nu-l va refuza. Dar, încolo, ce să așteptăm? Mai nimic sau mult mai puțin decît am fi putut spera, dacă o atare competiție s-ar fi desfășurat la Brașov, în Poiana Brașov ori la Sinaia, ca să nu amintesc de Gheorghieni ori de Miercurea-Ciuc, adevăratele orașe de reședință ale seniorului sporturilor de iarnă, reprezentat de hochei. Localități amintite n-au însă dotarea necesară ori o au numai parțial (cazul Poienii Brașov unde patinoar există, dar fără tribune și neacoperit). La Sinaia, lucrările începuseră dar au fost sistate, iar la Miercurea-Ciuc luciul de gheață este deocamdată proiect. Mai norocoși sau mai vrednici, mai îndrăzneți sau mai chibzuți, cetățenii celui mai mare centru siderurgic (în devenire) al țării au tăiat, de două săptămîni, panglica inaugurală a unui patinoar artificial. Deci: hochei pe malul Dunării, unde dreptunghiul de gheață va fi acoperit probabil, dar fără bazinul de înot corespunzător (cel de la fosta baie, de 25 m lungime, este și nu este folosit, iar cel de la liceul «V. Alecsandri» se pare că de 8 ani n-a mai fost vizitat de înocători pentru că nu există posibilitatea încălzirii apei!). La noul complex sportiv, de lângă stadion, va răsi, cum le place unora să zică, la vară, deci după patinoar, un bazin descoperit, de dimensiuni olimpice.

Lume, lume, soro lume...

În București însă lucruri foarte importante se fac cam pe fugă și cam pe improvizatie. În 1967, cînd echipa noastră de hochei mergea strună și asalta un loc în prima categorie a celor mai bune 8 formații din lume, ne-am oferit — la Viena, mi se pare — să organizăm un turneu de calificare (acum i se zice Campionat mondial, seria B, probabil din rațiuni publicitare, căci altfel, — de ce să ne mințim? — la hochei, ca și la alte sporturi, nu există decît o unică întrecere pentru titlul mondial). În 1968 (primăvara, amănunt nu meschin, ci important pentru că marchează trecerea a 2 ani buni pînă astăzi!), cînd jucătorii români se zbăteau să nu cadă prea jos, în seria B, mai-mai că am fi vrut să... pasăm altcuiva sarcina organizării cerute și dorite cu puțin timp în urmă. Dar nu s-a putut, și iată-ne gazde. (În treacă fie spus, în ultima vreme, ca și în cea viitoare, nu prea am avut și nu vom avea multe asemenea ocazii, iar dacă acum facem totuși acest campionat și pe cel de la Galați, în 1971 se pare că pe agenda internațională numele țării noastre nu apare de loc în dreptul celor onorate cu încrederea acordării unor mari competiții internaționale, ceea ce cred că nu poate bucura pe nimeni.)

A trebuit deci să găzduim un turneu important pentru a ne vedea un vis împlinit — acoperirea patinoarului artificial. Dar, vai, ce simple ar fi fost faptele dacă legătura aceasta ar fi funcționat logic! Timp aveam (2 ani întregi), dar aveam și delăsare, și birocrație, și avizări, și sefi diversi, tot atîtea obstacole în calea unei rezolvări prompte, chibzuite. Azi încă, în preziua turneului, îi vedem plecînd pe jucătorii români de hochei, care ne vor reprezenta, în alte țări pentru antrenamente, deoarece patinoarul bucureștean nu-i poate încă primi (!). (Unde mai este avantajul atît de cîntat al terenului?) Românii vor fi la fel de străini, ca și străinii, în orașul lor.

Lume, lume, soro lume!

Termenele și soluțiile folosite la acoperirea patinoarului au constituit subiecte de pasionante pariuri: va fi cu cabluri? Va fi gata la timp? etc. Mă întreb însă și altceva: de ce a fost necesar acest galop al spaimei și incertitudinii? De ce nu s-a realizat acoperișul anul trecut, cu prilejul europenelor de box? Cum a devenit, din punctul de vedere al constructorilor, posibilă construcția acum, iarna, cînd în vara trecută nu fusese? Și cum vor plăti «gospodarii» mișcării sportive cheltuiala inutilă (se pare o cifră în jur de 3 milioane) făcută pentru întinderea copertinei deasupra ringului de box, lucrare efectuată pentru o singură săptămînă și apoi aruncată ca inutilă? Acești bani se justifică într-un fel? De către cine și cum oare? Cit s-a cheltuit cu turneele hocheiștilor peste hotare și nu cumva aceeași bani ar fi putut deveni materiale din import pentru acoperirea arenelor? Mai ales ca acest procedeu al pregătirilor în străinătate a fost o practică obișnuită a ultimilor ani.

Știu că întrebările mele nu sînt prea sportive, dar mai știu că sportul are nevoie de bani și că-i obține în raport cu alte necesități majore ale societății noastre și de aceea cînd îi are trebuie să-i gospodărească lucid și eficient. Mai știu că nu erau necesari doi ani de zile de discuții sterile pentru a se ajunge la rezolvarea unei atari chestiuni, cum este cea a acoperișului de la patinoar, nu numai pentru că evenimentul era de mult cunoscut ci și pentru că tehnica modernă, stăpînită în atîtea domenii de specialiști români și de economia țării în general, ar fi putut găsi o soluție (poate chiar pe cea de acum, care nu pare a fi totuși foarte modernă) cu mult mai devreme.

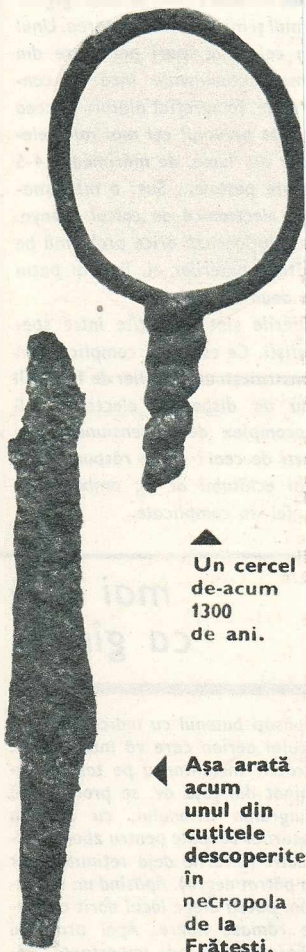
Lume, lume, soro lume!

«Scînteia» publică de la o vreme o pagină, «Omul față în față cu el însuși». Povestea patinoarului mi-a sugerat o temă asemănătoare: «Omul față în față cu faptele sale». Ce ziceți?

CERCELUL DE BRONZ

Çițiva muncitori care sâpau cariera de nisip Frătești, aflată preajma orașului Giurgiu, au scos la lumină numeroase resturi oseminte umane și fragmente ceramică veche. Sosiți pentru cercetări la fața locului, arheologii Suzana Dolinescu-Ferche de la Institutul de arheologie al Academiei și prof. Mihai Ionescu de la Muzeul din Giurgiu au întreprins cercetări care s-au soldat cu rezultate interesante: aici se găsesc o străveche necropolă cu zeci de morminte de incinerare și o înhumatie.

În interiorul mormintelor fost găsit un bogat material arheologic: vase de ceramică, diverse obiecte de cult și un cercel de bronz. Cercelul acestuia care se afla într-un mormînt de înhumatie lângă craniul unui copil, deși nu-i nici de aur și nici de argint, prezenta o deosebită valoare. Datorită acestui cercel

Un cercel de-acum 1300 de ani.

Așa arată acum unul din cuțitele descoperite în necropola de la Frătești.

cei doi arheologi au putut stabili vechimea exactă a necropolei: secolul VIII e.n. Cercelii asemănători, spun specialiștii, au fost purtați în epoca respectivă de o populație mai puțin înstărită, și la noi, și în altă parte. A fost «o modă» care apăruse în sudul și în centrul Europei.

Tot în necropola de la Frătești a mai fost descoperită o duzină de cuțite din metal. Cîte un cuțit se afla — după un ritual de înmormîntare al vremii — în mijlocul vasului în care se găseau osemintele calcinate ale celui incinerat.

Descoperirea de la Frătești a constituit zilele acestea obiectul unei comunicări științifice, făcută de arheologul Suzana Dolinescu-Ferche.

de Ioan GRIGORESCU

3 execuții

CURIOZITATE

Există între cronicile filmate ale primului război mondial secvența executării a trei soldați — țărani români — de către armata vremului ocupant. Din toate morțile pe care le-am văzut, în realitate, cea mai curioasă este cea a celui din mijloc. În mișcare a ultimelor zile de viață, de soare, de căldură, de tihnă, de pace. Un ceas omenesc de crud, și o moarte preaoamenesc de simplă. Condamnații săpaseră singuri gropile și, înainte de execuție, fuseseră descălțați și bocanci pentru ca oamenii care aveau să le ia încălțămintea caldă să nu mai lupte cu rigiditatea cadavrelor. Iar lor le era frig și frământau oina sub tălpi, și își treceau fața laelor de mușchii pulpelor și talpile a oasele țurloaielor. La un moment dat, unul dintre condamnați a observat aparatul de filmat care începeuse să-și ronțăie pelicula, și atunci făcând cel mai elementar gest din tot ce este omenesc posibil: s-a apropiat de obiectiv și l-a privit cu uimire, dintr-o parte, dintr-alta, și a înțeles că ce anume folosea mașinăria aceea și cercetînd încercând dacă nu chiar cu ea avea să fie împușcat. Ecranul redă acum, la jumătate de veac, privirea naivă, întrebătoare, o față blîndă, așenică, o uimire de copil. Apoi, chemat la ordine, mortul se întoarce spre ai săi, pe marginea gropii și, așteptînd gloanțele să-l străpungă, uită tot la obiectiv. Și-am înțeles, privindu-i sfîrșitul, că mai tare ecit moartea este curiozitatea omului, uneori atît de puternică, de estăvilic, încît ea însăși poate chema moartea...

OPERATORUL

A fost chemat înainte de ivitul zorilor și dus în trombă cu mașina și filmeze o execuție istorică. Nu știa unde, nu știa cînd, nu știa cît de dură. Și, mai ales, nu știa pe cine urma să filmeze. Era un tînr blond, cu părul ondulat, pieptănat într-o coamă leonină, avea o statură atletică, o privire așezată și, mai ales, știa să nu pună prea multe întrebări. A ajuns în ultimul moment, cînd condamnații erau la zid, și i s-a epetat pentru a zecea oară — deși era inutil căci văzuse cine erau ei care urmau să fie filmați — că răspunde în fața istoriei de înregistrarea acelei execuții pe peliculă. Dar el n-avea decît un aparat rudimentar, cu role de numai treizeci de metri, iar motivarea sentinței și care o citea procurorul era lungă (doar trebuia să se facă dreptate iară, și să se știe de ce) și pelicula s-a terminat în aparat exact în momentul cînd sentința s-a sfîrșit și ofițerul superior, care comanda plutonul de execuție, a ridicat sabia și a ordonat «Arma la ochi!» Atunci, operatorul a strigat «Oprîți!», dar era prea târziu. Tobele începuseră să răpăie, piedicile armelor fuseseră ridicate și doar sabia urma să taie aerul și să slobozească cu fuierul ei focul. Și pentru că nu mai era nimic de făcut, operatorul s-a aruncat între pluton și condamnați, încremenînd brațul cu sabia ridicată și făcînd să tremure nițile soldaților sub greutatea armelor cu țința fixată în umbrelele la zid. Calm, înțelegînd să-și facă meseria, operatorul nu s-a clintit în loc și a schimbat rola cu filmul consumat cu o rolă nouă, stăvilind iară să vrea, cu trupul său, ritualul neînduplecat al morții.

3. UN FUM DE ȚIGARĂ

În fața plutonului de execuție, condamnatul la moarte primește, o dată cu făgăduirea solemnă a vieții de apoi, dreptul la ultimul păhărel de rom și la ultima țigară. E un pictor condamnat la moarte pentru că a fost prins transportînd cu mașina lui patru partizani deghizați în turiști, luați de pe marginea șoselei unde cei ce aveau să-l ducă la pieire făceau «autostop».

O țigară durează 10 minute. Dacă o fumezi cu sete, se consumă în 5-6 minute. Dacă o păstrezi între degetele tremurătoare trăgînd rar, cite puțin, țigara își poate prelunge arderea la 12-13 minute. Dar și vîntul o suge și mucul rubiniu e greu de ferit în căușul palmelor de suflarea lui... În pluton sînt numai trei soldați. Îi comandă un sublocotenent cult, subțire, nervos, ațerat, grăbit să termine cît mai curînd toată povestea și s-o uite.

Primul soldat din pluton vrea să se ducă să urineze, abia se mai abține, își strînge genunchii și frîmîntă pămîntul sub tălpi, dar ofițerul îi spune că o să se ușureze imediat, să aibă răbdare, aici unul își așteaptă moartea și lui îi arde de... Omul privește cu ură pe condamnat urmărindu-i țigara care se consumă prea încet, terorizat că nu mai poate rezista și se scapă pe el...

Al doilea soldat repetă cu mișcări de automat toate mișcările mortului, fumează și el și nu trage din țigară decît cînd trage condamnatul, privește fumul albăstrui, ca un fir de voal, și măsoară timpul, gol de gînduri.

Al treilea soldat e vesel, i-a născut nevasta și o dată cu scrisoarea a primit și o fotografie a pruncului, o scoate și o arată ofițerului care îl felicită și îi permite o permisie de 7 zile dacă va trage exemplar căușînd să nimerescă inima sau fruntea condamnatului.

...Și ultimul fum, mucul tot mai scurt arzînd buricele degetelor, fierbînd broboanele de sudoare de pe fruntea palidă, o șuviță de păr căzută, pe care pictorul caută să o îndepărteze scuturîndu-și capul tocmai cînd ofițerul ordonă «Arma la ochi!». Iar el nu se poate gîndi decît la condamnatul la moarte nefumător căruia i s-a dat ultima țigară, — prima pentru el — și omul n-a refuzat-o vrînd să întindă de timp, a aprins-o, și, curios să cunoască măcar atît, a aspirat fumul cu putere și a început să tușească groaznic, convulsiv, neomeneste... Disperat, a aruncat țigara și a făcut semn să-l împuște o dată, și plutonul s-a executat, iar el, ciuruit de gloanțe, a căzut, și mort tușea încă în țărîină... Suvița de păr nu se retrage, și atunci, înainte de a arunca mucul care îi arde degetele, pictorul încearcă s-o dea la o parte cu dosul minii în care ține rămășița țigării. Dar simte o arsură în frunte și doar nu s-a putut arde cu țigara, un trăsnet cumplit sub țeastă, și genunchii i se înmoaie, și cade încet, și ochii lui nu mai vîd decît pantalonii uzi ai soldatului care nu s-a mai putut abține, și aceasta va fi ultima imagine pe care o va duce cu el de pe pămînt, în timp ce în căușul palmei desfăcute arde mucul de țigară, dîndu-și suflarea într-un fum subțire, albăstru, diafan...

de Teodor MAZILU

STIMA PENTRU CAPUL ALTORA

De cîte ori X încearcă să mă convingă că are dreptate. că ceea ce îmi spune are un dram de adevăr și subtilitate, îmi atrage respectuos atenția că «nu vorbește din capul lui». Desigur — dacă ar vorbi «din capul lui» cauza ar fi iremediabil pierdută, în capul lui nici el n-are încredere, toată speranța e-n «capul altora». Cînd vorbește «din capul altora» îți cere să-l ascuți și să-i dai dreptate... Se simte jignit dacă nu-i dai dreptate.

— Cum nu mă crezi, domnule? Crezi că-ți vorbesc din capul meu?

El crede că «a vorbi din capul tău» e dovadă de infirmitate culturală. El crede că numai oamenii incuți vorbesc din «capul lor». Or, el avînd cultură nu mai are — în mod inevitabil — cap. Nu se poate să ai și cap, și cultură. I se pare monstruos. El crede că propriul său cap e un dușman care-l împiedică să înțeleagă marile probleme ale existenței.

Pe cît de puțină prețuire acordă propriului său cap, pe atît de mult stimează și iubeste capetele străine. Un cap străin e întotdeauna o garanție de inteligență și bun-simț! Are chiar convingerea că numai un cap străin l-ar putea menține în viață, chiar și-n viața personală. Cînd vorbește «din capul lui» — eveniment dintre cele mai rare — are impresia c-a fost ipocrit.

— Iartă-mă. Nu mă lua în serios. Atunci eram beat și-am vorbit din capul meu...

Dacă cumva îi apar în cap citeva idei, are grijă să le înăbușe, să le sugrume. Ideile personale i se par suspecte. Ideile personale i se par nedemne de un om de cultură, așa cum pretinde el, chiar se și miră cum de-au apărut, cum se miră un om sănătos tun de apariția unei boli neașteptate.

— Cum de mi-a trecut așa ceva prin cap? Cum de-am putut să gîndesc așa ceva?

De cîte ori se ia «după capul lui» are impresia că a greșit, că s-a trîdat, ca și cum propriul său cap și-a propus, nemernicul, să-l aducă la sapă de lemn.

— Așa-mi trebuie, dacă mă iau după mine...

de H. DONA

Am avut prilejul, în cîteva dintre numerele trecute, să ne referim la scrisori în care ni se solicită date și alte elemente comparative cu privire la ceea ce autorii lor cred a fi marile tendințe ale societății omenesti. Dacă, în rînd cu oamenii serioși și pedanți (cine poate scăpa de ei?), ne-am permis, uneori, să subliniem naivitatea citorva dintre întrebările care ne-au fost adresate, nu putem totuși să nu remarcăm că asemenea preocupări denotă dorința, legitimă și laudabilă, de a insera problemele noastre actuale într-un context mai larg, universal ca întindere și secular ca durată, de a găsi criterii de referință care să situeze mai exact realitățile contemporane concrete.

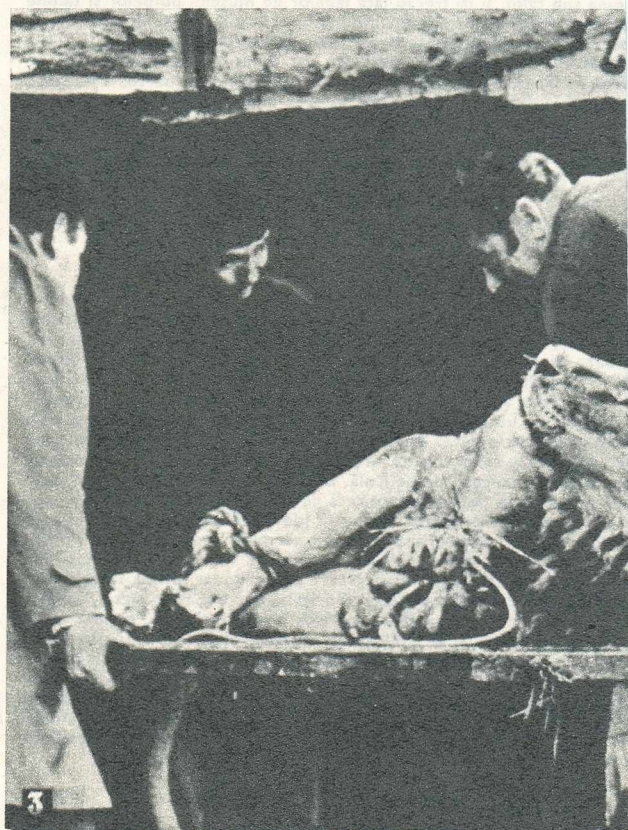
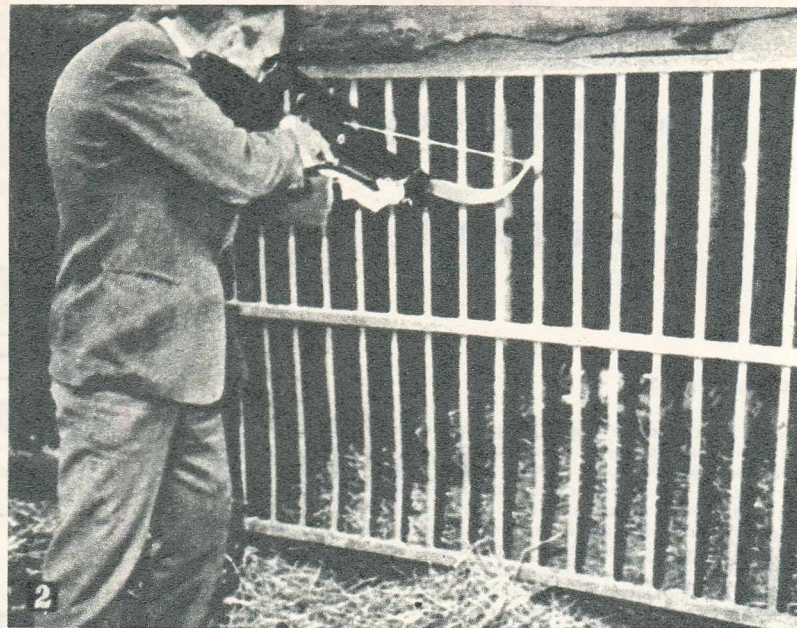
În această lumină, am citit și scrisoarea cititorului A. Papadopol din Pitești, care ar vrea să știe care sînt indicii după care se poate determina nivelul de civilizație al unui popor. Pe vremuri, își aduce aminte dumneasa, se vorbea de cantitățile de săpun și de hîrtie consumate pe cap de locuitor. Întrebarea e destul de dificilă, dacă n-ar fi decît pentru că nu există o definiție unanim acceptată a conceptului de civilizație și pentru că civilizația contemporană e atît de multilaterală, încît e practic imposibil s-o definim în raport cu un anume indicator determinat. Desigur, săpunul și hîrtia continuă să-și păstreze calitatea de criterii semnificative deși, să nu uităm, săpunul e tot mai mult înlocuit de detergenți, iar hîrtia și-a cam pierdut rolul de suport fundamental al culturii, de cînd, cum spune sociologul canadian Marshall Mac Luhan, am ieșit din «galaxia Gutenberg» pentru a intra în «galaxia audiovizuală» (sau, mai pe românește spus, de cînd radioul și televiziunea tind să detroneze presa și cartea). Dar și alte criterii (cum ar fi, de pildă, consumul de electricitate) par cel puțin tot atît de serioase. În ce ne privește, credem că privind lucrurile nu static, ci în dezvoltarea lor, unul dintre indicatorii cei mai concludenți este cota-parte din venitul național destinată cercetării științifice, ritmul cu care această cotă crește an de an. Nivelul de civilizație depinde — nu-i așa? — și de felul în care pregătăm ziua de mîine.

Cititorul D. Moșneag din Iași se plînge de faptul că străzile frumosului oraș moldovean nu sînt, practic, de loc curățate de zăpadă (sau omătul, mai bine-zis) și gheața care se acumulează de la începutul iernii. Despre acest fapt a scris, nu demult, și «Știința», dar edilii ieșeni, dînd dovadă de fermitate, nu se lasă impresionați de critici. Să nu disperați, totuși: și în 1970, ca întotdeauna în cursul ultimelor zeci de mii de ani (de la ultima glaciațiune încoace), prin martie-aprilie va veni primăvara și nu va mai rămîne urmă de zăpadă. Bineînțeles, pesimiștii incorrigibili vor obiecta că atunci vor ieși la lumină grămezile de gunoi rămase din toamna trecută. Avem răspuns și pentru ei: în noiembrie-decembrie va ninge din nou și gunoaiile vor fi, pudic, acoperite de imaculata zăpadă. Și așa mai departe. Nu avem nici un motiv să nu fim optimiști.

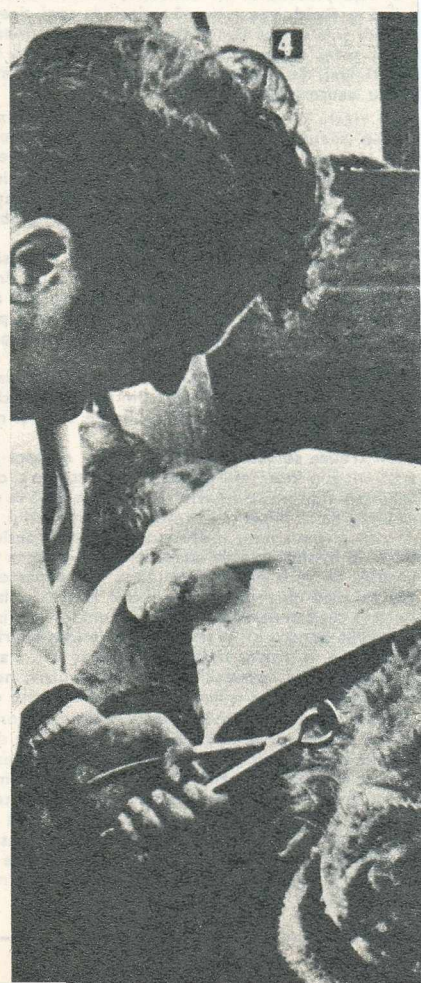
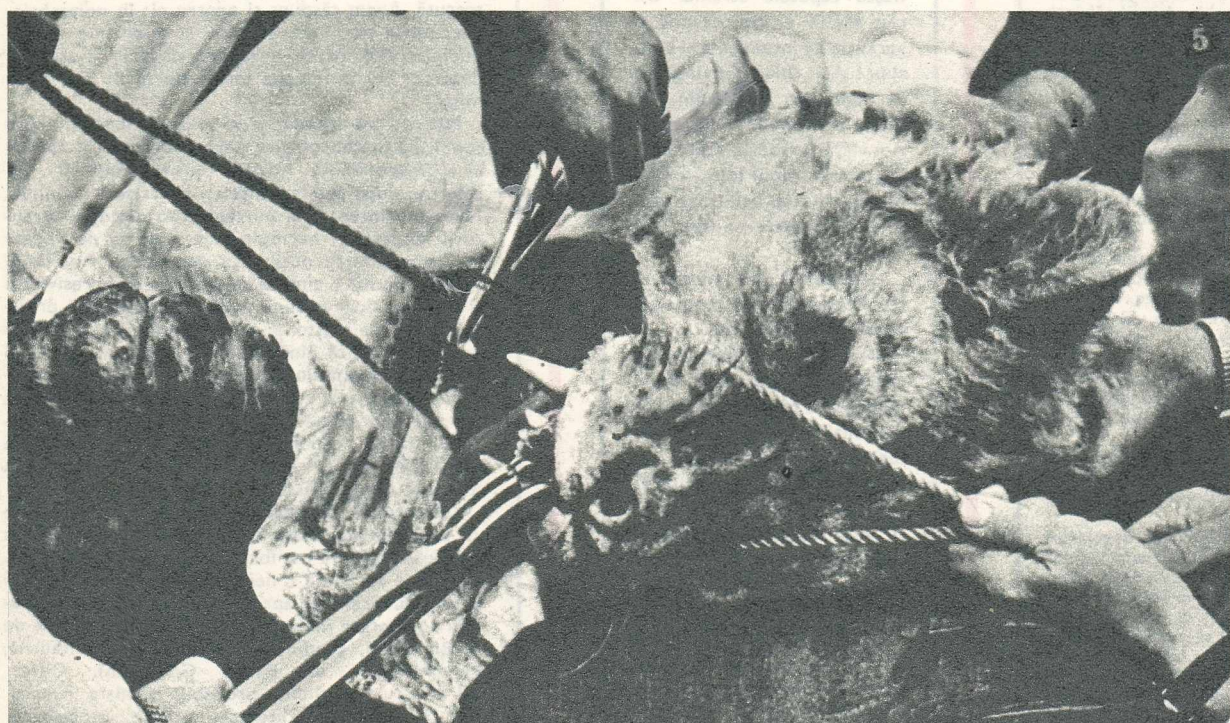
Nici nu s-a instalat bine anul 1970 și cu toate condițiile meteorologice nefavorabile, au și apărut în corespondența noastră citeva ciuperci; ne referim, după cum s-a înțeles, la scrisori anonime. Nu avem intenția să purtăm vreo discuție cu autorii respectivi; ne mulțumim doar să ne vedem confirmate niște observații mai vechi. Anonimul nu este numai o sinteză sui-generis de agresivitate și lașitate; doar o bună doză de ignoranță îi precizează și-i definește profilul (exemplele cele mai reușite se ridică pînă la culmile agramatismului și semianalfabetismului). Dar să lășăm asemenea uscături; pentru toți ceilalți care ne scriu și semnează (și care reprezintă 99% din totalul corespondenților noștri) reamintim (mai e nevoie oare?) că răspundem fie prin această rubrică, fie direct, la absolut toate scrisorile.

Cititorul R. Lupescu din Hunedoara se plînge că promisiunea noastră de a introduce o rubrică de muzică ușoară n-a fost onorată pînă acum. Credem că e vorba de o neînțelegere: de la începutul anului publicăm, în aproape fiecare număr, 1-2 pagini consacrate muzicii ușoare (festivalul «pop» de la București, tendințe în muzica ușoară italiană, personalitatea lui Benny Goodman). Cititorul nostru s-a gîndit, probabil, la niște rubrici cum sînt cronicile literare, satirice, economice, sportive sau de TV. Dar care-i nenorocirea dacă acordăm muzicii ușoare un spațiu de 3-6 ori mai mare, publicînd, în același timp, și fotografii?

În încheiere, satisfacem cererea cititorului Mihai Dumitrana din Craiova, str. Onești nr. 9, care ne roagă să anunțăm că posedă colecția completă a revistei pe anii 1966-1969 și o ține la dispoziția celor interesați. Aviz amatorilor.

Deprimantă imagine: iată-l pe Imperator, spaima junglei, total neputincios, doborât de dureri crunte (foto 1). Pe un pacient obișnuit, dentistul îl invită politicos: «Poftiți pe scaun și deschideți gura». Cu un pacient de tipul Imperator, lucrurile trebuie luate, cumva, altminteri. Nu de alta, dar dacă Imperator deschide gura, s-ar putea s-o facă pentru altceva decât pentru o extracție. În consecință, Imperator va fi anesteziat. Nu cu seringă, ci cu pușcă (foto 2) și scos din cușcă pe o targă (foto 3). Politețea a fost înlocuită pro causa cu două frînghii rezistente.

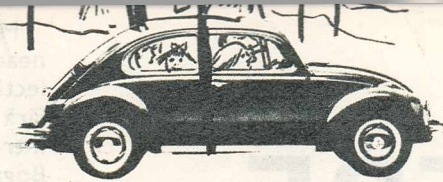
(foto 4) după care, ceea ce a mai rămas de făcut, cel mai simplu lucru, s-a făcut cu ajutorul unui clește, util și la scos cuie (foto 5). Nu fi necăjit, Imperator! Curînd o să treacă totul (foto 6). Păcat că nu poți să te gargarisești cu puțin mușețel!...

AH, CE DURERE DE MĂSELE!...

Mai întâi câteva date biografice: superba bestie din neamul leonin este în vîrstă de 9 ani. Își poartă cu perfectă justificare numele de Imperator și își duce viața, fără griji, fără lipsuri, dar și fără bucuriile libertății, într-o grădină zoologică din Stapleford Park, Anglia. Bogat asortată, grădina aceasta zoologică prezintă ciudățenia că aparține nu statului sau unei instituții, ci unui particular — un extravagant aristocrat și om de afaceri britanic (compatibilitate de mult verificată) pe nume Lord Gretton.

Într-o bună zi, Imperator a dat vădite semne de indispoziție și nervozitate. Chemat în grabă, veterinarul diagnostichează: carie dentară foarte dureroasă. Cum a ajuns veterinarul la această concluzie să nu ne întrebăm fiindcă n-o să fim în stare să vă răspundem și nici esențial, de altfel, nu ni se pare. Mai interesant a fost ce s-a întîmplat cu Imperator încăput pe mîna veterinarului, a ajutoarelor sale și a unui norocos și temerar foto-reporter a cărui realizare o puteți admira în cele ce urmează:

DESPRE OSPITALITATEA TURISTICĂ

Interviu
cu ing. Ioan BUCȘA
vicepresedinte
al CENTROCOOP

ÎNTREBARE: Unitățile cooperativei de consum dispun de numeroase puncte turistice. Cum își vor întâmpina ele oaspeții în actualul sezon de iarnă?

RĂSPUNS: După cum este cunoscut, cooperația de consum aduce o contribuție însemnată și la dezvoltarea turismului în țara noastră. În ultimii ani, în afară de obiectivele turistice cu o capacitate mai mare ale O.N.T., ce au fost puse în funcțiune, au fost construite și amenajate de către organizațiile cooperativei de consum, pe traseele care traversează zone de larg interes turistic, un număr însemnat de hanuri și cabane turistice, restaurante, bufete.

Numai în anul ce a trecut au fost puse la dispoziție noi unități turistice, cum sînt hanurile din Covasna, Geoagiu-băi, Horezu, braseriile Rîul Vadului, Vlășia, Perșani, Miclăușani, Pădurea Malu etc. De asemenea, au fost date în funcțiune și un mare număr de campinguri.

În fiecare dintre unitățile de cazare (cu capacități între 30 și 60 locuri) sînt asigurate admirabile condiții de confort, în camere de dormit cu 2-3 paturi, cu încălzire centrală, cu dușuri cu apă rece și caldă.

Desigur, multe dintre aceste unități se bucură de aprecieri deosebite din partea turiștilor și constituie — prin însăși arhitectura lor, prin cadrul natural în care sînt amplasate, prin specialitățile lor culinare — puncte de atracție turistică.

ÎNTREBARE: Ați vrea — cu titlu informativ — să numiți câteva din unitățile acestea?

RĂSPUNS: Prin părțile Moldovei, călătorul va putea poposi, pentru o mîncare bună și o odihnă meritată, la «Hanul Agapia», localitate cunoscută prin celebra mănăstire a cărei biserică este pictată de marele nostru Grigorescu. Hanul de la Agapia, construcție nouă, format din mai multe corpuri de clădiri este o modernă unitate de cazare turistică și o excelentă unitate gastronomică datorită neîntrecutelor mîncăruri specific moldovenești, din care nu lipsește renumita tochitură cu mămăliguță.

În județul Hunedoara, într-un splendid peisaj, pe serpentina ce urcă spre rezervația de zimbri din pădurea Hategului, este hanul turistic Bucura, care dispune de 60 locuri de cazare. În drum spre Oradea, pe dealul Craiului, pe cota cea mai înaltă a șoselei este hanul de la Piatra Craiului, o unitate modernă, dată de curînd în funcțiune, care oferă servicii ireproșabile. Și alte hanuri așteaptă turiștii cu porțile deschise. Printre acestea, de construcție mai recentă și cu un confort ridicat, este hanul de la Rucăr — județul Argeș, unde printre alte specialități se poate servi renumita brînză în coajă de brad cu mămăliguță. În județul Prahova, în localitatea Slănic un han cu admira-

bile condiții de cazare și masă oferă turiștilor bune servicii. Aceleași condiții se oferă turiștilor și la hanurile turistice din Covasna, Geoagiu-băi, Horezu, Popești-Vrancea etc.

Călătorilor care doresc să ia numai masa, unitățile cooperativei de consum situate pe toate traseele turistice le stau, de asemenea, la dispoziție. Astfel, pe traseul București-Pitești sînt cunoscute unitățile de alimentație publică din Vlășia, Mătăsaru, Găești. Pe traseul București-Brașov — unitățile din Săftica, Țigănești, Românești, Doftana, Breaza etc.

Toate aceste unități au fost pregătite din timp pentru sezonul de iarnă. Au fost făcute unele amenajări, investiții noi pentru asigurarea confortului necesar și, în special, pentru asigurarea încălzirii spațiilor de cazare și consumație.

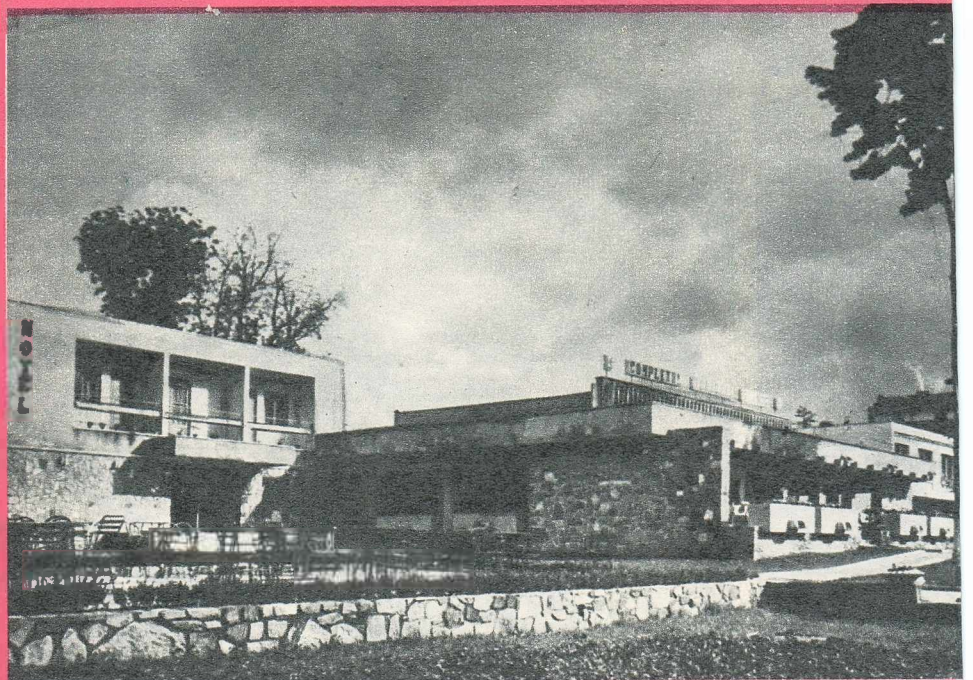
Se știe doar că ospitalitatea turistică nu se realizează numai cu... investițiile, ci, în mare măsură, depinde de spiritul gospodăresc pentru o bună găzduire și o masă cu preparate culinare tradiționale prin punerea în valoare a specificului local.

Tocmai de aceea, pe prim plan s-a pus problema asigurării unei aprovizionări corespunzătoare a tuturor unităților cu produsele specifice sau materia primă necesară, precum și cu vinuri alese din podgorii renumite, care pot satisface cele mai pretențioase cerințe.

Putem spune că drumeții sînt așteptați să poposească în unitățile cooperativei de consum, unde vor găsi condiții prielnice de reîmprospătare a forțelor și vor putea savura din plin și delicioasele preparate «specialități ale casei» într-un cadru deosebit.

ÎNTREBARE: Pentru anul care a început, sînt de așteptat ceva noutăți pe marginea celor discutate?

RĂSPUNS: În anul 1970, cooperația de consum va da în funcțiune noi obiective turistice într-o serie de localități mult solicitate de vizitatori cum ar fi: la Sovata (jud. Mureș), Iliești (jud. Suceava), Valea Ursului (jud. Argeș), Bran (jud. Brașov), Cheia (jud. Prahova). La aceste hanuri, care vor păstra stilul arhitectonic local, se vor putea servi mîncăruri tradiționale însoțite și de vinuri din cele mai renumite podgorii. De asemenea, ele vor dispune de camere de odihnă, locuri de parcare a mașinilor, de tot confortul necesar pentru a satisface cele mai exigente cerințe. Tot în 1970 vor intra în funcțiune un nou restaurant și o cofetărie la Țândărei pe traseul București-Constanța, o braserie și un camping într-o pădure nu departe de Babadag și altele. Aceste noi unități se vor înscrie cu siguranță în rîndul unităților care și-au cîștigat deja un meritat prestigiu, în care turiștii și drumeții se simt ca la ei acasă.

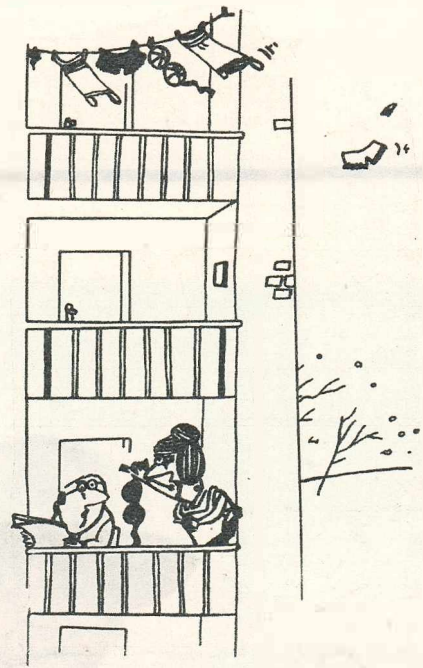
Frumosul
și confortabilul han
din Slănic-Prahova.

Hanul
de la
Piatra Craiului.

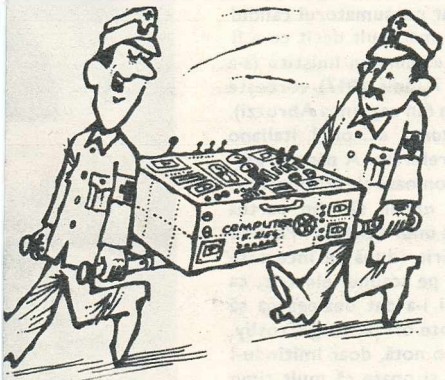

PUBLICITA

AH, CALCULATOARELE!

— Ți-o jur, scumpo, habar n-am!...

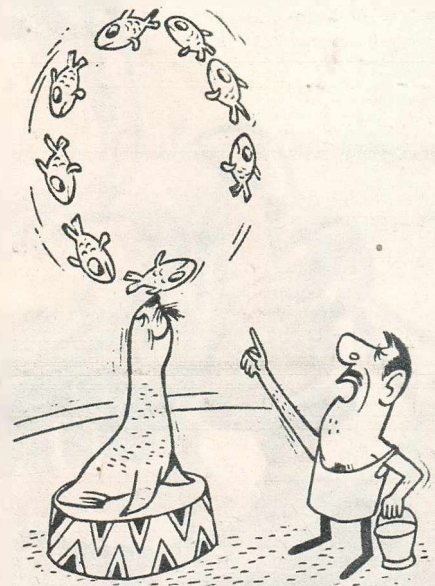

Congestie cerebrală.

DUPĂ CHEF

— Acuma ai priceput pentru ce mi-a trebuit o pîlnie?...

2 — Un, doi, trei... șapte, opt... Iar ai șterpelit un pește, hoțomane!...

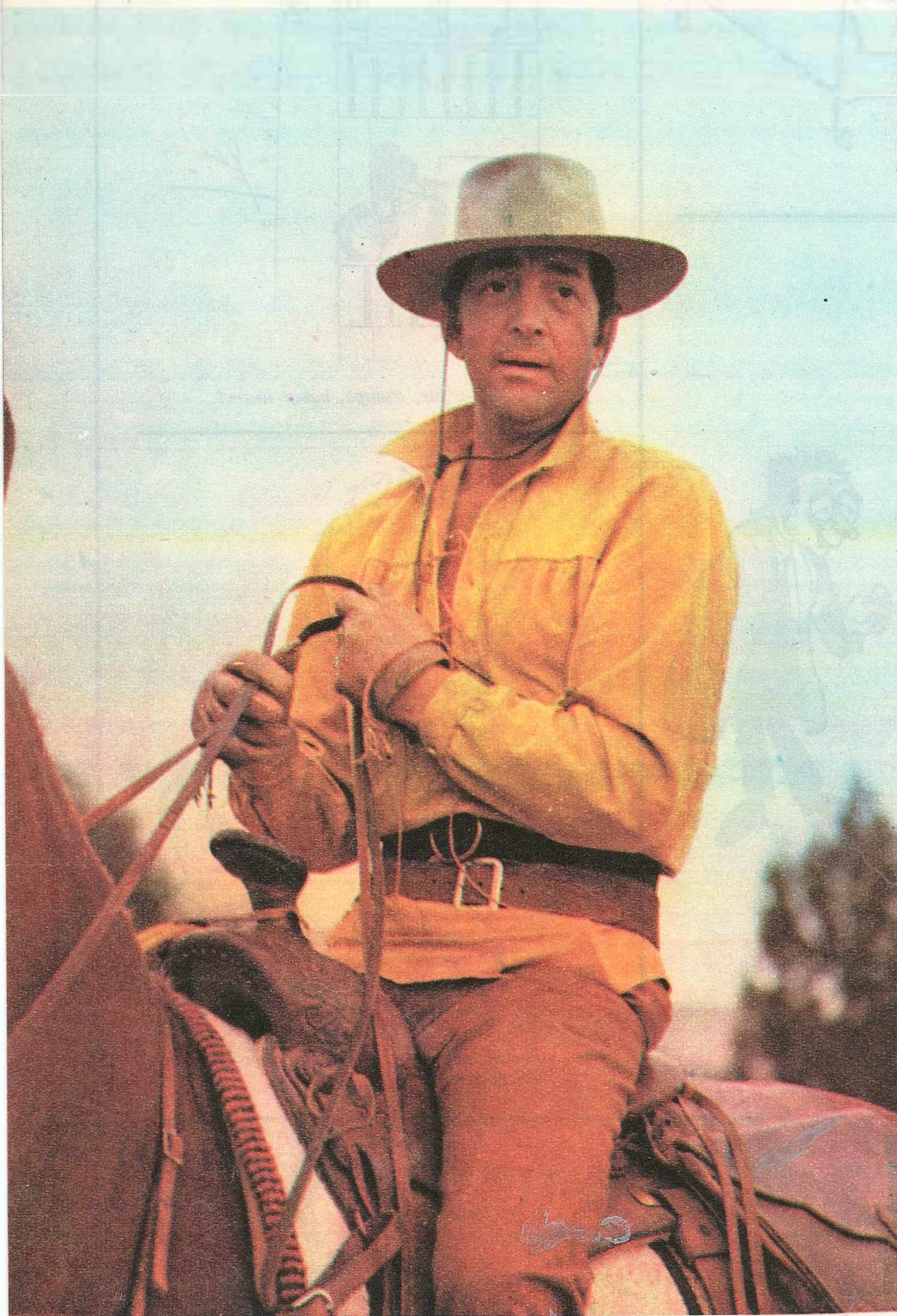

— Vă rog, domnule doctor, să-mi extrageți rădăcina asta...

$$\begin{aligned}
 3x-5y &= \sqrt[3]{3x-y} \\
 \frac{x}{6} &= (x^2+y^2) \cos x \\
 \cos(x-y)^3 &= x^{\sqrt{77}} \\
 \Delta_2 &= \sqrt{7.534} \times 3(x+2) \\
 \frac{a^2}{b} &= \pi(b^3-x)x^3 - \\
 (y) &= 2\sqrt{3} + x^2 - y^3\sqrt{3} \\
 \cos \beta &= (a^2+b) - \int (yx) \\
 \sqrt[3]{3x} &= 3x-5y
 \end{aligned}$$

— Pe toate le-a croșetat mam'mare.

Pare făcut pentru westernuri.

DEAN MARTIN-

UN AMERICAN
NU TOCMAI LINIȘTIT

Cînd răsare într-un western, cu grumazul lui viguros de bizon și cu mersul de panteră, ești încredințat că dacă i s-ar pune planeta pe umeri, precum unui Atlas, ar purta-o cu grație. Pare cioplit dintr-o bucată de stîncă, anii trec pe lîngă el mai mult în glumă, are tot atîtea riduri astăzi cîte avea și cu zece ani în urmă. Colegii lui de generație au mai chelit; Dean Martin, tată a șapte copii și bunic cu doi nepoți, joacă acum, la 53 de ani, roluri de sfîrîmător de inimi. Fără el, filmul american ar arăta ca New Yorkul fără Fifth Avenue. Dean Martin este astăzi o instituție națională, ca chewing-gum-ul. Sau ca Frank Sinatra, dacă vrei să ne păstrăm la obiect. Numai că, în timp ce — zic gurile rele — Sinatra este urît de cître unii, Martin este iubit de toți. Afacerile clanului Sinatra, nesfîrșitele avataturi sentimentale ale capului de familie și combinațiile lui cu Mafia mai stîrnesc murmure, pe ici-pe colo. Italianul Dino Crocetti a știut să devină — în ochii mulțimii — un «american liniștit», pe nume Dean Martin, iar consumatorul candid și devotat nu poate fi convins cu nimic mai mult decît cu a fi sau a nu fi «a quiet american». Acest «american liniștit» (s-a născut în statul Ohio, la Steubenville, 7 iunie 1917) vorbește și astăzi o italiană dialectală (tatăl său era din regiunea Abruzzi), cu u în loc de o, spune *sultanto* nu *soltanto*. «Capisci, italiano sonno», este una din propozițiile lui preferate. A păstrat gesturile cînd prea bruște, cînd prea ceremonioase ale strămoșilor, țărani meridionali. Cu toate acestea, unchiul său din partea tatălui nu au vrut să-l recunoască drept unul de-al lor. Pe cînd își făcea ucenicia ca băiat la o benzinărie (după ce încercase și alte meserii), i s-a prezis că va sfîrși pe scaunul electric, ca gangster. Numai mama l-a încurajat și i-a dat dezlegarea să fugă de la slujbă pentru a-l vedea de șapte ori pe Bing Crosby. A învățat să cînte fără să aibă habar de o notă, doar imitîndu-l pe Crosby. S-a lansat în night-club-uri și poate că mult timp ar fi rămas doar un cîntăreț, dacă nu l-ar fi întîlnit pe cineastul Jerry Lewis, de care îl va lega o îndelungată colaborare. Împreună au format un duo ce a asigurat succesul unui șir de comedii. Pînă în 1956 cînd cei doi se despart — nu chiar cu vorbe bune. Dean Martin consideră că de-abia acum începe adevărata lui carieră actricească, o dată cu filmul *10 000 de dormitoare*, o dată cu prietenia — neatînsă de ani — cu Frank Sinatra. Acesta îi înlesnește accesul în lumea show-ului și pe piața discului, îl ia partener în filme. Practic, anii de înflorire ai lui Dean Martin sînt ultimii 13, ani de colaborare cu mari cinești ca Hawks sau Sturges care au făcut din el un interpret ideal de western (l-am văzut și noi în *Rio Bravo*), anî în care a vîndut milioane de discuri și și-a întronat o emisiune TV săptămînală. (Într-una din ultimele apariții l-a avut alături pe Tom Jones; ce trebuie să fi fost acolo, Dumnezeuule!)

Un actor care rezolvă complicatele probleme histrionesti cu o singură clipire din ochi, un actor pentru care a da un pumn sau o floare este totuna, tot o chestiune de farmec, este îndreptățit din plin să devină unul dintre interpreții multilor eroi de aventuri pe seama cărora ecranul trăiește atît de confortabil în ultima vreme. Cu șase ani în urmă, în plină domnie a lui James Bond, producătorul american Irving Allen se încumetă să finanțeze un alt superdetectiv: Matt Helm, bărbat simpatic, veșnic înconjurat de femei frumoase, dar cam plictisit de meserie. Fiecare din cele cinci pelicule realizate începe cu mofturile eroului sătul de viața asta amară de detectiv, pentru a se termina cu încă o bandă de răufăcători puși la pămînt, și cu cel puțin o cucerire cit de cit serioasă. Dean Martin împarte succesul cu Matt Helm (ne vom convinge și noi, în curînd, că nu este o afacere proastă) și nu se plînge că s-ar fi săturat de el, cu toate că eroul cu pricina nu i-a lăsat actorului timp pentru prea multe alte filme. Bruma de răgaz care i-a mai rămas a consumat-o cu cîntecul și cu televiziunea, la care nu renunță pentru nimic în lume. Și apoi, gloria este asigurată. Dean Martin face parte din acea vajnică familie de actori care, în cazul că — Doamne ferește! — cinematograful ar pieri, ei sînt gata să-i scrie istoria de la capăt. Priviți-l cum merge, cum ne face cu ochiul, ba chiar cum plînge, ascultați-i cîntecele (dacă vă dă mîna, pentru că D.R.C.D.F. refuză să ne aducă filmele lui muzicale) și dormiți apoi liniștiți. Dimineața puteți crede chiar și în legendele pe care actorul și le întreține conștiincios («nu mai pun mîna pe nici o carte de cînd am citit o poveste foarte tristă despre un cal»... «urăsc ascensorul, este un instrument al diavolului, ca și automobilul!» (n.n. — are patru instrumente de astea drăcești)... etc. Fără aceste legende ușoare ca pinza de păianjen, actorii de cinema ar începe să semene cu profesorii de la Colegiul jansenist. Vă dați seama ce ar fi...

Una

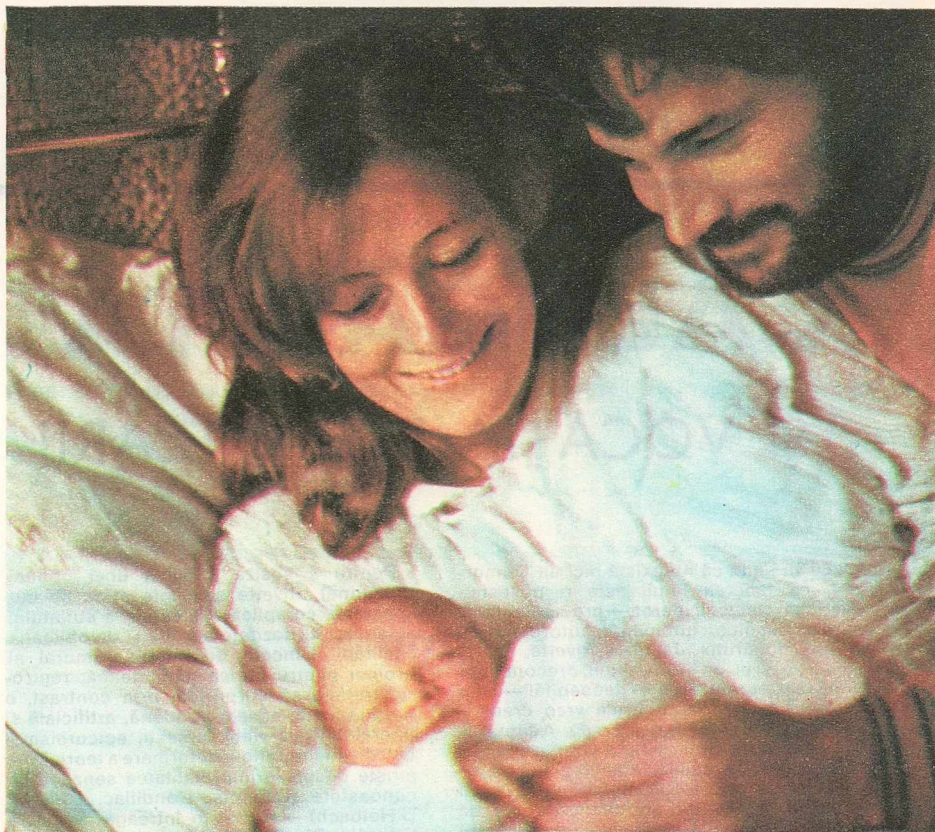

ACTORII DINCOLO DE PLATOURI

Filmul lui Damiano Damiani —
«Cind se arată cucuveaua» —
aflat pe ecranele noastre,
ne-a reimprospătat cunoștința
cu actorul italian Franco Nero.
Fotografia de față îl surprinde
într-o ipostază neactoricească,
alături de Vanessa Redgrave și copilul lor.

Foto Keystone

ctivilui Matt Helm: să fie mereu înconjurat de femei frumoase.

telegrame

● Agenda de lucru a Stefaniei Sandrelli (fotografia nr. 1) arată foarte încărcată în aceste prime luni ale anului: abia a terminat *Conformistul* (regia B. Bertolucci, după un roman de Moravia) că s-a și angajat în filmul de debut al lui Roberto Scarsella, *O vară cu sentiment* (după romanul scriitorului englez John Harvey). În sfârșit, la capătul acestor filmări, îl va reîntâlni pe cel care a lansat-o, pe cineastul Pietro Germi (*Divorț italian*), care intenționează să realizeze o comedie cu Stefania Sandrelli și Gianni Morandi.

● Afinitate ciudată este titlul filmului pe care l-a terminat nu demult cineastul japonez Kaneto Shindo, autorul acelei tulburătoare creații numite *Insula*. Migălosul artist pare preocupat de data aceasta de complicate probleme psihanalitice. În rolurile principale apar Nobuko Otowa, Jiro, Daimaru și Kiwako Taichi.

● Protagonista viitoarei comedii a lui William Wyler, *Eliberarea lordului Byron Jones*, va fi cântăreața de culoare Lola Falana (*Astă-seară mă distrez*).

● În noua ecranizare după *Hamlet*, pe care o realizează în momentul de față regizorul englez Arthur Lewis, cu Richard Harris în rolul principal, interpreta Ofeliei nu va mai fi Mia Farrow, cum se știa dintr-o informație anterioară, ci actrița norvegiană May Britt (*Infidelele*).

● Casa Paramount a hotărât să transforme într-un film musical-ul de mare succes de pe Broadway «Coco», inspirat din biografia bravei domnișoare Coco Chanel.

Deși protagonista, marea actriță Katharine Hepburn (fotografia nr. 2), «detestă muzica și nu cunoaște nici o notă» (a învățat totul după ureche), deși celebra creatoare de eleganță a fost împotriva alegerii acestei interprete — i se părea prea în vârstă —, spectacolul «Coco» este considerat unul dintre triumfurile ultimilor ani.

● Raf Vallone și-a consacrat ultimii ani exclusiv teatrului. *Unitalia* ne anunță în aceste zile că actorul s-a reîntors pe platouri pentru filmul lui Raffaele Aiello, *Toamna trecută*, în care are drept parteneră pe Gianna Serra.

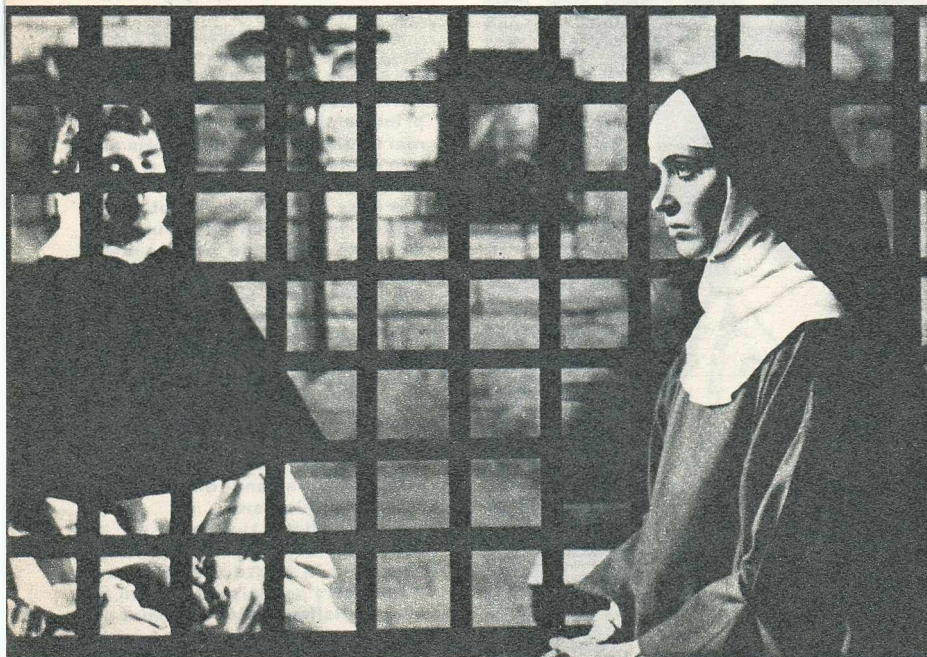
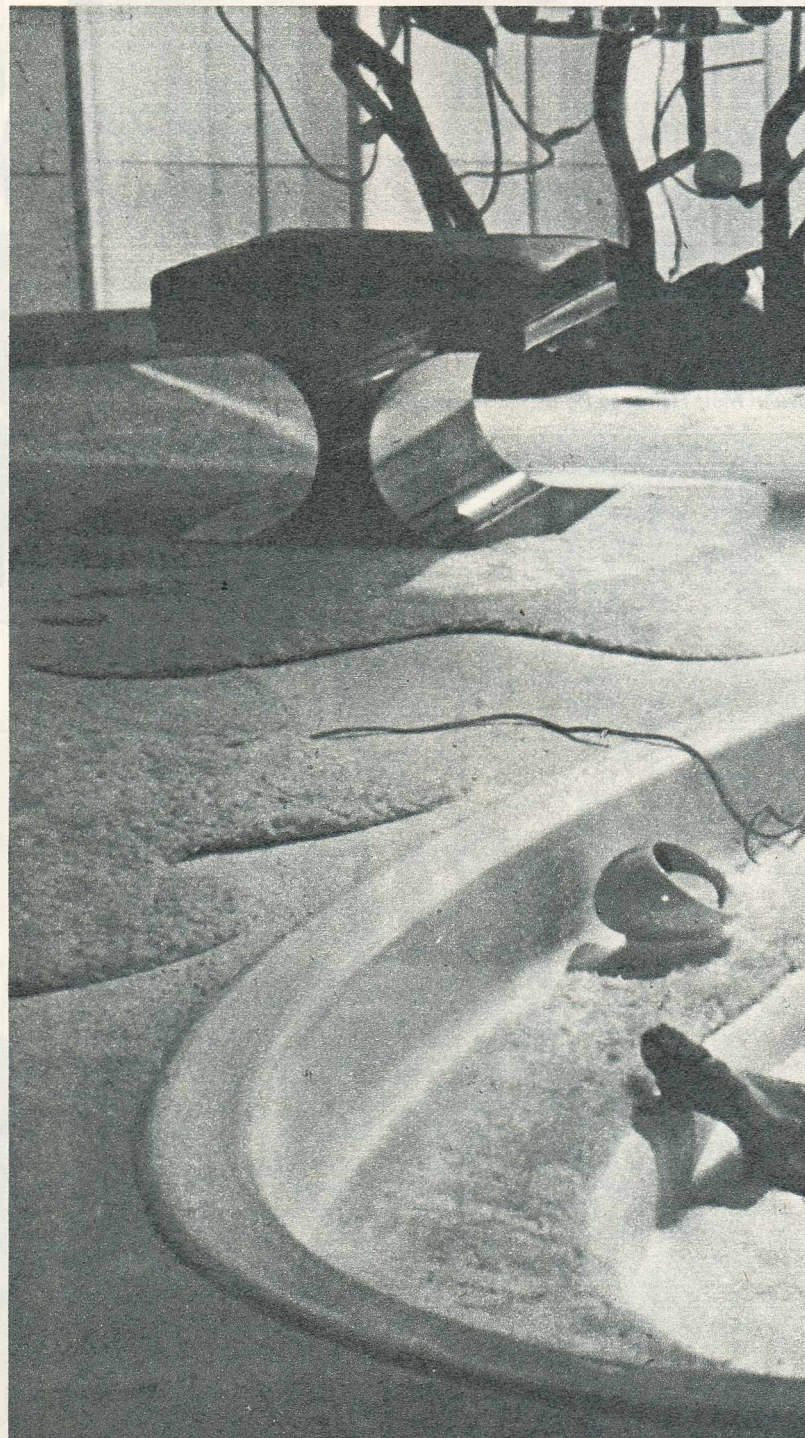
ACTORI
DINCOLO DE PLATOURI

„CĂLUGĂRIȚA“ ȘI VOCAȚIA ECRANIZĂRII

«Eu vă spun că nu există nici un Dumnezeu, că facerea lumii este o poveste» susținea Denis Diderot — proeminentă figură a «secolului luminilor», autorul povestirii «Călugărița». Jacques Rivette, în felul său, este și el un ateu. Astfel, preconcepția după care ecranizarea — deosebită! — a povestirii lui Diderot ar urma vreo credință canonizată s-ar dovedi subredă. Adaptările cinematografice nu cunosc ritualul dogmei de creație. De aceea, «facerea lumii» de acum două secole («Călugărița») a găsit în Jacques Rivette un demiurg care se împotrivesc oricărei deificări a adaptării operei literare la specificitatea artei filmice. Filmul său va rămâne în permanență un implicat anterior — operă deschisă dar inimitabilă. — așa cum s-a întâmplat cu «Roșu și negru» al lui Claude Autant-Lara. Discuțiile se iscă neîncetat în jurul transferului literatură-film fără a se fi ains la vreun concordat. Într-o adaptare cinematografică, plagiatul este exclus. Spiritualitatea recreării oferă operei imunitate. «Călugărița» pune în lumină o atare spiritualitate. Pentru că marile adaptări pot fi enumerate pe degete, înseamnă că lui Rivette îi reușește aproape imposibilul. Sintagmele filmului alcătuiesc substanța vizuală originală a unei reamintiri livești; realitatea se apropie de imaginar; astfel, fantezia creatorului procură operei statutul ei fericit. Un film al suspense-ului elevat, întemeiat pe mișcările lăuntrice. De aceea, camera se mișcă sobru — obiectul filmat este acela care irumpe înaintea camerei și nu invers. Ritm consecvent, diversitate în tratarea plan-detalului. Transpare în fotografia lui Rivette registrul tumultuos al interiorității; surescîtarea ochiului — aproape de suspense — este neconținută; starea emoțională este statu-quo-ul acestei opere orînduite între tiparele clasicității. Este Jacques Rivette un comentator «mutatis mutandis» al «Paradoxului despre actor»? Da și nu! «Călugărița» este nu numai o operă lucidă, dar și sensibil-meditativă, o auscultare melancolică și îngîndurată asupra unui «mal du siècle» — stîrșitului «marei secol» versailles. Rivette a perceput fătărnicia unei întregi lumi revoluate. Problema libertății femeii, cupiditatea părinților pentru a salva zestrea fetei trimise la mănăstire constituie puținătatea motivelor care induc către generalizarea metaforică a ipocriziei religioase, a esenței antiomane și imorale a monahismului, a mediului social viciat.

Pentru a sesiza justețea unei opțiuni (Suzanne), Rivette se simte atras de cunoașterea complicatei alcătuirii a sufletului omenesc, curiozitate stîrșită și de obligația fidelității. Dincolo de interesul moral al eroinei pentru lumea pămînteană, regizorul trebuia să surprindă, prin contrast, o a doua lume: aceea mondenă, artificială și imorală. Vraia vieții lundești, epicureismul galant-aristocratic — deformare a teoriei empiriste despre primordialitatea senzației în cunoaștere (Cabanis, Condillac, Diderot, D'Holbach) — răzbat în întreaga cultură a timpului. Rivette alătură unei sugestii literare pe aceea a plasticii, edificatoare în acest sens. În special, în a doua parte a povestirii, atunci cînd aparatul de filmat evadează dintre zidurile mănăstirii, Rivette își relevă receptivitatea la pictural. Tine-rele maici se hirjonesc pe pajiștile înflorite ale parcului abațial ca într-o grădină a dragostei; plăcerea jocului cîmpenesc trimite la scenele populare ori galante din plastica lui Watteau sau Fragonard. Hieratismul rasei călugărești din prima parte a filmului dispare; stareța se mișcă cu vioiciunea galantă obișnuită saloanelor mondene. Mănăstirea trăiește marea sărbătoare a dragostei cu toată gama ei de intimități. Culoarea învăluie hirjoana în tonuri și demitente calde, suave, emaciate: predomină paleta vegetală. În această luxuriantă potolită a sevelor coloristice, siluetele tinerelor femei capătă o grație florală: linii drepte și armonioase (rasa) dar și corsaj discret (!), decolteul sau avalanșa de dantele a modei rocaille. Un bun-gust desăvîrșit care este al regizorului. Singură, Sainte Suzanne, străină chemărilor dragostei și graiului senzual al simturilor, își poartă marea ei tristete. Eroina dovedește o consecvență eroică: voință de sine năzuiește către recordarea la o voință a libertății. Dacă religiozitatea este o vocație naturală, atunci Suzanne este — în accepția lui Diderot și a lui Rivette — una dintre alesele dumnezeirii. Veacul al XVIII-lea credea că omul este același pretutindeni și că el posedă o eternă condiție naturală. Suzanne, prin noblețea aspirației curajoase, aparține — din nefericire pentru ea — veacurilor următoare. Tocmai de aceea, puritatea liniară a personajului va supraviețui, simbolic, trecerii în neființă.

Napoleon IANCU

DE TREI ORI RIGITTE

URSUL ȘI PĂPUȘA

«Ursul» este un tânăr al de viața citadină, reș în liniștea mai mult mai puțin patriarhală mui sat.

«Păpușa» este o domni-ră răsfățată și sofistică, ce nu-și refuză nici i din bucuriile traiului vilizat». Într-o frumoa-dimineță ploioasă ma-ile celor doi se tampo-riză și așa începe filmul Michel Deville, meșter usit al risului și fante-i delicate.

El va fi Jean-Pierre Cassel. Ea va fi Brigitte Bardot. cum o știm cu toții și n ne-o înfățișează cele i imagini puse la dispo- de Unifrance.

DE LA A LA Z

AUER Mischa

Actor internațional de film, născut în Rusia, la St. Petersburg (Leningrad), la 17 noiembrie 1905, mort la Roma, la 4 martie 1967. Stabilit de timpuriu cu familia în S.U.A. studiază literale și istoria artelor la New York, dar e atras mai mult de teatru. Debutează în piesa Magda, iar după puțin timp ia contact și cu filmul într-o comedie: *Something always happen* (1928). Folosit la început în roluri de intrigant sau de personaj comic de tip exotic (indian, mexican), M.A. se afirmă de-abia în 1936, printr-o compoziție senzațională în comedia sofisticată: *Valetul domnișoarei* (*My Man Godfrey*-r: Gregory La Cava), alături de Carole Lombard și William Powell. Ecranul american nu mai cunoscuse de mult un comic cu un umor acut de personal. Îl vom vedea pe rind într-o lungă serie de comedii, dintre care amintim la întâmplare: *O sută de băieți și o fată* (1937); *Trei fețe dulci* (1938) și *Parada primăverii* (1940), filme de Henry Koster, cu Deanna Durbin; *Destry* (1939); *Șapte păcate* (1940) și *Frumoasa din New-Orleans* (1941-r: René Clair), toate cu Marlène Dietrich; *Vogues* 1938; *Hellzapoppin* (1941); *You can't take it with You* (1939-r: Frank Capra); *Lady in the dark* (1944); *And then there were none* (Zece negri mititei — 1945-r: René Clair); *A royal scandal* (1945-r: O. Preminger); *Sentimental journey* (1946). Stabilit în Franța, după război reapare pe ecran după o lungă absență în filmul lui Orson Welles: *Mr. Arkadin* (1955) în rolul dresorului de purici. Apoi face roluri de compoziție, întotdeauna savuroase, într-o serie de comedii scilicitoare, de la cele de moravuri: *Un drac de fată*, cu Brigitte Bardot; *Monte Carlo story* cu Marlène Dietrich și De Sica (ambele, 1954), la cele sofisticate: *La polka des menottes* 1957 și *Les femmes d'abord* (1962) de Raoul André, de la satiră: *Nathalie* (1957-r: Chr. Jaque) la burlescă: *A pied, à cheval et en spoutnik* (1958), trecind chiar prin varianta sentimentală: *Frou-Frou* (1955-r: A. Genina); *Mannequins de Paris* (1957). În Italia, ultimul său domiciliu artistic, a interpretat de asemenea o serie de comedii grotesti, dintre care reținem parodia la Ce s-a întâmplat cu Baby Jane? (respectiv Totò Baby) în care partenerul său era Totò, alt coleg glorios, recent dispărut.

AUGER Claudine

Actriță franceză de film și teatru, născută la Paris, la 26 aprilie 1942. Premiată la un concurs de frumusețe, Claudine hotărăște să facă teatru. Urmează timp de trei ani cursurile de artă dramatică ale lui René Simon, după care își face debutul pe scenă. Joacă la T.N.P., în compania lui Jean Vilar, de la Molière (Avarul) la Gorki (Copiii soarelui) și Giraudoux (Războiul Troiei nu va avea loc). C.A. va debuta pe ecran în 1958 în *Christine*, remake al filmului *Liebele* (*Ophüls*), alături de cuplul la modă: Alain Delon și Romy Schneider. Regizorul filmului, Pierre Gaspard-Huit, avea să devină în scurt timp soțul ei. Cinematograful, mereu avid de chipuri noi, îi oferă șansa de a se afirma ca o actriță inteligentă, dinamică, cu o frumusețe de tip oarecum exotic, calități care fac din ea interpreta ideală a filmelor de aventuri. Așa o vom vedea în *Kali*, la dăse de la vengeance (1963) de Mario Camerini, cu Senta Berger și Paul Guers, în *L'homme de Marrakech* (1965) de Jacques Deray, cu George Hamilton, în *Thunderball* (1965), din seria «James Bond», de Terence Young, cu Sean Connery, în *Operațiunea San-Gennaro* (1966) de Dino Risi, cu Nino Manfredi, Totò și Senta Berger, și în *Eddie Chapman, agent secret* (*Triplecross*-1966) de Terence Young, cu Christopher Plummer, Yul Brynner, Romy Schneider. Dar Claudine vrea să dovedească că poate ataca și alt repertoriu, că poate fi o excelentă actriță de dramă și comedie, așa cum o dovedesc filmele ei ulterioare, cele turnate în Italia: *L'archidiavole* cu Vittorio Gassman și Mickey Rooney; *Le dolci signore* (1967) de Luigi Zampa, cu Virna Lisi și Ursula Andress; *Jeu de massacre* (1967-Franța) de Alain Jessua, cu Jean-Pierre Cassel; *Des nuages dans le visage* (1967) de Turolla, cu Enrico Maria Salerno și Nino Castelnuovo și *Un tată de familie* (1969) de Nanni Loy, cu Nino Manfredi și Leslie Caron. C.A. a apărut de asemenea pe ecranele televiziunii americane într-un show original, alături de popularii Bigg Crosby și Bob Hope.

AUMONT Jean-Pierre

Actor francez (și american) de film, născut J.P. Salomon, la Paris, la 5 ianuarie 1909. Nepot al dramaturgului Georges Berr, J.P.A. îndrăgește de timpuriu teatrul și-și face debutul ca actor, la Athénée din Paris, în Mașina infernală de Cocteau, în regia lui Jouvet. Timp de trei ani se împarte între teatru, cinema și radio. În film, J.P.A. este, se pare, intruchiparea junelui-prim ideal și e solicitat ca atare în multe filme de succes ale epocii '30, ca *Echipajul* (1935-r: A. Litvak) cu Annabella; *Lac aux dames*; *Oci Ciornia*; *Les beaux jours* (1935) toate cu Simone Simon; *Taras Bulba* cu Danielle Darrieux și *La porte du large* cu Marcelle Chantal (1936); *Sclavele albe* (r: Robert Siodmak) cu Kate de Nagy; *Mesagerul* cu Gaby Morlay; *Drôle de drame* (r: Marcel Carné) și *Maman Colibri* cu Huguette Duflos (1937); *S.O.S. Sahara* (1938) cu Martha Labarr; *Hotel du Nord* (1939-r: Marcel Carné) cu Annabella, Arletty și Jouvet și *Dezertorul* (1940) cu Corinne Luchaire. În timpul războiului se refugiază cu familia în S.U.A. unde începe o a doua carieră, americană, după ce mai întâi făcuse cunoștință cu frontul în cadrul forțelor libere franceze. Amintim dintre filmele turnate în S.U.A. între 1943 și 1947: *Assignment in Brittany*; *The cross of Lorraine* cu Gene Kelly; *Heartbeat* cu Ginger Rogers; *Song of Schenerazade* cu Yvonne de Carlo și *Atlantis* (remake la Atlantida) cu Maria Montez, care-i va deveni soție. După război, J.P.A. își va continua cariera între Hollywood și Paris, cu escaie (rare) pe la Londra și Roma, în filme inegale, dintre care amintim: *Koenigsmark* cu Silvana Pampanini și Lili cu Leslie Caron (1953); *Si Versailles m'était conte* (1954) de Sacha Guitry; *Mademoiselle de Paris* (1955) cu Gisèle Pascal; *Hilda Crane* (1956) cu Jean Simmons; *The Seventh Sin* (1957) cu Eleanor Parker; *John-Paul Jones* (1959) cu Bette Davis; *Les sept péchés capitaux* și *Una Domenica d'Estate* (1961); *Le couteau dans la plaie* (1962) (r: A. Litvak) cu Sophia Loren și Tony Perkins; *Vacances portugaises* (1965) cu Françoise Arnoul. Ultimul său film e *Castlekeep* (1969) în care apare alături de Burt Lancaster. După moartea soției sale, Maria Montez, J.P.A. s-a recăsătorit în 1956 cu actrița Marisa Pavan.

Constantin POPESCU

griji, nu glumă...

Trecerea, relativ bruscă, de la mini la maxijupă nu este de loc — cum poate ar inclina unii să creadă — o chestie simplă. Cu ce să umpli, la propriu vorbind, fostele goluri ale modei mini? Marii combinatori ai caselor de modă sînt primii frământați de astfel de întrebări. Paco Rabanne, faimosul și adesea scandalosul creator de modă parizian, care — determinat de concurență — a fost nevoit să-și deschidă de timpuriu expoziția cu modele de primăvară și vară, a recurs la un soi de compromis. După cum se vede maxi este doar un tul stră-străveziu, restul fiind destul de mini. De altfel, Paco a rămas fidel și garniturilor din metale, sticlă mozaicată, blană sintetică etc. cu efecte de ansamblu teribil de sofisticate (fotografia nr. 1). Cît privește pe Louis Ferrand — tot din Paris, el propune cîteva modele cam carnavaliste folosind universalii pantaloni (fotografia nr. 2). Poate că nu întîmplător le-a prezentat întîi în Brazilia.

ce se întîmplă ?

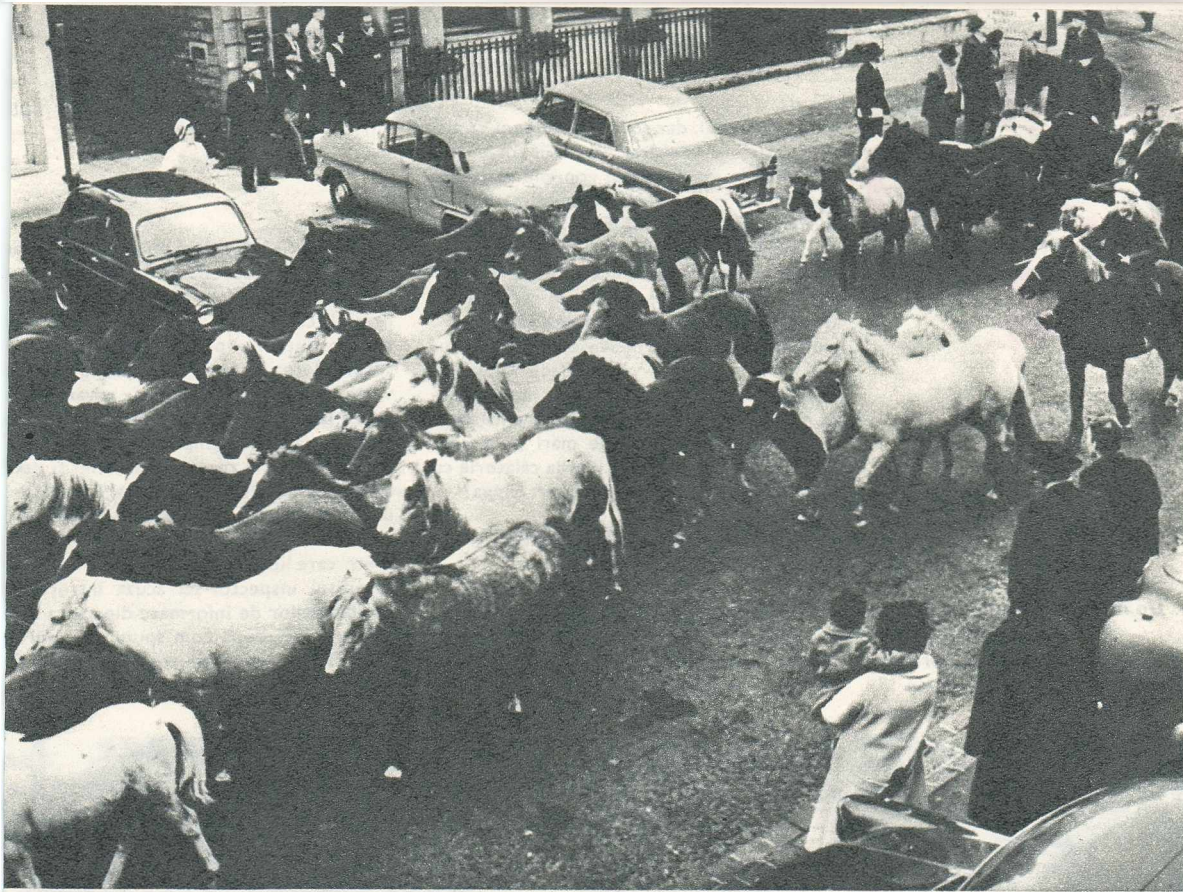
Ce se întîmplă cu blocul de granit al castei aristocrației britanice? Se întîmplă că se cîșurează pe ici, pe colo. Cum ne-am putea explica altfel gestul lordului Strathnaver (22 de ani, fiul și eredele contesei de Sutherland, care a vrut să se facă nici mai mult, nici mai puțin de policeman? Visul i s-a împlinit; absolvent al școlii de poliție din Hendon, tînărul aristocrat devenit P.C. (agentul de poliție) Alistair Sutherland. Iată-l înaintea parăzii absolvenților, a tatălui său superior să se înfățișeze într-o ținută «sans reproche», așa cum îi stă bine unui noble englez, chiar cînd e numai polițist.

Cînd în 1582 Papa Grigore al XIII-lea a reformat calendarul iulian, satul Urnäsch din cantonul elvețian Appenzell era complet izolat de restul lumii din motive de înzăpezire totală. Satul, în posesia încă la acea vreme nici radioficare, nici TV, n-a aflat de edictul papal decît hîrtă-ziu, spre primăvară, cînd s-au mai topit nămeții.

Și supărîndu-se foarte că nu li s-a făcut comunicare «măcar prin telefon», și foarte încapănată fiind de felul lor, au hotărît să socotească scurgerea timpului tot după «stilul vechi». Și iată-l, așadar, în zilele noastre, costumați potrivit tradiției locale, sărbătorind Anul nou la 14 ianuarie!

ambîția-i mare !

estul sălbatic e o stradă pașnică

...cizitorii micului orășel Kirby Stephen din comitatul irlandez Westmoreland au văzut adesea herghelii de cai în exod sălbatic. Asta însă pe marele sau pe micul ecran, în filme western. Imaginați uluiala lor când, într-o bună dimineată, au văzut asemenea scenă chiar pe străzile orășelului lor. Omoruri n-au fost și nici măcar încâierări. Și de ce ar fi fost? Fapt, un pașnic fermier conducea o pașnică herghelie de cai să o vîndă, pașnic, la tîrg.

DIN CELE MAI SCURTE CHITĂ UMORISTICE

NE ERA BEAT? —
...chită cu cow-boy.

Un cow-boy din California de sud, care se cam cherkelise un week-end la San Diego, a fost arestat și adus în fața judecătorului de pace.

— Cine v-a adus aici? — l-a întrebat judele.
— Doi polițiști, Sir!
— În stare de ebrietate, presupun — continuă judecătorul.
— Amîndoi, Sir, amîndoi...

AOAIA —

...chită cu necredincioși.

În timpul uneia din acele teribile secete care bîntuie periodic Texas, pastorul unei mici comunități convoacă întreaga țesătură spre a se ruga împreună pentru ploaie. Adresîndu-se clericii arhipline, pastorul își începu predica minios:

— Sînteți niște necredincioși! — le spune el. Ați venit aici la rugăm pe Dumnezeu să ne trimită ploaia binefăcătoare... și nici măcar unul dintre voi nu și-a adus umbrela.

ISTELE —

...chită de post.

Un robust preot catolic de origine irlandeză intră într-o noapte — zi de post — la un restaurant din Brooklyn, privi menul și întrebă pe chelner:

— Nu aveți balenă?
— N-avem părinte, spune chelnerul mirat.
— Nici rechin sau focă?
— Nu, părinte.
— Ei bine, dă-mi atunci o friptură de porc. Dumnezeu mi-e dator că am vrut să mîncînc pește...

DACĂ STAI PE GÎNDURI...

● Mulți bărbați și-ar lăsa mustață, dacă ar ști ce să răspundă celor care i-ar întreba de ce și-au lăsat-o.

● Din jurnalul intim al unei studente de la un colegiu american: «Ce fericită sînt... Acum cînd am nevoie de bani pot merge acasă în trei limbi».

● În fiecare dimineată — ofta un bărbat — ceaiul și nevasta începu să fiarbă în același timp.

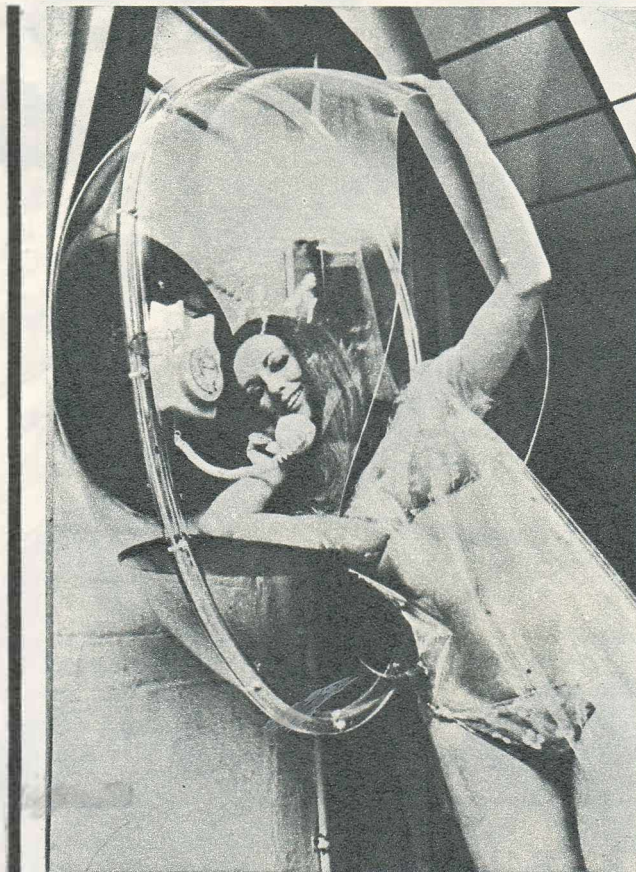
● Un bancher poate să scrie versuri proaste fără să i se reproșeze ceva. Dar ia să încerce un poet să scrie prost o cifră în contul lui de bancă...

● Soția mea e de nesuportat, dar ăsta e singurul ei defect.

● O jucărie incasabilă este aceea de care copilul se servește pentru a le distruge pe toate celelalte.

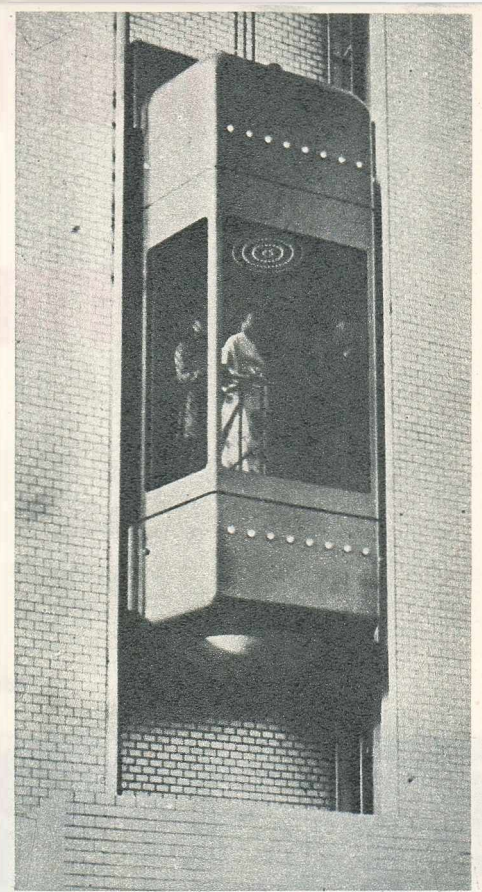
● Chiar dacă vei da unei vaci cacao tot nu vei mulge ciocolată.

● Și pe plaja nudiștilor sînt arbitri ai eleganței.

transparentabilitate

Una din persoanele special plătite de firma engleză «Lenning Chemicals of Croydon, Surrey» să gîndească și să născocască lucruri folositoare pentru sporirea beneficiilor întreprinderii a imaginat un nou tip de cabină telefonică. Cei ce s-ar îndoi, eventual, de utilitatea invenției sînt asigurați că noua cabină întrunește calități optime de funcționalitate și de estetică: este construită dintr-un nou material plastic — Orglas acrylic — care-i asigură cele mai bune condiții de acustică și izolație fonică, putînd fi folosită atît în rețeaua telefoanelor publice locale cît și pentru convorbiri interurbane și internaționale. Principala caracteristică a cabinei fiind transparența, prezentarea ei — la o conferință de presă — a fost făcută de o tînără miss, îmbrăcată... corespunzător.

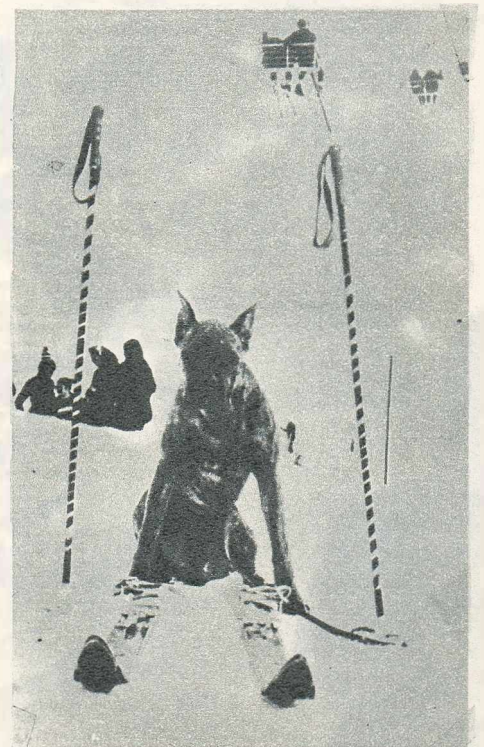
lift cu... perspectivă

La hotelul Nagoya Castle, din orașul japonez Nagoya, a fost pus în funcțiune un lift unic în felul său. Instalat pe zidul exterior al clădirii, el dă posibilitate pasagerilor să admire împrejurimile prin cele trei ferestre.

Poate fi folosit în orice anotimp, deoarece constructorii au avut grijă să-l doteze cu instalații de aer condiționat.

Bruno, mopsul, n-a învățat în viața lui să schieze și nici pentru viitor nu-și propune așa ceva. Ceea ce a învățat el din moși-strămoși este să-și apere cu strășnicie stăpînul și bunurile sale. Uneori, aceste bunuri sînt două schiuri și două bețe, dar dacă n-ar fi decît un chibrit, asta n-ar schimba nimic. Priviți-l pe Bruno și încercați o clipă să vă închipuiți c-ați vrea să-l infrunțați.

pe aici nu se trece !

indiferență- în...cutii ermetice

(Urmaș din pag. 7)

ale magazinului, dar socot concludent că aici se găsește, cu adevărat, lapte în tot cursul zilei și că în așa-numitele gondole rotitoare sînt plicuri cu tot felul de condimente. Inclusiv ienibahar. Ultima informație, știți, mai ales pentru nemulțumitul din Hunedoara. Față de care trebuie să-mi rectific iarăși intoleranța, pentru că degeaba i-am recomandat aromă de cafea la gustul caltaboșilor. Și pentru cafea trebuie foarte adeseori să bați drumul pînă la Deva — circa 40 de kilometri dus-întors. Dar la urma urmelor pentru cauza mirodeniilor s-au consumat aventuroase și nemăsurate drumuri pe mări și oceane. De ce n-am accepta atunci facila călătorie cu autobuzul pe distanța Hunedoara-Deva?

TEMĂ DE CONCURS: «CINE ȘTIE...»

*Un magazin unde nu izbutești
să fii client cusurgiu.
S-ar cuveni să-l vadă oricine.
Adresa: Țiglina III-Galați, microraiou 17.*

Sărbătoarea Anului nou figura între amintirile deja estompate cînd am apelat la Inspecția comercială de stat a Capitalei pentru informații și colaborare. Ar fi o dovadă de

Un lector pasionat al curiozității
revista «Magazin» poate trăi
vînzător de ziare, în cel mai bun
unde să știe lumea că, de fapt
vînzare ouă?

crasă ingratitude dacă nu am mulțumi pe
tru ajutorul căpătat prin alăturarea unui
specialist la echipa noastră interesată
mersul comerțului alimentară. Numai
recunoștință nu putem trece însă pe
surprinderea pe care ne-a procurat-o
conversația cu inspectorul șef, tovarășul
mitru Iacoviță. Eram convinși că la număr
15 39 55 (afișat în chip de «salvare» a
părătorilor prin toate magazinele), și deci
adresa respectivă, vom căpăta o bogăție
informații. Dar la întrebarea noastră privi
sortimentele de mărfuri alimentare
rente care lipsesc dintr-un magazin sau alt
tovarășul inspector-șef acuza întreruper
posibilităților de informare din cauza sărb
torilor. Dar, după cum spuneam, anul n
incepuse de aproape trei săptămîni. C
drept, la Inspecția comercială se prelucra,

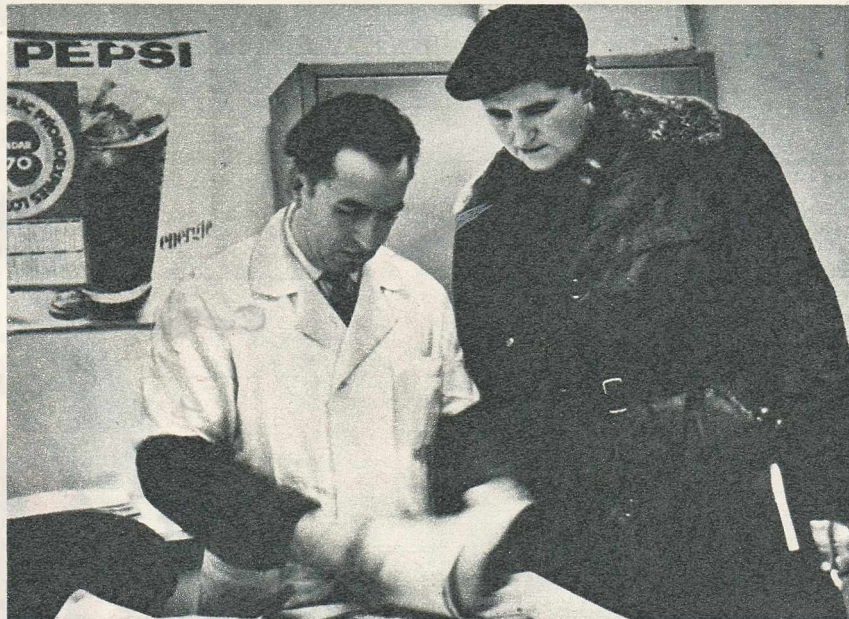
de Felicia ANTIP

soarta
„realității
ilustrate“

«Noi nu băgăm marfă pe git nimănui cu forța. Conform comenzilor scrise și semnate...». Și Gh. Popescu, șeful depozitului ICRA de pe str. Mașina de Piine, se bucură că are acoperire... legală. Dar cu biscuiții «Mirela» cum rămâne...?

Cind ai de ales dintre multe variante, ți-e de mare folos un sfătuitor autorizat.

Inspectorul comercial nu-i crede pe gestionarii responsabili decât conform dovezilor scriptice. Și se mai întâmplă să-i prindă și cu... ocaua mică.

schimb, o recentă H.C.M. privind regulile generale în acest sector. Hotărârea trebuia să intre în vigoare de la 10 ianuarie, dar n-a intrat. În magazine se știe vag despre apariția legii, iar în provincie s-au auzit vagi «zvonuri». În orice caz, pînă una-alta, cauzele absenței acute sau semicronice ale diferitelor mărfuri alimentare de uz curent din magazine sînt taxate ca o «neglijență», ca un fapt «inerent» și alte asemenea explicații subțirele. Am impresia că n-ar fi lipsit de finalitate practică, dacă s-ar institui un con-

curs «Cine știe, cîștigă» cu cel puțin opt întrebări. Una dintre ele, bunăoară: «De ce din magazinele X și Y lipsește bicarbonatul alimentar?» (vezi Unitatea nr. 1 cu auto-servire-Galați). La acest concurs candidații să fie, firește, lucrători din comerț, chiar și de la minister. Mi se pare că s-ar cuveni și o excepție de la regulile concursului: nici un fel de sportivi să nu se înfrunte pentru reabilitarea celui care, aspirînd să ia marelă premiu, nu poate să răspundă la o întrebare. Ar fi neloial?

Mă așteptam la asta. Unii telespectatori s-au plîns. «Realitatea ilustrată» era prea intelectualistă. Nu se sorta cu viziunea lor despre petrecerea unei după-amiezi de duminică. Prea meditează mult peste săptămîină (în orele de lucru și în afara lor) pentru ca să nu aibă dreptul la repausul duminical al creierului. Și, bineînțeles, televiziunea le-a dat dreptate. Au fost alungați temporar din studio turlburătorii nepoții ai tinhei noastre cea de toate zilele (plus duminică). Cînd li se va permite să revină vor fi probabil avertizați că telespectatorul nu dorește să fie scos din apele lui cu discuții despre Beckett sau Fellini, că TELESPECTATORUL trebuie amuzat nu pus pe gînduri, că TELESPECTATORUL pretinde să nu fie obosit și sîciit și mai ales să nu i se creeze complexe de inferioritate. Mai să vorbim deci despre telespectatori, despre cele trei mari categorii de telespectatori aflați duminică după-amiaza în fața televizorului și să vedem dacă în numele lor și spre binele lor trebuie sau nu să se pună stavilă aflului de idei stimulat de Tudor Vornicu între orele 16,30 și 19.

Să vină oare protestele din partea celor care își bat zi de zi capul pentru a găsi rezolvarea unor probleme de mare perspectivă, care trăiesc într-o continuă incandescență intelectuală? Ei să fie oare cei ce pretind să li se asigure duminică o deconectare, o relaxare printr-un meniu vizual-auditiv format exclusiv din amorță gumă de mestecat? Evident și categoric, nu! Pentru un om cu spiritul suplu, menținut în formă prin gimnastică zilnică și capabil de performanțe remarcabile, mingile aruncate de Grigore Moisil, sau de Ana Blandiana, sau de Mihai Berza, sau de Liviu Ciulei sînt un admirabil prilej de destindere plăcută, tonifiantă.

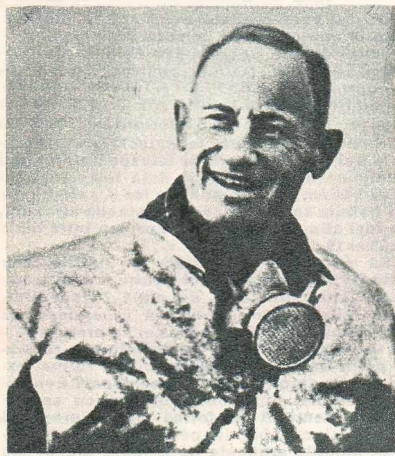
Excluzîndu-i deci pe adevărații intelectuali (cu atît mai mult cu cît cei răspîndiți pe la sate și prin micile orașe de provincie sînt realmente recunoscători televiziunii pentru privilegiul de a-și putea confrunta idelle cu cele ale unor minți foarte luminate), să ne întrebăm dacă nu cumva protestarii îi reprezintă pe oamenii mai simpli, fără prea multă carte. Și de data aceasta, răspunsul va fi negativ. Foamea de cultură nu e o vorbă goală. Respectul față de valorile spirituale este o componentă esențială a bunului-simț popular. Orice încercare de lărgire a orizontului, de deschidere a unor noi perspective asupra vieții sau asupra fenomenului estetic, e primită de cei mulți cu dorința de a înțelege și cu o anumită recunoștință: recunoștința pentru creditul ce se acordă nutirii lor de înțelegere.

Și atunci cine sînt TELESPECTATORII, temuții TELESPECTATORI de dragul cărora televiziunea e gata să renunțe la cea mai de seamă cucerire a ei din ultima vreme, noul nivel al emisiunilor de duminică după-amiaza? Le voi spune pe nume, înfruntînd riscul de a dezlîntui încă o dată (pentru a cîta oară?) furia lor. Sînt cei ce «se pretind». Sînt telespectatorii (adesea cu o diplomă universitară în buzunar) care se sînt jîgniti cînd ceva depășește înțelegerea lor, sînt cei ce nu acceptă ca criteriu de apreciere a artei decît gustul lor slab dezvoltat. Sînt cei ce acum cîțiva ani intrau în expoziția de sculptură a lui Henry Moore pentru a-și manifesta zgomotos disprețul, iar luna trecută protestau împotriva găzduirii în sala Apollo a tablourilor unor pictori români cu opere achiziționate de prestigioase muzee străine sau expuse la sediul O.N.U. Sînt cei ce părăsesc ostentativ sala de concert atunci cînd se cîntă o lucrare simfonică scrisă în secolul nostru. Sînt cei ce contestă tot ceea ce îi depășește și sînt depășiți de aproape tot ceea ce se întîmplă semnificativ în țara noastră și în lume. Sînt cei ce dorm de-a-n picioarele și sînt iritați de existența unor care pretera sa țina ochii deschiși. «Realitatea ilustrată» fost pentru ei o palmă, o insultă. În numele condiției lor de «intelectuali» (o, Doamne!), bat cu pumnul în masă și pretind să li se respecte somnolența sîstei nu duminicale, ci eterne. N-are a face că sînt o minoritate. Sînt cei mai gălăgioși. Sînt autorii scrisorilor celor mai vehemente. Celor mai «sau-sau». Celor mai «dar pînă cînd?». Celor mai «noi, telespectatorii indignați».

Trist e că televiziunea îi ascultă. Trist e că Tudor Vornicu este ținut de mina pentru ca a încercat să scoată un program de mare audiență din zona amorțelii în care zac încă atîtea altele.

Și încă ceva, apropo tot de audiență. De ce interzice, practic, televiziunea emisiunile sale culturale marii mase a telespectatorilor, celor care se scoală la cinci sau cel mai tîrziu la șase dimineața pentru a se duce la lucru? De ce programează stăruitor «Salonul literar», «Scena» și alte emisiuni de critică în jurul orei 23? Televiziunea franceză a calculat precis că după 10 seara numai cinci la sută dintre telespectatori rîmîn în fața aparatelor. Si francezii n-au motive să se scoale dimineața mai devreme decît românii. Oare emisiunile respective sînt destinate exclusiv literaților și oamenilor de teatru despre care se știe că obișnuiesc să se culce tîrziu? E totuși ceva ciudat în politica culturală a televiziunii.

FIOROSUL CROCODIL O URIAȘĂ SOPİRLĂ LASĂ..

Haroun Tazieff

Crocodili... Auzi sau le pronunți numele și gândul te poartă cu repeziciune către râurile lacurile africane, și mai ales către cruzimile la care se dedau aceste uriașe reptile și cărora cad victime nenumărați băștinași. Cel puțin o asemenea sinistră faimă — care-i alătură rechilor — și-au cucerit... Pe bună dreptate sau nu? — iată întrebarea pe care și-a pus-o temerari cercetător al vulcanilor, HAROUN TAZIEFF. Cel care în urmă cu mai bine de două decenii își descoperise pe pământul Africii, dintr-o pură întâmplare (se afla ca inginer geolog în Mun. Virunga, din apropierea lacului congolez Kivu), vocația și pasiunea pentru studiul vulcanilor s-a reîntors, așadar, pe continentul negru, dar de astă dată nu pentru a înfrunța fierbințele lav. Cercetătorul pasionat, și în același timp neînfricat în fața celor mai neașteptate primejdii, după ce a fost în Peru, Chile, Alaska, America Centrală, insulele Pacificului, Azore, Africa Centrală, Sahara, insulele Java și Bali, după ce s-a ocupat de Stromboli și Etna, iată-l revenit în Africa pentru a studia în limpezimea lacului Tanganyika comportarea ferocilor crocodili. Și concluzia lui Tazieff în urma acestei expediții, a cărei relatare făcută de el o prezentăm în aceste pagini este de-a dreptul surprinzătoare: «Crocodilul este un animal laș, care nici nu merită a fi comparat cu celelalte viețuitoare ale junglei».

Asemeni multora, nutream și eu repulsie față de crocodili, și ori de câte ori mă aflam prin apele în care știam că se găsesc eram cât se poate de prevăzător. Într-un rînd, în 1953, văzînd cît de limpede este apa lacului Tanganyika m-am gîndit că ar fi interesant de urmărit crocodilii chiar în mediul în care trăiesc. Oare ei acționează sub apă ca rechinii? În timpul unei călătorii a vasului «Calypso» se stabilise că rechinii îi atacă pe acvaușii sub apă. Am hotărît să întreprind o experiență și i-am cerut telegrafic soției să-mi trimită un aparat de respirat sub apă.

Dar distanța din Europa pînă în inima Africii este destul de mare. Pînă cînd am primit aparatul, convingerea că aceste animale sînt inofensive mi s-a zdruncinat puternic la auzul exclamațiilor îngrozite și al prevestirilor sumbre ale celor cărora le relataseam intențiile mele; mă și vedeam chiar, în inchipuire, la o adîncime de 5 m sub apă, pradă unei întregi colonii de crocodili. Am început deci să mă gîndesc, tot mai serios, la mijloacele cu care m-aș putea apăra de ei. Și astfel, după multe șovăieli, am cedat și am ascultat sfaturile care mă îndemneau să fiu precaut. Pentru mai multă siguranță am folosit o cușcă metalică schițată de mine și construită în Italia în cîteva zile. Este un cilindru gros din beton armat, lat de 1 m și lung de 2 m avînd între gratii o distanță de circa 20 cm. În această cușcă puteam să stau complet culcat, cu înotătoare la picioare și cu un aparat fotografic în mînă. Se intra printr-o ușă de la unul din capete.

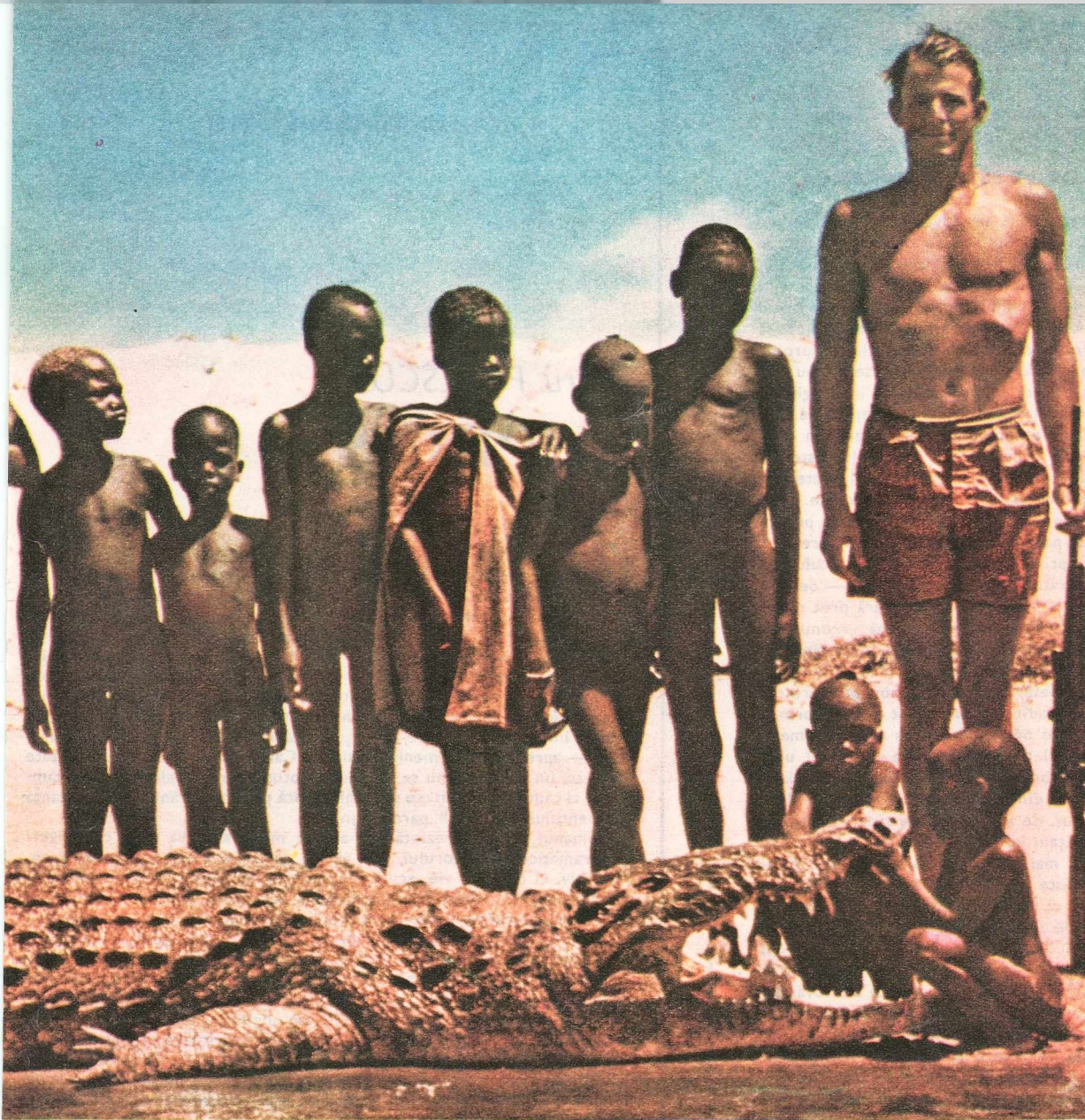
ÎNȚILNIREA CU CROCODILII

Într-o bună zi am încărcat cușca într-un jeep și am pornit la drum, împreună cu alpinistul Louis Tformos și băștinașul Melizele. Ne-am îndreptat spre satul M. de pe coasta de vest a lacului Tanganyika. După cum îmi spusese oceanograful Capard, urma să găsesc

O gură uriașă,
plină cu dinți amenințători.
Să nu te apuce spaima?
Și totuși...

Exemplar uriaș, făcut inofensiv de către un vânător...

Pentru pielea sa, deosebit de prețuită, aceasta atare, transformată în pantofi și fel de fel de obiecte marochinărie foarte, foarte scumpe.

Și cind te gindești că la naștere fiorosul crocodil pare doar o biată șopirlă...

acolo o apă extrem de limpede și un foarte mare număr de crocodili.

Am ajuns în partea de nord a lacului Tanganyika, în apropiere de locul unde se varsă Ruzizi, apoi am trecut printr-o minunată pantă stîncosă, la numai cîteva pași de apă cristalină. După aceea, drumul se îndepărta de țarm, străbătînd cîteva mici șiruri de munți, întîlnindu-se din nou cu lacul — dar la 300 km mai spre sud, în apropiere de Albertville, centrul acestei regiuni. Aici, ca în aproape toate locurile unde s-au instalat albi, frumusețea peisajului a fost distrusă.

M. este o așezare locală tipică, îngrijită. Colibele de paiantă sînt acoperite cu paie și așezate de ambele părți ale unui dreptunghi lung, cu pămînt bătătorit, plantat cu mango-tieri uriași, masivi și luxurianți.

Întîmplarea a făcut să dăm peste un bătrîn european care locuia aici, la 100 de pași de sat. Era un englez înalt și slab, care vorbea franceza cu un accent anglo-saxon caracteristic. El ne-a închiriat piroga sa mare și a aranjat să i se instaleze un mic motor. În felul acesta am pornit fără prea mare întîrziere, conform programului pe care mi-l făcusem, spre o insuliță de 3 kmp, situată la 6 mile spre nord. Capard îmi spusese că într-unul din golfuluțele acestei insule mișună crocodili, lucru pe care mi l-au confirmat și băștinașii, ridicînd însă din sprîncene și scoțînd strigăte de uimire «e-e-e».

Motorul s-a defectat de două-trei ori. Cu toate acestea, după vreo trei ore de plutire pe oglinda lacului, am ajuns în golful respectiv, tăiat în coasta de vest a insulei în formă de semilună. În timp ce ne apropiam, navigînd pe lîngă coastă, am văzut crocodilii speriați, care se aruncau repede unul după altul în apă. Printre ei se aflau exemplare uriașe — de peste 5 m — de o frumoasă culoare verde. Numai văzîndu-i, oricine ar fi intenționat să plonjeze în apă s-ar fi lăsat pătugaș, cuprins de spaimă.

SURPRIZĂ: MOMEALA NU-ȘI FACE EFECTUL

Am coborît pe mal cușca și, în timp ce Louis, ajutat de tehnicianul negru al englezului, fixa flotoarele cu șuruburi, am pregătit aparatul de respirat. Cînd, în cele din urmă, totul a fost gata, am tras cilindrul greu în apă, am intrat în el cît am putut de repede, închizînd ușa după mine. Eram gata pentru experiment. Oamenii au început să vislească, marea pirogă a pornit încet, trîgînd după ea cușca cu un cablu lung de 15 m și care plutea la 5 m adîncime.

Privită «dinăuntru», apa nu era prea limpede. Vizibilitatea nu era mai mare de 8 m, pentru că în ea pluteau nenumărate corpuri semistrăvezii și organisme minuscul, abia vizibile. Fiind extrem de numeroase, formau un fel de ceață ușoară, dar permanentă. Înaintam în ritm regulat. Deschideam ochii mari în spatele măștii, dornic să zăresc silueta primului crocodil. Atunci am înțeles de ce acești monștri sînt verzi: apa, care de afară pare atît de albastră, pentru că se reflectă în ea cerul senin, aici era verde din cauza algelor microscopice și a planctonului. Pe acest fond abia am fi putut distinge crocodilii ca niște fantome verzi.

Timpul trecea, dar de crocodili nici urmă. Și cît de mult se vorbește de ei în Africa! Se spune că dacă cineva cade peste bord este înhățat imediat de vreun crocodil. Cîte povești de acest fel n-am auzit! Dar vai, nimic nu era adevărat! Doar pești și meduze apăreau și dispăreau din cînd în cînd, în timp

de G. DIMISIANU

ce pluteam înaintînd încet. Mă gîndeam că în situația în care mă aflam, semănam mai mult cu un înecat.

După 10-15 minute petrecute în închisoarea mea submarină, am simțit că mă cuprinde frigul. Apa lacului Tanganyika nu este prea caldă și, din cauza imobilității la care mă obliga adăpostul meu, am început în curînd să tremur. Sus, Louis și cei trei tovarăși ai săi continuau să înainteze liniștiți de-a lungul coastei insulei, vîslind cu băgare de seamă, ca să nu sperie crocodilii ce se prăjeau la soarele tropical de după-amiază. Atunci am observat că uitasem să montăm dispozitivul de semnalizare și că nu aveam posibilitatea să le comunic cînd să mă tragă la suprafață. Am încercat să lupt cu frigul contractîndu-mi și destinzîndu-mi rapid toți mușchii corpului. La început aceste mișcări au fost foarte eficiente. Pe urmă am obosit și am fost nevoit să încetinesc exercițiile, încît mi s-a făcut din nou frig. În butelie mai aveam aer pentru două ore; speram însă că Louis nu mă va ține în apă atît de mult. Au trecut alte minute nesfîrșite, în care am tremurat din ce în ce mai tare. Frigul devenea tot mai greu de suportat. Simțeam că înțepenesc. Dacă crocodilii erau atît de speriați de pirogă încît nici măcar nu veneau să privească omul ce li se oferea, era puțin probabil ca ei să se apropie dacă momeala ieșea din cușcă. Am deschis deci ușa și m-am strecurat afară. Ce bine era să mă pot mișca din nou! M-am învîrtit puțin la stînga, la dreapta, sperînd să zăresc în cele din urmă silueta prelungă a unei reptile, dar nu am văzut nimic în apa opalescentă, în afară de cîteva pești și meduze minunate și străvezii. Desperat am ieșit la suprafață, unde m-au tras în pirogă și m-am întins fericit în bătaia razelor fierbinți ale soarelui.

Era clar că crocodilii fugeau la apropierea vasului nostru. Continuînd să înaintăm, am observat de multe ori că unii dintre ei înotau scoțînd din apă numai ochii și nările. Trebuia să privim foarte atent ca să-i deosebim înainte de a se scufunda și de a pieri în depărtare. Louis și cu mine, fără cușcă, am făcut cîteva încercări repetate să ne apropiem de

ei aici, iar ulterior în golful Baraka, unde uriașele reptile se găsesc de asemenea în număr mare. Totul a fost însă zadarnic!

LOR LE ESTE ȘI MAI FRICĂ...

Crocodilii s-au dovedit a fi extrem de fricoși, sperîndu-se de orice fleac cînd se află pe uscat. Același lucru se întîmplă și în apă. Toată lumea știe cît de sperioase sînt șopîrlele. Spaima lor se explică prin faptul că au corpul mic și fragil. Dar este de ajuns să observăm modul laș în care ele se apropie de micile lor victime — o insectă sau altă vietate — ca să transformăm în imaginația noastră micuța șopîrlă într-o reptilă de cîteva sute de kilograme ca să înțelegem «psihologia» crocodilului. Crocodilul este într-adevăr o șopîrlă uriașă, dar lașitatea lui nu se mai poate scuza prin slăbiciune. Dacă atacă un înotător la suprafață, o face pentru că i se pare că acesta este fără apărare.

Adoptînd această teorie m-am scufundat cu aparatul de respirat din nou — de astă dată fără frică. Fără frică și fără prea multă speranță de a întîlni sub apă vreunul din aceste animale respingătoare. Dar cînd am ajuns în locurile unde culoarea verzuie devine violetă, lingă stîncile abrupte care coborau în adîncuri, am simțit că mă cuprinde o tristețe profundă pentru această lume și în același timp o neliniște la gîndul unei întîlniri bruște cu animalul cu gură uriașă, plină cu dinți amenințători. Dorința de a urca sus, de a fugi, era aproape irezistibilă. Mă agățam însă din nou de gîndul că lor le este și mai frică decît mie — și cred că acesta este adevărul. În cele din urmă, am înțeles că trebuie să renunțăm la orice speranță de a-i întîlni. Ca să mă răzbun pentru această deziuzie am tras într-un crocodil aflat la 100 m de pirogă, înainte ca el să dispară. Sub privirile îngrozite ale tovarășilor noștri negri, Louis a plonjat, fără aparat de respirat, la o adîncime de peste 6 m, pentru a-l scoate la suprafață. Dacă ar fi vrut, cred că ar fi putut după aceea să facă «carieră», ca șef sau mare vrăjitor printre băștinășii de acolo.

La succesul acestor «gladiatori» moderni cine are oare o contribuție mai mare; curajul acestora sau lașitatea crocodililor?

**Petru POPESCU:
PRINS**

Anterior acestui roman, Petru Popescu formulase în articole de poziție literară un minimal program estetic din care am reținut, ca noțiuni structuratoare, *citadinismul și intelectualizarea prozei*. Dar acestea sînt deziderate ce animaseră o luptă artistică a deceniului 3, o luptă pe care Petru Popescu se vede că o consideră încă neconsumată, ba chiar oportuno s-o redeschidă astăzi. În viziunea sa, literatura actuală, proza, în special, nu s-a emancipat cu totul de ruralism, e încă prea mult lirică și senzațională, în sensul că acționează precumpănitor asupra simțurilor și nu a intelectului. El cere, așadar, urbanizare, cerebralizare, eroi intelectuali — aproape cu termenii folosiți de Camil Petrescu acum o jumătate de veac, un apel care nu se restrînge, totuși, la reactualizarea unei campanii, ci caută să delimiteze o problematică proprie, hrănită din substanța momentului pe care îl parcurgem.

Romanul *Prins* reprezintă într-adevăr materializarea unor convingeri programatice ale autorului, fără să fie, cu toate acestea, un text rece-illustrativ, ci o operă vie, acută, într-un cuvînt creație. Remarcăm de la primele pagini realismul fără echivoc al narațiunii, precizia descrierii și coerența episoadelor, claritatea deplină a unui stil care în contextul tendințelor de obscurizare din proza mai nouă constituie un element de contrast. Petru Popescu scrie limpede, logic, construiește personaje cu identitate fermă și le antrenează în vîltoarea unei acțiuni, transcrie schimburi de replici sau redă monoloage interioare, disecă și comentează tot ceea ce a relatat, și o face fie din unghiul eroilor, fie din perspectiva omniscientă a personajului povestitor. Întăritoare senzație! Citim captivați de naturalitatea tonului ce amintește vechea cordialitate a operelor epice, o trăsătură pe care Petru Popescu crede necesar s-o reinvie fiindcă asigură un cadru mai autentic și mai convingător problematicii de excepție a cărții sale.

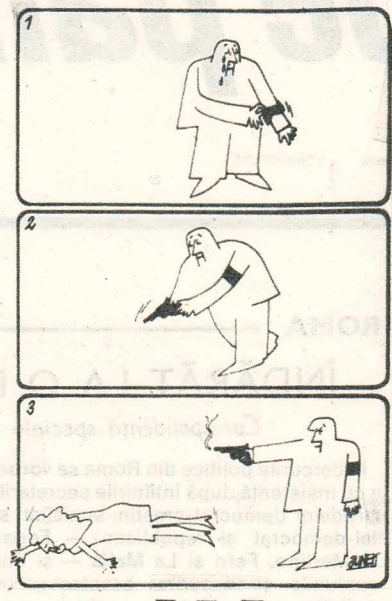
Într-adevăr romanul surprinde un caz-limită: eroul, un om în plină-tatea forțelor vitale, află că va muri în foarte scurtă vreme atins de o maladie incurabilă. Cazul său e al captivității fără ieșire («prins din toate părțile fără scăpare»), marcat de un destin cumplit, în primul rînd prin faptul că personajul este cu totul conștient și avizat asupra realității neiertătoare. Eroul dramei este un spirit comun, mediocru chiar, anume ales spre a reprezenta reacția unui individ de serie (nici măcar nominalizat, căci nu i se spune alt fel decît Inginerul) în contact cu marea, hotărîtoarea experiență. Cartea urmărește cu acuitate deosebită fazele degradării individului, nu fiziologice, bineînțeles, ci procesul deteriorării morale sub perspectiva fatală. O vreme impusurile vitale îl amăgesc lăsîndu-l să sperie în eroarea diagnosticului, un gînd ascuns, nemărturisit nimănui, pînă ce are loc *accidentul*, întîmplarea funest-prevestitoare la care Inginerul e martor involuntar: un om e lovit de o mașină chiar în apropierea sa, el vede țîșnind sîngele, un corp zbătîndu-se, apoi totul împietrind definitiv. Acest contact direct, palpabil, cu moartea este un moment-cheie. Cel care știe că va muri vede cum se moare, acest lucru se întîmplă așadar cu adevărat, este o realitate! Faptul declanșează marelui șoc, urmează zile și nopți de coșmar, obsesiile, delirul. Captiv în plasa fatală, eroul trăiește sub teroare, peste tot i se pare că este urmărit de oameni în negru, de acea umbră limuzină neagră (simbol kafkian), care așteaptă să-l transporte undeva. Unde? Răspunsul e subînțeles. Episoadele halucinațiilor au funcție simbolică: cu cît alienarea spirituală se adîncește, cu atît imaginea realului devine diformă, atrăgîndu-l pe erou într-o lume terifiantă, populată de monștri devoratori.

La marginea neantului, eroului i se oferă un paleativ. Ultimele luni de viață sînt dedicate unei abrupte pasiuni erotice care se înteește vertiginos și copleșitor. Moarte și eroticism sînt de altfel cele două obsesii ale romanului, intruchipînd principii adverse și concurente. Apariția Corinei pe traseul ultimei porțiuni pe care Inginerul o mai are de străbătut determină o modificare adîncă a datelor cazului său. Pasiunea erotică va absorbi ultimele resurse de vitalitate ale eroului în așa măsură încît marea trecere se va produce aproape neștiut, o lină dizolvare în eter, idee fericit sugerată de imaginea finală a cărții.

Soluția e generoasă și într-un fel înseninează viziunea cărții, atît că romanul de iubire, descris pe ultima sută de pagini, din cele aproape cinci sute, suportă o tratare într-un registru neașteptat patetic și pînă la urmă convențional. E un dezzechilibru de tonalitate care indică mai mult decît o discrepanță stilistică. Autorul este mai sigur atunci cînd tratează motivul iubirii și atunci recurge la reprezentări pur literare din recuzita comună.

Romanul impune totuși un prozator autentic prin destule alte aspecte. De pildă, prin icoana atît de nuanțată și de vie a cotidianului citadin, prin evocarea foarte pregnantă a orelor metropolei și a unei umanități caracteristice: strada, cinematografele, micile baruri, parcurile nocturne, apoi viața și petrecerile tineretului, «ceaiuri», muzică, o mască de superficialitate și dezabuzare sub care există totuși drame și trăiri adevărate. Toate acestea sînt o prezentă plină de forță și concretețe în romanul lui Petru Popescu. Un roman de debut remarcabil prin decizia cu care atacă temele de anvergură.

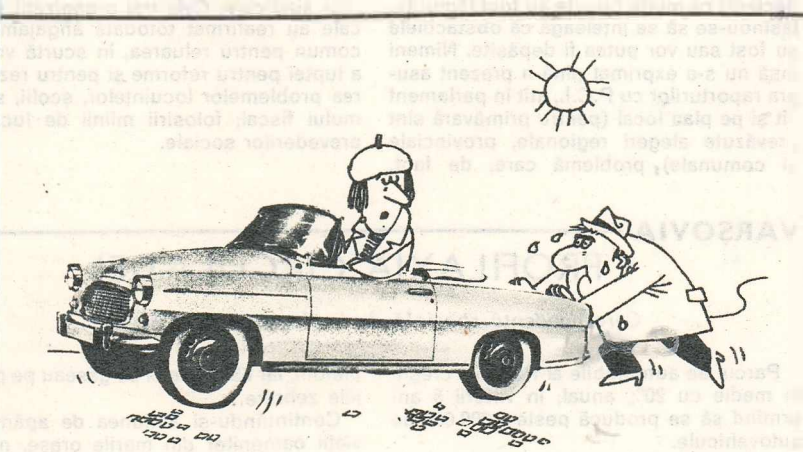
UMOR DE PESTE HOTARE

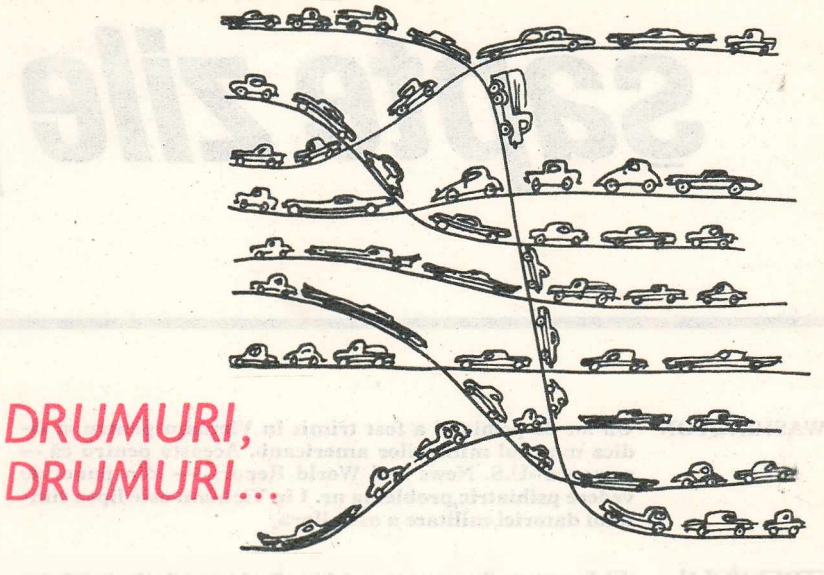
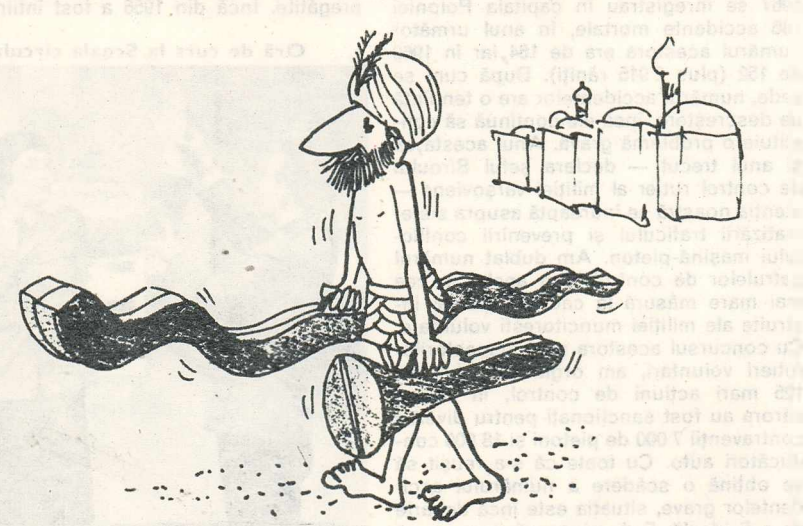
„Și pentru care motiv ați dori să vă schimbăm cravata?”

Scoală! Trebuie să fac patu'.

Pesemne că de-aia îi spune «tip sport».

DRUMURI, DRUMURI...

1	C	2	A	3	R	4	A	5	V	6	A	7	H	8	A	9		10	O	11	A	12
2	U	L	I	T	A							O	P	R	I	R	I					
3	R	E	Ț	Ě	L	E						A	O	S	E	A						
4	B	I		L	U	M	A					A	M	E								
5	A		C	A	R	E						C	T									
6			C	A	S	A						A	A									
7	B										A	R										
8	D	N	I			A	S				A											
9	B				O	T						R										
10					T							A										
11							S	A	T													
12							E													T	I	E

ORIZONTAL: 1) Bate drumul în deșert — Te purta cândva pe drumuri. 2) Drumul satului — Întrerup drumul. 3) Țesături de drumuri — Mare arteră de circulație cu sens unic. 4) În mijlocul cabinei! — Popas în drumul spre cercetarea adâncurilor spațiale — Localitate în Vosgi. 5) Merg tot mai rar pe drumul satului — Se dă sau se ia la plecare. 6) Compartimente — Bătea odinioară drumurile cu poșta. 7) Drumuri, drumuri — Stofă de casă. 8) Riu în U.R.S.S. (afluent al Irtișului) — Inele presărate pe drumuri albastre — Avansați, înainte!! 9) Sprijin de nădejde în drumul spre culmi — Drumul mare (pl.). 10) Nume de băiat — Finișul unui drum anevoios. 11) Exemplu de slăbiciune — Se apropie de oraș — Bun de aruncat pe foc. 12) Merg alături cu drumul — Sfârșit de drumeție!

VERTICAL: 1) O sucită pe drum —

Răsună pe asfalt sub copita calului. 2) Drumul florilor și al dragostei în floare — Călăuze pe drumuri de noapte. 3) Rînduială — Se abate de la drumul drept. 4) Cai înhămați — Pe malurile Oltului! 5) Cărări mișcătoare — Unul se duce, altul vine — Borduri de șosele! 6) Deschide poarta spre drum de vis — Bun alergător — E la pământ. 7) Canoe! — Sînt ca de la drum. 8) Drumul fără urmă — Drum șerpuitor prin zăpadă. 9) Se învîrte pe toate drumurile — Poet ardelean care a scris poezia «În strada mea». 10) Deschizător de drumuri — Ciinele din Deltă. 11) Cale de circulație — Nemărginită cale! — Circulă la nord! 12) Ciocîrlia din sud! — Așezate de-a curmezișul drumului.

Sofia BUCURESCU

Cuvînterare: **AME, OMI, ENOT.**

Dezlegarea jocului FETE-FETE, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) FATARNICI — A. 2) IPOCRITI — AS. 3) GURI — VIZAVI. 4) USA — PETE — AS. 5) R — CHEL — LANT. 6) APE — RARA — SE. 7) L — COTE — RAN. 8) RUSINOASA — T. 9) ATEU — AZIME. 10) SINCERITATE. 11) ATA — DEMASCA.

Sapte zile pe pământ

- WASHINGTON** Un lot de psihiatri a fost trimis în Vietnam pentru «a ridica moralul militarilor americani». Aceasta pentru că — remarcă «U.S. News and World Report» — «din punct de vedere psihiatric, problema nr. 1 în Vietnam este lipsa simțului datoriei militare a ostașilor».
- STOCKHOLM** «Ei fac muncile pe care noi le refuzăm» se intitulează reportajul tratând problema imigranților, apărut în ziarul «Aftonbladet» din Stockholm. Peste 20 000 de străini aflați în Suedia lucrează de pildă în restaurante, cel mai adesea la spălătul vaselor.
- PRAGA** 1 miliard 100 milioane coroane au fost alocate anul acesta în R.S. Cehoslovacă pentru explorări geologice. Atenția principală se îndreaptă spre sursele de materiale de construcții și lărgirea bazei de combustibili a țării.
- PRETORIA** «Clubul detectivilor» din Republica Sud-Africană numără peste 10 000 membri între 12 și 18 ani, a căror misiune constă în a semna orice activitate «antisud-africană» și a informa asupra stării de spirit a părinților lor. Pe baza denunțurilor sînt operate numeroase arestări.
- BELGRAD** Afluxul turistic în R.S.F. Iugoslavia înregistrează o creștere continuă: 4 279 000 vizitatori străini în 1969, cu 22% mai mulți decît în anul precedent.
- PARIS** O experiență cu rezultate semnificative: limitarea vitezei automobilelor pe autostrada Paris—Evreux la 100 km/h a dus la o scădere cu 36% a numărului accidentelor mortale.
- BUENOS AIRES** Numeroase companii străine de pe teritoriul Argentinei își ascund veniturile față de autoritățile fiscale — scrie ziarul «Cronica». «Ford», «General Motors», «Chrysler» și altele au scos din țară, fără a plăti impozite, 100 milioane dolari.
- IBADAN** Institutul de cercetări africane de pe lângă Universitatea din Ibadan (Nigeria) a realizat primele două filme dintr-o largă serie ce-și propune popularizarea comorilor artei africane.
- BONN** În R.F.G. numărul delictelor legate de comercializarea și utilizarea drogurilor a crescut cu aproape 90% în comparație cu anul 1965.

CULPA DIAFANĂ

Nu-mi spuneți că batem pasul pe loc. Nu-mi spuneți că degeaba violăm Luna, dacă tot murim de gripă Hong Kong. Nu-mi spuneți că inimile grefate au făcut, după ce ne-au promis — cu cît tam-tam! — paradisul. Ceva-ceva se mai mișcă totuși în lume. Un progres, cît de cît, s-o mai întimpla și pe planeta asta pricăjită. Un licăr de nădejde s-o mai arăta și pentru noi.

Ca să nu spuneți că mă afund în utopii, iată dovada: recent, poliția italiană a arestat trei indivizi. Pînă aici nimic special. După atîtea miracole, după atîția bandiți la Milanó — și aiurea — nimeni, veți spune dv., n-o să-și mai bată capul cu trei delinvenți în plus sau în minus. Nu vă pripiți — vă rog eu frumos — pentru că aceste trei creaturi nu sînt ce credeți dv. Ei nu seduceau minore și nici nu furau bijuterii celebre. Ei nu traficau heroină, nu șantajau soții adulteri, nu luau prin înșelătorie bani de la bătrîne, nu delapidau fondurile instituției, nu făceau falsuri în acte publice. Culpă lor este diafană. Păcatul lor este demn de heruvimi. Ei vindeau oamenilor

nu loțiuni false pentru creșterea părului, nu acțiuni devalorizate, nu tablouri contrafăcute — ci vise. Și nu tuturor oamenilor, ci celor mai năpăstuiți de prin părțile acelea ale lumii: sicilienilor. Un vis roșu — decapotabil — model sport, pentru un pierde-vară cu mustăcioară de smoală și cu freză à la Valentino. O vilă cu piscină pentru o țărăncă cu mulți plozi, un Marlon Brando pentru o nevastă — disgraziată! — părăsită de bărbat (a fugit la Palermo cu alta); un avion personal pentru un carabinier; o Raquel Welch superbă, supusă, fidelă, pe veci ingenucheată — pentru un soț nefericit — cornuto!

Recent, cum vă spuneam, poliția italiană a arestat trei indivizi care de 12 ani distribuiau (clandestin) filme cu fapte mirifice în satele siciliene terorizate de ideea onoarei și de oamenii Mafiei...

Nu-mi spuneți că batem pasul pe loc. Cînd păcatul escrocilor e demn de heruvimi, un licăr de nădejde s-o mai arăta și pentru noi.

Ecaterina OPROIU

ROMA

ÎNDĂRĂT LA O FORMULĂ DEPĂȘITĂ?

Correspondență specială de la Giorgio CASTELFRANCO

În cercurile politice din Roma se vorbește cu insistență, după întîlnirile secretarilor partidelor democrat-creștin, socialist, social-democrat și republican — Forlani, De Martino, Ferri și La Malfa — și după reuniunile conducerilor acestor partide, că Italia va cunoaște o reeditare a guvernului de centru-stînga. La ora cînd transmit, se așteaptă dintr-un moment în altul prezentarea premierului Rumor la președintele republicii, Saragat, pentru a-i înainta demisia guvernului monocolor, fapt care va da cale liberă consultărilor și apoi formării noului cabinet.

Exprimînd poziția conducerii democrației creștine, secretarul partidului, Forlani, a precizat că partidul său este deplin convins de necesitatea creării guvernului în patru și dispus să participe la constituirea acestuia. Ignorînd cerințele pentru reinnoire democrată și unitate ale maselor populare care cer o deplasare spre stînga la nivelul politicii de stat, care să corespundă situației politice reale din țară, Forlani a menționat totuși, printre principalele preocupări ale viitorului guvern, stăvilirea fenomenului inflaționist, autonomia regiunilor și, totodată, un mai puternic impuls reformelor ce se impun.

Secretarii P.S.I., P.S.U. și P.R.I. au declarat că multe puncte au fost lămurite, lășindu-se să se înțeleagă că obstacolele au fost sau vor putea fi depășite. Nimeni însă nu s-a exprimat pînă-n prezent asupra raporturilor cu P.C.I., atît în parlament cît și pe plan local (pentru primăvară sînt prevăzute alegeri regionale, provinciale și comunale), problemă care, de fapt,

a constituit principalul motiv de divergențe între partidele de centru-stînga.

Cercurile democratice din țară consideră în prezent că o reeditare a guvernului de centru-stînga — ca și cum nu s-ar fi întîmplat în aceste ultime luni — nu poate fi apreciată decît ca un semn negativ, în contradicție cu realitatea politică existentă în țară și cu realitatea politică existentă în țară și cu realitatea politică existentă în țară. Conducerea P.C.I., întrunită în președinția lui Longo, și-a reafirmat poziția față de reconstituirea unui guvern cvadrupartit de centru-stînga, precizîndu-și intenția de a se opune oricărui astfel de proiect. Totodată în organizațiile locale ale partidului socialist se face simțit o puternică presiune, cerîndu-se să revină la formula guvernului de centru-stînga, fapt care dacă va găsi ecou în conducerea partidului o va face insușurabilă. În acest context este semnificativ faptul că tocmai în acest moment se discută despre împărțirea portofoliilor noului cabinet, marile sindacale CGIL, CISL și UIL hotărît, de comun acord, să organizeze o zi de luptă împotriva represiunii. Pe ziua de 6 februarie au fost anunțate manifestările în întreaga țară în apărarea drepturilor sindicale. Cele trei organizații sindicale au reafirmat totodată angajamentul comun pentru reluarea, în scurtă vreme, a luptei pentru reforme și pentru rezolvarea problemelor locuințelor, școlii, sistemului fiscal, folosirii mîinii de lucru și prevederilor sociale.

VARȘOVIA

PROFILAXIA CIRCULAȚIEI

Correspondență specială de la Krystyna WYHOWSKA

Parcul de automobile al Poloniei crește în medie cu 20% anual, în viitorii 5 ani urmînd să se producă peste 1 000 000 de autovehicule.

Această creștere rapidă are și consecințe negative, care au început să se resimtă mai cu seamă în Varșovia (aproape 1 100 000 mașini) și în marile orașe. În 1967 se înregistrau în capitala Poloniei 186 accidente mortale, în anul următor numărul acestora era de 164, iar în 1969 de 152 (plus 2 915 răniți). După cum se vede, numărul accidentelor are o tendință de descreștere, însă ele continuă să constituie o problemă gravă. Anul acesta, ca și anul trecut — declara șeful Biroului de control rutier al miliției varșoviene — atenția noastră se îndreaptă asupra sistematizării traficului și prevenirii conflictului mașină-pieton. Am dublat numărul patrulilor de control. Am apelat în cea mai mare măsură la cadrele speciale instruite ale miliției muncitorești voluntare. Cu concursul acestora și al inspectorilor rutieri voluntari, am organizat, în 1969, 125 mari acțiuni de control, în cadrul cărora au fost sancționați pentru diverse contravenții 7 000 de pietoni și 18 000 conducători auto. Cu toate că s-a reușit să se obțină o scădere a numărului accidentelor grave, situația este încă departe de a fi ideală. E de ajuns să spunem că dintre cele 152 persoane decedate anul trecut în accidente de circulație 139 erau

pietoni, iar 63 dintre ei se găseau pe jalele zebrate.

Continuîndu-și acțiunea de apărare a vieții oamenilor din marile orașe, rutierii polonezi și-a propus o exigență sporită, nici un «fault» în raporturile pietonilor și conducătorii auto. Lucrul acesta e nevoie, evident, de cadre pregătite. Încă din 1956 a fost înființată

Oră de curs la Școala circulației

ropierea Varşoviei, o şcoală care a
it pînă în prezent 8000 de agenţi de
taţie. Cîte 300 de elevi urmează anual
ri de 11 luni pentru subofiţeri. Există
is cursuri cu o durată între o lună şi
late şi patru luni şi jumătate, cu pro-
e destinate reciclării specialiştilor
oblemele circulaţiei.

Şcoala circulaţiei nu este admis
e. Candidaţii trebuie să aibă o sănă-
excelentă, un aspect agreabil, o sta-
de minimum 1,75 pentru bărbaţi şi
pentru femei, SĂ FI TERMINAT
ALA SECUNDARĂ şi să fie pasio-

naţi de această profesiune. Ei sînt supuşi
unui examen pentru verificarea, printre
altele, a calităţilor psihofizice, a reflexelor,
a stăpînirii de sine, simţului de orienta-
re etc. În cadrul şcolii, elevii primesc o
formaţie completă: în program sînt in-
cluse şi exerciţii de acrobaţie şi echilibru,
cursuri de dans şi euritmie (pentru armo-
nia mişcărilor celui ce dirijează traficul),
limbi străine şi elemente de psihologie.
Se dă de asemenea o atenţie deosebită
profilaxiei accidentelor prin cursuri în
şcoli, la radio şi televiziune şi concursuri
pe teme de circulaţie.

CAP ÎN CAP

De ani de zile, oficialităţi economice şi
politice americane au declarat aliaţilor
lor englezi că trebuie să facă eforturi mai
mari pentru a-şi echilibra balanţa comer-
cială, pentru a putea juca mai eficient
rolul ce-i revine Angliei în politica occi-
dentală şi totodată a nu pune în pericol
dolarul.

Cîţiva ani comerciali buni şi o serie de
economii au dus la o relativă redresare a
poziţiilor Angliei, dar de astă dată la
Londra se constată că cele obţinute pînă
acum pot fi puse sub semnul întrebării
de evoluţia economiei americane şi de
măsurile cu caracter financiar ce urmează
a fi luate la Washington. Problemele au
prezentat o asemenea importanţă, încît
premierul englez Wilson a considerat util
să le discute, în timpul vizitei sale în
Statele Unite, cu preşedintele Nixon. Nu
se cunosc amănunte asupra celor spuse
şi promise de partea americană, dar ziarul
londonez «Times» arată într-un editorial
despre ce este vorba: «Ar fi o ironie ca
tocmai acum, cînd Anglia a reuşit să
atingă o balanţă comercială favorabilă şi
să se situeze pe o poziţie economică mai
puternică, comerţul internaţional să fie
perturbat de măsurile americane». Măsu-
rile de care este vorba privesc două

aspecte. Pe de o parte, lupta antiinfla-
ţionistă anunţată de administraţia S.U.A.,
ceea ce presupune, între altele, măsuri
de restrîngere a creditelor, a importurilor,
deci o anumită închidere a pieţei ameri-
cane. Pe de altă parte, consecinţele poli-
ticii financiare americane asupra pieţei
capitalurilor. Dobînzile înalte oferite în
S.U.A. au provocat perturbări şi îngrijo-
rare în Europa occidentală.

Correspondentul politic al lui «Times»
arată că guvernul englez este conştient
că «într-un an electoral pentru Anglia,
perspectivele exporturilor şi uşurarea
restricţiilor asupra cererii interne engleze
depind de perspectivele bune ale eco-
nomiei americane». Dar, la rîndul lor,
Statele Unite se află într-un an electoral
pentru Congres — şi administraţia a ară-
tat că ea consideră că îşi poate consolida
poziţiile în forul legislativ numai dacă
dovedeşte opiniei publice că poate să
aplice simultan şi un program de luptă
împotriva inflaţiei; şi unul pentru satisfac-
erea în mai mare măsură a nevoilor
sociale. Rămîne de văzut dacă cele două
interese electorale vor putea fi conciliate.
Deocamdată, ele se bat cap în cap.

Nicolae LUPU

PREOCUPĂRI ŞI DEZIDERATE AFRICANE

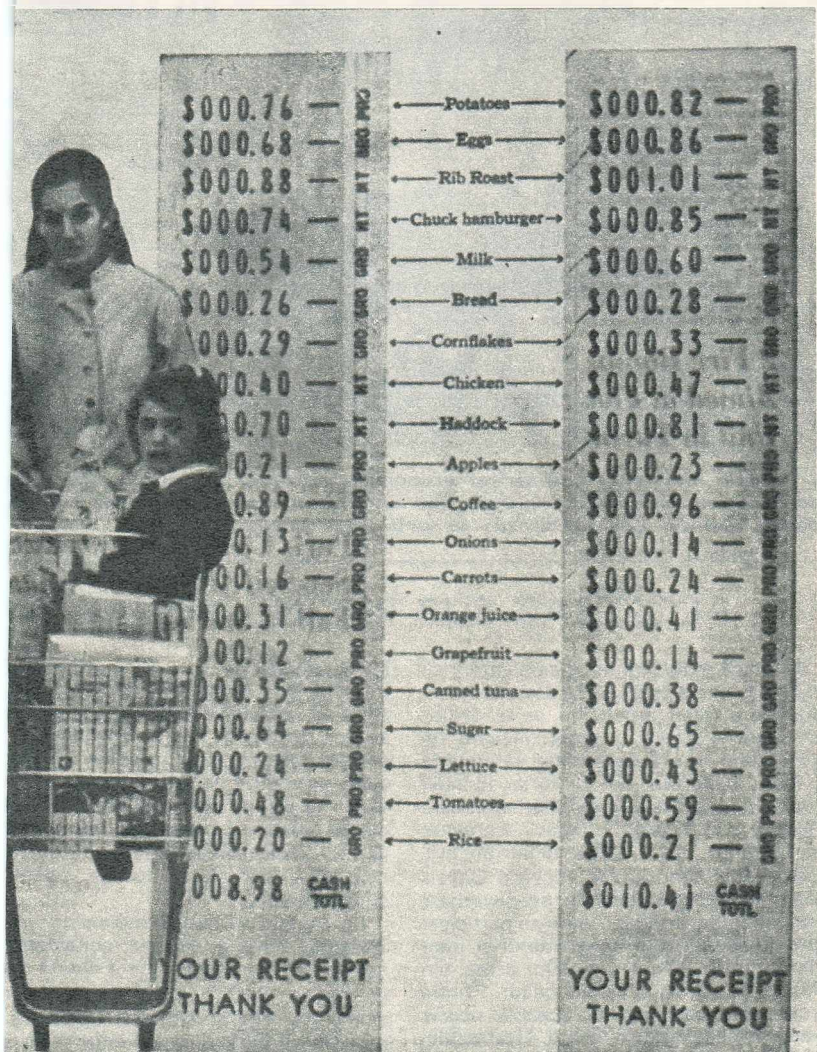
Drapelele naţionale multicolore şi tradi-
ţionalele salve de tun au marcat sosirea
şefilor a 14 state din Africa centrală şi
răsăriteană la Khartum, unde a fost orga-
nizată cea dintîi Conferinţă africană la
nivel înalt a anului 1970. Inaugurală în
acest sens, reuniunea din capitala suda-
neză a prilejuit o analiză a situaţiei existen-
te pe continentul negru, atît din punct de
vedere al ultimelor evenimente survenite
(este vorba în primul rînd de sfîrşitul
războiului civil din Nigeria), cît şi al pro-
blemelor complexe politice şi economice
ale Africii, a căror rezolvare cere timp.
În cadrul dezbaterilor, şefii statelor a-
fricane prezenţi la conferinţă au condamnat
regimurile rasiste din Republica Sud-
Africană şi Rhodesia, precum şi politica
colonialistă a Portugaliei, manifestîndu-şi
hotărîrea de a acorda un ajutor sporit
mişcării de eliberare naţională de pe con-
tinentul african. Dar preocuparea centrală
a participanţilor la reuniunea din capitala
sudaneză a constituit-o sondarea unor
noi căi de intensificare a cooperării —
îndeosebi economice — interafricane. Din
dezbateri a reieşit că aşezarea pe baze
viabile a colaborării regionale presupune
depăşirea, prin eforturi comune şi sus-
ţinute, a barierei statornicite de trecu-
tul colonialist şi estomparea divergenţelor,
adesea artificiale, dintre unele state. Ase-
menea diferende sînt generate, de multe
ori, de dificultăţile armonizării intereselor
în domeniul tarifar şi de fărîmiţarea valu-
tară. Este cunoscut de altfel conflictul
intervenit în cadrul Uniunii statelor Africii
Centrale, în momentul în care guvernul

de la Bangui a anunţat retragerea Repu-
blicii Africa Centrală din această organizaţie,
la a cărei fondare participase împreună
cu Ciadul şi Congo (Kinshasa), ambele
membre ale Uniunii vamale şi economice
a Africii Centrale.

Obstacolele în calea intensificării com-
erţului interafrican sînt amplificate de
relaţiile speciale cu fostele metropole
şi de jocul monopolurilor occidentale
care rezervă multor ţări africane rolul de
anexe de materii prime şi pieţe de desface-
re extrem de convenabile. Multe din pro-
dusele de export ale ţărilor africane cu
economie bazată pe monocultură nu pot
face faţă nici chiar în statele vecine con-
curenţei mărfurilor vest-europene sau
americane. De aceea, şi în cadrul conferin-
ţei din capitala sudaneză au fost făcute
propuneri în vederea constituirii progresive
a unei pieţe comune africane de la
Insulele Capului Verde pînă la frontierele
sudice ale Nigeriei — deşi nu toate păre-
rile converg în acest sens.

Interesul crescînd pentru extinderea
colaborării economice a ţărilor africane,
vitală pentru înscrierea continentului ne-
gru pe orbita de dezvoltare a secolului
al XX-lea, este evidenţiat şi de faptul că,
în aceeaşi săptămînă în care a avut loc
Conferinţa de la Khartum, la Yaoundé s-a
deschis reuniunea Consiliului ministere-
rial al Organizaţiei comune africane şi
malgaşe, iar la Dakar, întrunirea ţărilor
riverane ale fluviului Senegal. Este evi-
dent un debut semnificativ al activităţii
diplomatice africane în acest an.

S. BONDOC

ficul comparativ alcătuit de serviciul de statistică de pe lîngă Departamentul
ncii al S.U.A. şi publicat de ziarul «International Herald Tribune» — de unde-l
roductem — este menit să ilustreze inflaţia crescîndă din Statele Unite, oglin-
în mărirea preţurilor la diferitele produse alimentare (tabelul se referă la
furi — în cantităţi şi de calitate similare — vîndute în supermarket-urile din
a newyorkeză). Departamentul amintit menţionează că preţurile au înre-
rat în 1969, în raport cu anul precedent, o creştere de 6,1% — cea mai mare
ultimii 18 ani.

ENA

ŞANTIERUL METROULUI

Correspondenţă de la Petre STĂNCESCU

vestita Karlsplatz a devenit în ultima
me primul şi cel mai mare şantier al
troului vienez. Implantarea lucrărilor
acest punct central al oraşului cores-
nde ordinii de desfăşurare, pe etape,
onstrucţiei care urmează să se încheie
1980. În zece ani vor fi date în folosinţă
i trasee principale, cu o lungime de
km. Ele vor forma nucleul principal al
zvoltării în continuare a reţelei de linii
staţii subterane ale metroului. Prima
ă a lucrărilor pare să necesite şi opera-
nile cele mai complicate. Străvechea
ră a aşezării, Karlsplatz, adăpostea pe
mea romanilor un mare cimitir. În epoca
Schubert, la suprafaţă curgea un rîu.
t în acest loc se afla Karlskirche, cea
i frumoasă biserică în stil baroc a
enei. Portalul edificiului, construit după
demia de ciumă din 1713, este flancat
două coloane care imită Columna
Traian. Piaţa găzduieşte şi alte edificii
monumente importante: politehnica,
direa Asociaţiei muzicii, cu cea mai

frumoasă sală de concert a capitalei,
precum şi statuia lui Brahms. De toate
aceste elemente au trebuit să ţină seamă
proiectanţii metroului. Prezenţa unui curs
de apă a contribuit la determinarea unei
structuri neomogene a solului în această
regiune. Pentru a înlătura acest dezavan-
taj, constructorii efectuează o operaţiune
de injectare pentru consolidarea solului.
Acoperirea cheltuielilor necesitate de
construcţia metroului se va face din fon-
durile primăriei şi din cele federale. Pentru
anul acesta este prevăzută suma de
1 054 miliarde şilingi. În ansamblu, proble-
ma finanţării nu este încă rezolvată datori-
tă conflictului ce a izbucnit între referentul
financiar al primăriei, Felix Slavik (social-
list), şi ministrul federal al finanţelor,
Stephan Koren (populist). Lucrările însă au
început. Dacă ele se vor realiza conform
planului, peste 10 ani metroul vienez va
transporta zilnic, în orele de vîrf ale circula-
ţiei, 32 000-40 000 de pasageri.

Întîlnire între măestri... s-ar putea intitula această imagine înfăţişîndu-l pe marele
sculptor contemporan Henry Moore vizitînd marea expoziţie Rodin, organizată
recent la Paris.

ARHIVĂ - FOTO

PACTUL BALCANIC

La 9 februarie 1934, patru țări balcanice — România, Grecia, Turcia și Iugoslavia — se angajau solemn să-și garanteze mutual frontierele, semnând la Atena documentul diplomatic cunoscut sub denumirea de Pactul Balcanic. În centrul acestei acțiuni se afla Nicolae Titulescu, ministrul nostru de externe. Scopul final al pactului: menținerea păcii în Balcani. Intrarea în vigoare a acestei înțelegeri diplomatice a fost privită cu multă simpatie în toată lumea, Societatea Națiunilor înregistrând-o în documentele sale ca pe o realizare pozitivă.

În fotografie: semnarea pactului de către cei patru miniștri de externe ai țărilor contractante (Maximos — Grecia; Tefvik Rușdi Bey — Turcia; Nicolae Titulescu — România, și Jeftici — Iugoslavia).

Ion MUNTEANU

Barcelona. Poliția în plină acțiune de reprimare a uneia dintre demonstrațiile devenite tot mai numeroase în ultima vreme și prin care muncitori și studenți spanioli își afirmă revendicările de ordin social și politic.

DINCOLO DE VĂLUL TĂCERII

Dacă în trecut comunicatele ministerului portughez pentru teritoriile de peste mări ridicau din când în când vălul tăcerii asupra operațiilor militare din colonii, în ultima vreme acestea au dispărut aproape complet din paginile ziarelor. Un vast aparat propagandistic urmărește să creeze iluzia că pe fronturile din Angola, Mozambic, Guineea-Bissau domnește cea mai deplină liniște...

Dar care e realitatea?

În Guineea portugheză, care a devenit, potrivit aprecierii unanime a presei occidentale, cel mai fierbinte punct al Africii, patrioții conduși de PAIGCV (Partidul african al independenței din Guineea portugheză și Insulele Capului Verde) au reușit să elibereze pînă în prezent jumătate din teritoriul țării. Căderea, după doi ani de asediu, a taberei militare portugheze de la Medina Boe a eliberat total regiunea Boe din sud-estul țării și a creat condiții noi pentru dezvoltarea luptei în regiunile Gabu și Bafata. În Angola, cea mai bogată colonie portugheză, al cărui teritoriu este de 14 ori mai mare decît al metropolei, deși efectivul trupelor colonialiste a crescut de la 30 000 în 1961 la 70 000 în prezent, forțele mișcării populare au reușit nu numai să elibereze o zonă de 800 000 kmp cu o populație de 2 milioane de locuitori, dar și să organizeze o administrație proprie. «Portughezii au fost constrinși să renunțe la cucerirea teritoriului pierdut», scrie revista «Jeune Afrique». Ceea ce își propun ei la ora actuală este numai de a opri înaintarea forțelor naționaliste, creînd în acest scop largi culoare prin defrișarea terenurilor și distrugerea pădurilor». Lupta de eliberare s-a intensificat și în Mozambic, unde peste o treime din teritoriul țării se află sub controlul Frontului de eliberare din Mozambic (FRELIMO), care polarizează în jurul său toate forțele populare, dispunînd de o armată de peste 15 000 de oameni.

Pentru guvernul din Lisabona, «miza cea mai mare a războiului colonial — scrie «La Stampa» — este Angola, bogată în fier și foarte bogată în petrol». Guvernul portughez nu are mijloace pentru a face mari investiții și apelează la capitalul străin cu speranța că interesele economice occidentale îl vor sprijini împotriva mișcărilor de eliberare. Regiunea Cabinda din Angola a fost botezată «Kuweitul Portugaliei». Previțiunile, începînd din 1970, sînt de 7,5 milioane tone anual de petrol brut. E limpede că puternicele trusturi occidentale investind aici sume imense, reprezentanții monopolurilor sînt interesați în statu quo-ul coloniilor portugheze.

I. ALEXANDRESCU

O vizită la Expoziția realizărilor economiei naționale a U.R.S.S. din capitala sovietică este oricînd interesantă. Dar numai în aceste zile de iarnă i se poartă adăuga farmecul unei «călătorii» cu sania trăsă de reni.

ALCATRAZ SUB REGIM... INDIAN

Acțiunea indienilor americani care s-au instalat pe insula Alcatraz a devenit de notorietate publică, provocînd, pe tot teritoriul Statelor Unite, o largă mișcare de sprijin care a forțat autoritățile să renunțe la ideea expulzării lor cu forța. Indienii care au ocupat fosta fortăreață-inchisoare Alcatraz, al căror număr a crescut între timp la 150, s-au intrunit sub conducerea liderului lor, Richard Oakes, pentru a elabora planurile de guvernare a noului teritoriu. La întrunire au participat aproximativ 200 de reprezentanți ai unor triburi din S.U.A., ai indienilor azteci din Mexic, precum și ai eschimoșilor. Printre problemele abordate cu această ocazie s-au aflat legalitatea ocupării Alcatrazului și crearea unui Centru al indienilor americani care să studieze posibilitățile de îmbunătățire a condițiilor de viață ale acestora.

Ocuparea Alcatrazului reflectă un nou mod de a milita al indienilor americani, care au urmărit să atragă atenția opiniei publice asupra nedreptăților la care sînt supuși din partea «omului alb» și în special din partea Biroului pentru problemele indienilor din cadrul ministerului de Interne al S.U.A. Parodiînd tratatele pe care guvernele americane le-au impus, de-a lungul anilor, triburilor de indieni înfrînte, ocupanții Alcatrazului au adresat celor câțiva albi care locuiesc pe insulă o proclamație de o ironie usturătoare, în care subliniază: «Dăruim locuitorilor insulei o porțiune din acest pământ, pentru propria

lqr folosință, pe care să o stăpîneasă în numele guvernului americano-indian. Așteptăm ca soarele va răsări și rîurile vor revărsa în mare. Ne angajăm ghidăm pe locuitorii acestei insule calea unui mod de viață adecvat. Le vom oferi religia noastră, educația noastră, modul nostru de viață, pentru a-i ajuta să ajungă la nivelul nostru de civilizație ridicîndu-i din starea lor de sălbăci și nefericire».

Comentînd acțiunea indienilor de Alcatraz, revista «Time» consideră aceștia sînt pe punctul de a obține cîștig de cauză. Astfel, ministrul de Interne al S.U.A., Walter Hickel, a trecut însuși pe lista surplusurilor federale, fapt care este interpretat ca un prim pas pe calea recunoașterii guvernării ei de către indienii. La puțin timp de la această hotărîre democratul George Brown, membru al Camerei Reprezentanților, a depus un proiect de rezoluție în care cere transferul Alcatrazului către indienii americani, vederea creării Centrului de studii proprii. Alți zece congresmeni s-au înscris imediat printre coautorii acestui proiect de rezoluție. Se pare de asemenea că guvernul american ar intenționa să ofere indienii un alt teritoriu, în apropiere de Fort Mill. Aceștia au răspuns deja că ar accepta asemenea propunere, afirmînd: «Dorim în primul rînd Alcatrazul, dar vom accepta orice teritoriu pe care America dorește să ni-l restituie».

S. DUMITRESCU

CRONICA DE TREI SECADE

ANGAJAMENT

Noi, colecționarii de ziare, cei care plecăm în fiecare zi pînă la Polul Sud al unei pagini externe, pînă la ultimele știri, pînă la ultimul rînd al ultimelor știri, pînă la știrile tipărite cu litere minusculă pentru că însuși secretarul de redacție — la 12 noaptea — a socotit că vestea e cu totul neînsemnată, noi, cei care ne înhămăm la sănii trase de reni și ne scufundăm în submarine pentru a găsi un primus care explodează la Neapole, un aragaz care sare în aer la Manilla,

un tren care deraiază în Africa, un incendiu care înroșește pustierile arctice, un avion care se rupe în două deasupra Mării de Marmara, un bărbat care se sinucide din amor la Toledo, o femeie care zboară la cer aruncîndu-se în Sena, noi, colecționarii de ziare, sîntem azi în doliu.

Noi purtăm zilnic doliul altora. Noi sîntem mereu în doliu, fiindcă în fiecare zi zările anunță morți — în toate zările lumii, pe paginile externe, sînt mai mulți morți decît nou-născuți, și nouă nu ne scapă acest amănunt.

Obișnuși astfel cu moartea — noi, colecționarii de ziare, trăim ca incineratorii de la crematoriu, ca oamenii de serviciu ai institutelor medico-legale. Înviîndu-ne, ca și aceștia, printre atîtea cadavre — noi, colecționarii de ziare, avem iluzia că moartea nu ne poate atinge. Dar azi, rătăcîți printre două sinucideri, trei

demisii și patru atentate, aflăm că: Stockholm 17 (Agerpres). Un cetățean suedez în vîrstă de 60 de ani a fost găsit mort prin suocare în apartamentul său din Malmö. El își urcuse, pînă la tavan, întregul apartament de ziare vechi, nelăsînd decît «o potecă» foarte strîmtă, de la intrare pînă la pat. Organele anchetă au declarat că, într-una din nopți, teanc de ziare s-a prăbușit peste bătrîn, în timp ce acesta dormea, strivindu-l.

În fața corpului său neînsuflețit, aplecați pînă înaintea acestui proaspăt mormînt, resimțim adînc această pierdere — ireparabilă, ca ori pierdere —

noi, colecționarii de ziare ai întregii lună castă nobilă, disprețuind orice confort material și intelectual, ne luăm angajamentul să strîngem rîndurile și să strîngem totodată mai multe ziare în apartamentele noastre transformîndu-le într-o junglă sălbatică, făcînd ni o potecă de acces pentru cei morți

Radu COSAȘI

carte

Bertrand Russel

● Zilele acestea a apărut în librării cartea **Autobiografie** de Bertrand Russel. Recomandând cartea publicului cititor, notăm totodată trista coincidență a apariției ei cu încetarea din viață a autorului, care se penumără printr-aceiași mai eminente oameni de știință și luminați gânditori ai secolului nostru.

● **Constantin Apostol: Amarul singe al strugurilor** (roman). O revenire binevenită în actualitatea literară a unui înzestrat prozator. Pînă la recentul roman, Constantin Apostol a mai dat la iveală trei lucrări de proză: romanele «Alteceva» (1934), «Fericirea n-are istorie» (1939) și nuvela de mai mari proporții «Nici ei n-au rămas» (1948). Romanul anunțat aici constituie prima carte dintr-o amolă frescă socială — proiectată în opt volume — a ultimilor șase decenii ale țării noastre. Părți componente ale unui întins ciclu, cărțile se pot citi însă și separat, așa cum o deducem din lectura primului tom. Structurat classic, «Amarul singe al strugurilor» se bucură de un ritm epic viu, alert, fără parcele monotone, calitate de loc neglijabilă într-un roman fluviu (Editura pentru Literatură).

● **George Niculescu-Mizil: Fata din împărăția curcubeului** (basmă pentru copii). Frumos știe să povestească autorul acestei cărți. Lin, firesc, micul cititor e introdus în lumea mirifică a basmelor pe aripa unei fantezii de conținută poezie. De menționat că această plutire în universul de vis al basmului nu provoacă o evadare gratuită în ireal, ci cotidianul, observația realistă sînt organice contopite în datele fanteziei. De aici sensul etic al narațiunilor (Editura «Ion Creangă»).

● În colecția Sinteze sociologice a Editurii științifice a apărut cartea **Populație și economie** de Alexandru Pescaru. Bazat pe o cuprinzătoare bibliografie, acest substanțial studiu demografic cuprinde următoarele capitole generale: Creșterea populației și dezvoltarea economică; Cauzele și consecințele social-economice ale creșterii lente a populației; Cauzele și consecințele social-economice ale creșterii intense a populației.

● Tot la aceeași editură a apărut cartea lui Victor-Lucien Tapié (profesor la Sorbona) **Barocul**, o susținută considerație sintetică asupra acestui stil în arhitectură, plastică și literatură. Traducerea și postfața de Alexandru Dușu.

● Remarcabil numărul 5 al săptămînalului clujean **Tribuna**. Fiecare pagină și material își solicită atenția. Desprindem în fugă: exegeza Socrate (II. Cunoașterea de sine) semnată cu o impecabilă logică de acad. Ath. Joja; meditația fertilă în sugestii «Pentru resurecția tragediei» de autenticul eseist Nicolae Balotă; poemele tulburătoare prin amestecul de contagioasă emoție și luciditate, de parte de orice făcături, ale lui Adrian Păunescu, o adevărată surpriză prin relevarea criticului și istoricului literar D. Popovici și ca dramaturg...

plastică

● **Viorel Mărginean** — pictură și desen. Desenele în cărbune, pastel sau creion cu tot caracterul lor autonom sînt un prolog (măturisit vizual) la pictura artistului. Mărginean e un peisagist înnăscut și încă unul dintre cei mai originali pe care îi are plastică românească actuală, mai ales prin limbajul pe care îl folosește. Pictor al reliefulor frămîntate, el descrie panoramic priveliști, prin care ochiul, ca să le cuprindă, trebuie să facă repetate călătorii prin țesătura migăloasă a detaliilor. Mărginean este un idilic, care își construiește imaginile cu candoare, un arhitect al unui mare vis despre natură. Expoziția cuprinde 42 de picturi lucrate între 1965 și 1969 și numeroase desene (Dalles).

● **Ion Pană** — pictură. Alegînd tonuri, stabilind relații între ele, pictorul redă forma obiectelor și profunzimea spațială. E o pictură de sugestie, nu lipsită de elaborări lucide, un pretext figurativ de a crea flori și naturi moarte, unele de o certă frumusețe («Flori II», «Trandafirul galben» etc.) (Galeriile de artă, Mihai Vodă 2).

● Pornind în primul rînd de la creația unor personalități pe care le crede reprezentative, studiul lui Joseph-Emile Muller, **Arta modernă**, urmărește marile momente ale artei secolului nostru, încercînd să răspundă la întrebări capitale cum sînt: relația artist-public, sorgința artei abstracte, ideea progresului în artă, interesul psihologic și valoarea artistică etc. (Editura științifică).

● Cînd A. Volland își descopere vocația de negustor de tablouri, mișcarea impresionistă triumfă. Spirit pătrunzător, el a avut inspirația de a se ocupa de artiștii care căutau noi orizonturi în pictură și care se izbeau de neînțelegerea publicului. Și întreprinderea a reușit! **Amintirile unui negustor de tablouri** este nu numai o spirituală carte memorialistică a unui animator al artei, dar și istoria (anecdotică) a unei întregi epoci (Editura Meridiane).

muzică

● **BICENTENARUL BEETHOVEN.** «Missa solemnis», capodopera desăvîrșită de maestru în anul 1823 (cu patru ani înainte de a muri), figurează în programul concertului orchestrei și corului «Filarmonica» dirijate de **Mircea Basarab**. Își dau concursul soprana **Emilia Petrescu**, mezzo-soprana **Martha Kessler**, tenorul **Valentin Teodorian**, basul **Gheorghe Crăsnaru** (7 și 9 februarie, Ateneu).

● **Dirijorul Ion Baciu** apare la pupitrul Orchestrei simfonice a RTV cu un program alcătuit din două lucrări ale marelui repertoriu și o interesantă lucrare originală, în primă audiere. Vom asculta așadar cantata «Domnișoara Hus» de Nicolae Brînduș. Tînărul com-

pozitor, (și apreciat pianist) s-a inspirat din versurile poeziei astfel intitulată de Ion Barbu, lucrarea fiind scrisă pentru trei voci de bas-bariton și trei formații orchestrale. Liana Șerbescu este solista concertului pentru pian și orchestră de Maurice Ravel. În încheiere — Simfonia a VII-a de Franz Schubert (12 februarie, Studioul de concert ale RTV).

● Din ciclul de concerte pentru elevi organizat de Filarmonica «George Enescu» — inițiativă de care am mai avut prilejul s-o lăudăm — semnalam titlul «Beethoven» din ciclul «Muzica de-a lungul veacurilor». Expune V. Pop-Băleni. Demonstrații: cvartetul Filarmonia, mezzo-soprana **Martha Kessler** și pianistul **Corneliu Gheorghiu** (8 februarie, Ateneu).

● Tot elevilor li se adresează concertul-scoală cu tema prezentată de muzicologul **Nina Turcu** «Compozitorii cîntă natura». Își dau concursul: pianista **Maria Cardaș**, violonistul **Ion Corneanu**, violoncelistul **Octavian Morea**, oboista **Elena Mihai**, xilofonistul **Nicolae Albușescu**, soprana **Mariana Constantinescu**, baritonul **Ion Samoil**. Acompaniamente — **Nicolae Licareț** la pian și **Ion Ivan** la harpă (8 februarie — sala mică a Palatului).

● Eminentul pianist **Radu Lupu**, din nou în fața melomanilor bucoreșteni, într-un recital omagial **BEETHOVEN: 32** de variațiuni în Do minor; sonatele opus 110, opus 10 și opus 53 (Waldstein) (11 februarie, Ateneu).

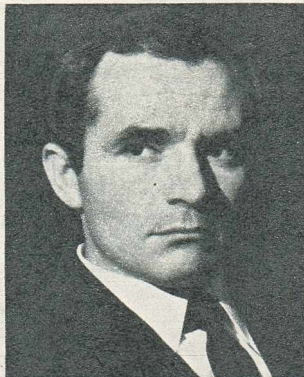
● O seară de muzică contemporană ne oferă harnicul cvartet Filarmonia. În program: **Anton Webern**, **Peter Schat**, **Ton de Leeuw**, **Marin Suci** (lucrări în prima audiere) și **Bela Bartok** (10 februarie, sala mică a Palatului).

● Sala Studio a Ateneului găzduiește la 12 februarie recitalul de pian al **Luminiței Ghencea** (Bach, Beethoven, Brahms) și de violă al **Adrianei Filip** (Bach, Schubert, Hindemith).

cinema

● **Prea mic pentru un război** afiș de mare. Un debut care ne obligă să-l luăm în seamă: **Radu Gabrea**, tînăr cineast pentru care lumea reprezintă un teren ce poate fi scormonit la nesfîrșit cu aparatul de filmat în mină și cu cîteva lecții de căpătîi luate de la mari maeștri îndrăgiti. Scenariul aparține lui **Dumitru Radu Popescu**. În distribuție: **Mihai Filip**, **Mircea Albușescu**, **Gheorghe Cozorici**, **Gheorghe Dinică**, **Jean Constantin**, **Ernest Maștei**, **Dan Nuțu**, **Stefan Radof**, **Ileana Popovici**, **Nicolae Wolcz**, **Imaginea**, **Dinu Tănase**.

● **Stăpîn pe situație.** Unul dintre

Gh. Cozorici

cele cîteva «Mati Helm»-uri realizate de cineastul **Henry Levin** și producătorul **Irving Allen** cu gîndul, mai mult sau mai puțin ascuns, de a-l concura pe **James Bond**. Un întreg arsenal de gadget-uri, care mai de care mai incredibile, funcționează stralucit, spre tristețea celor care iubesc «vechile» filme de aventuri, acelea în care mica celulă cenușie rezolva toate

încercăturile. În rolul principal — **Dean Martin**. Parteneri — **Senta Berger**, **Janice Rule**, **James Gregory**, **Albert Salmi**, **David Mauro**.

● Nu înțelegem cum vine asta: dimineața cinematograful «Union» găzduiește submediocrități cîntătoare, precum «Nu sînt demn de tine», iar seara devine Cinemateca. Să dăm totuși respectul cuvenit și pereților care-l adăpostesc din cînd în cînd pe **Antonioni** ori pe **Fritz Lang**.

● **Mari actori pe ecranele noastre** **Toshiro Mifune** (Sanjuro), **Rita Tushingham** (Băieții în haine de de vicle), **Alberto Sordi** (Viață dificilă), **Simone Signoret**, **Oskar Werner**, **Lee Marvin** (Corabia nebunilor).

● După patru ani de efort, producătoarea franceză **Nicole Stéphane** a cumpărat drepturile de a ecraniza «În căutarea timpului pierdut». Regizorul căruia i-a încredințat această dificilă întreprindere este **Visconti**, singurul care i se pare chemat să facă față acestei coplesitoare răspunderi.

teatru

Angela Chiuaru

● **Alecandri** a recăpătat o nouă tinerete teatrală. După **Coana Chirita** la Teatrul Național din București — «Chirita» se află acum «în provincie» (la Oradea) — la propriu și la figurat — în regia actorului **Dorel Urlățeanu**. **Chirita** e **Olimpia Miinea** — iar în spectacol mai joacă **Anca Miere-Chirilă**, **Ana Popa**, **Ion Abrudan**.

● **Alecandri** atrage și tînăra generație artistică. La studioul I.A.T.C. «**Cassandra**» se joacă o insolită **Piatra din casă**. Piesa a fost dilatăta ca modalități comice spre grotesc, condimentată cu o sumedenie de gaguri, momente muzicale, lupte etc. Regizoarea **Marina Emandi** a vădit invenție umoristică, pe alocuri ritm și vervă — deși aglomerația neordonată și lipsa de unitate stilistică duc pînă la urmă la monotonie și chiar demonstrație în sine. Semnalabil ca manifestare studențească, spectacolul evidențiază din nou talentul complex al actriței **Adriana Popovici**, hazul **Adrianei Piteșteanu**, alături de cîteva tineri interpreți.

● **Mircea Radu Iacoban** a obținut într-un timp scurt o serie de remarcabile succese literare. Recent, a abordat teatrul, bătrînul Teatru Național din Iași fiindu-i gazdă de debut. Piesa — **Tango la Nisa**, inspirată din actualitatea imediată, ascuțit sondaj psihologic, în care undă lirică alternează cu tensiunea dramatică. Spectacolul a fost regizat la Iași de clujeanul **Victor Tudor Popa** cu: **Cornelia Gheorghiu**, **Cornel Constantiniu** (laureat al «Stelei fără nume»), **Dionisie Vitcu**, **Puiu Vasiliu**, **Traian Ghișescu**.

● **Al. T. Popescu** («Croitorii cei mari din Valahia») a «crocit» și pentru copii o piesă, **Omulețul de puf**, prezentată în premieră la Teatrul din Oradea (regia, **Petre Diaconu**, scenografia, **Szabo Barnabas**). La Teatrul «Tăndărică» se repetă o piesă de același autor, **Strop de rouă — Brotăcel**.

● **Critis** sau **Gilceava zeilor**, de **Radu Stanca**, exercițiu de parodie

pe teme mitologice, a oferit teatrului din Birlad baza unui spectacol de savuroasă ironie, pe care regizorul **Cristian Nacu** l-a conceput ca pe un pamflet demiuzant, nu lipsit de o anumă undă de tristețe. În distribuție: **Constantin Dolian**, **Livia Ungureanu**, **Valy Mihailescu**, **Virgil Leahu** s.a., precum și o oaspete bucureștean: actrița **Angela Chiuaru** de la Teatrul «Nottara»

televiziune

Atracțiosul teleprogramelor de săptămîna viitoare se învîrte mai ales în jurul rubricilor de film, teatru, sport. Din nou o emisiune de «varietăți cu public», care va stîrni, probabil, iarăși multe și contradictorii comentarii. Rezumăm recomandările noastre:

DUMINICĂ. Continuă transmisiunile de la Leningrad ale Campionatului european de patinaj artistic (17.00). ● **Realitatea ilustrată**, comprimată în timp din pricina Varietăților, aștează totuși un sumar tentant (18.00) ● **Varietățile** concentrează un număr impresionant de forțe artistice din teatrul de proză, de estradă și chiar de pe podiumurile de concert. Citeva nume doar: **Ștefan Tapalagă**, **Coca Andronescu**, **Florin Bogardo**, **Anda Călugăreanu**, **Elena** și **Toma Caragiu**, **Mihai Fotino**, **Gh. Căciuleanu**, **Mihaela Mihai**, **Silvia Marcovici**, **Liliana Tomescu**, **Marina Voica** (20.30) ● Pe programul II — **Seară de teatru** cu «**Dansul morții**» de **August Strindberg** (20.00).

LUNI. **Steaua fără nume** își continuă cercetările (nu todeauna științifice) întru aflarea și promovarea de noi talente estradistice (20.30) ● **Agenda politică** (21.30) ● **Ultima din transmisiunile de pe patinoarul leningrădean** (22.00).

MARTI. **Interviziunea** își aduce și ea aportul la răspîndirea faimei cucerite de ansamblul «**Ciocirlița**» departe peste hotare (18.30) ● **Rubrica de știință** **Ce știm și ce nu știm despre om?** reia încercările de a aduce puțin optimism în cunoștințele noastre în ale geriatriei (19.30).

MIERCURI. **Telecinemateca** ne propune o nouă înfîlțire cu **Bette Davis**, alături de unul din partenerii ei favoriți, **Claude Rains**, în «**Minciuna**» (20.20).

JOI. **Seară de teatru:** «Un nasture sau Absolutul», o excelentă comedie de **Radu Cosasu**, într-o bună distribuție (20.10) ● **Păcat** că, la aceeași oră, pe programul II, o emisiune nu mai puțin atractivă: creația lui **Skolimovski**, «**Walkover**» — un film de autor — în cadrul rubricii destinate cineaștilor (20.10).

VINERI. **Mai aveți o întrebare?** dă răspunsuri calificate celor interesate de tema «Inteligența și limbajul animalelor» (19.30) ● **Fernandel**, într-o comedie foarte... franțuzească «**Cocagne**» (20.45).

SÎMBĂTĂ. **Teleenciclopedia** prezintă un document tulburător din zilele celui de-al doilea război mondial — **Orășul erou Leningrad** (20.00) ● **Zenaida Pally** pe alături emisiunii **Seara melomanilor** (22.00).

pronosport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON pentru concursul Pronosport nr. 6, etapa din 8 februarie 1970

I. Bologna—Verona	1
II. Brescia—Inter	2
III. Cagliari—Fiorentina	x
IV. Lanerossi—Bari	x
V. Milan—Palermo	1
VI. Roma—Napoli	1
VII. Sampdoria—Lazio	1
VIII. Torino—Juventus	x
IX. Atalanta—Reggina	x
X. Catania—Como	x
XI. Foggia—Pisa	1
XII. Mantova—Monza	x
XIII. Perugia—Piacenza	1

FLACĂRA-ALBUM

«Magnificul» James Coburn. De la filmul lui Sturges (*Cei șapte magnifici*) a trecut multă vreme, destulă ca să ne întrebăm de ce nu ni s-a mai oferit prilejul de a-l revedea pe Coburn.

